

Кони Мейсън

ПЛАМЪК

КОНИ МЕЙСЪН ПЛАМЪК

Превод: Славянка Мундрова

chitanka.info

Ашли Уебстър трябва да отиде на Запад, за да очисти името на несправедливо обвинения си брат. Но във влака не пускат сами жени и тя се принуждава да представи един избягал затворник за свой съпруг. Бившият бунтовник е твърде опасен, за да изпълнява тази роля, но Ашли няма друг избор. А когато по време на пътуването той успява да си открадне една страстна целувка, тя разбира, че въпреки края на Гражданската война, нея лично я чака опасна битка — битката за собственото ѝ сърце. Но защо ли невинната девица няма нищо против да загуби това сражение?

ПРОЛОГ

Пролетта на 1866, Сейнт Джо, Мисури

— По дяволите, капитане, затрудняваш ми живота. Ако не те вкарам в затвора, армията ще се нахвърли върху мен. Защо, мътните го взели, нападаш града ми? Войната свърши, Югът загуби. Ако аз мога да го приема, защо ти да не можеш?

Танър Мактавиш потърка окървавените кокалчета на пръстите в дланта си и погледна кисело към шериф Биърдсли.

— За теб, шерифе, войната може и да е свършила, но за мен никога няма да свърши. След това, което сините куртки причиниха на дома и семейството ми, не мога да погледна някой янки, без да изпитам желание да убивам.

— Предупредиха ме да се оглеждам за теб още преди да беше пристигнал — каза Биърдсли. — Армията повече няма да понася да нападаш нейните хора, без да са те предизвикали с нищо — продължи с по-мек глас. — Познавам те, капитане, и винаги съм те харесвал. Служих под твое командване във войната, но съм се клел да пазя закона в Сейнт Джо и знаеш, че не съм от хората, които ще погледат дълга си.

Танър изгледа сурово Биърдсли. Високият ръст, гарвановочерната коса, загорялата кожа, пронизващите сиви очи и наболата брада му придаваха вид на някакъв дивак. Раменете му бяха невероятно широки, стегнатите мускули ясно изпъкваха под нескопосно подобраните дрехи — кожен жакет и сиви панталони от униформите на конфедеративната армия. Само един поглед беше достатъчен, за да разбере човек, че Танър Мактавиш е твърде материален, твърде краен и твърде опасен.

— Прави каквото трябва, Биърдсли — каза намусено Танър. — Съжалявам, че нападнах града ти, но когато дойдох, не знаех, че ти си шерифът тук. Всеки път, щом зърна някой от ония дяволи със сини куртки, нещо се отприщва в мен. Не мога да обещаая, че няма да се повтори.

Биърдсли изсумтя възмутено.

— Не можеш да се докопаш до цялата проклета армия, капитане. Ако не те задържа зад решетките, гражданите ще се надигнат, да не говорим за армията. Обещах на лейтенант Пикфорд, че ще те задържа под мое попечителство, докато не замине и последният керван с фургони за този сезон и докато те не се върнат във форта. Не искат такава луда глава като теб да се навърта наоколо и да напада хората само защото не харесва цвета на униформите им.

Биърдсли откачи ключовете за килиите от стената, отвори вратата и подкани Танър да влезе вътре.

— По-добре ми дай оръжията си — каза Биърдсли и протегна ръка.

Танър посегна надолу, отвърза вървите, които крепяха двата кобура към мускулестите му бедра, откопча колана с двата 41-калиброви, двойнозарядни, изящно изработени пистолета „Колт Лайтнинг“ и го прехвърли през ръката на Биърдсли.

— Това ли е всичко? — запита шерифът.

Непроницаемите тъмни очи на Танър проблеснаха застрашително, когато се наведе да извади ножа от тайника на десния си ботуш.

— Това е.

Тъй като шерифът не го претърси, той не сметна за необходимо да предаде 8-калибровия еднозаряден джобен „Колт“, който носеше във вътрешния джоб на жакета си.

— Съжалявам, капитане — каза Биърдсли, когато вратата на килията се затвори със силен металически трясък. — Ще трябва да си поохладиш главата тук за известно време. Може да стане напечено за теб, ако армията ти предяви обвинения.

— Можеш да не ми казваш „капитане“, Биърдсли, янките ни победиха, нима си забравил? Взеха ми всичко ценно, с изключение на живота, а трябваше и него да вземат. Изобщо няма за какво да ми пука вече.

Шериф Биърдсли се отдалечи, поклащайки глава. Танър изпитваше към янките дълбока и силно лична омраза. В живота му се бе случило нещо, за което Биърдсли не знаеше и не искаше да знае никакви подробности, но лесно познаваше кога един човек е огорчен и разочарован.

1

— Шерифе, аз съм в отчаяно положение! Трябва ми съпруг, и то незабавно!

Шериф Биърдсли се облегна на стола, побутна шапката си назад и погледна изпод периферията към разстроена жена, застанала пред него. Би я взел за безлична и незабележима стара мома, ако не бяха яркочерната ѝ коса, която не можеше да стои мирно под бонето, и необикновените ѝ очи — огромни, широко отворени и блестящо зелени. Мътнокафявата пътна рокля и простото боне я правеха да прилича на превзета стара мома. Но пламтящата коса и живите очи придаваха лекомислен вид на скромната ѝ външност.

— Не сте дошли където трябва, госпожо. Аз съм шериф, а не брачна агенция.

— Вие сте единственият човек, на когото мога да се доверя. Трябва да ми помогнете, шерифе.

Биърдсли свали шапка и прокара дебелите си пръсти през оредяващата коса, искаше му се да бъде където и да е другаде, само не и лице в лице с тази екзалтирана млада жена.

— Защо не седнете, госпожице, и не ни разкажете какво ви тревожи. Не мога да ви помогна, ако не знам за какво става дума. Трябва да признаете, молбата ви е малко необичайна. Първо ми кажете как се казвате и откъде сте.

— Името ми е Ашли, Ашли Уебстър. Учителка съм, от Чикаго.

Тя се загледа в ръцете си, облечени в ръкавици, забелязвайки смутено, че кърпичката, която държеше, е цялата разкъсана на ивици.

— Много добре, госпожице Уебстър, това е чудесно за начало. Сега, каква е тази безсмислица за съпруга? Напоследък повечето жени предпочитат сами да си избират партньора.

Танър Мактавиш, легнал в своята килия на няколко фута подалеч, свали шапката си и бавно и презрително огледа докараната до истерия жена. Северняшкият ѝ акцент го накара да стисне силно зъби. Янки, помисли той отвратено. Мъж или жена, нямаше значение,

той мразеше всички янки. А тази беше особено досадна. Толкова ли си няма гордост, че трябва да моли за съпруг?

— Уверявам ви, че нямаше да съм тук, ако не бях така отчаяна — каза рязко Ашли. — Пропътувах целия този път от Чикаго, охарчих се невероятно много, купих волове и екипирах фургон, за да се присъединя към кервана, който заминава утре от Сейнт Джо.

Тя отвори чантичката си и извади оттам едно смачкано писмо.

— Това е писменото одобрение от водача на кервана, което сега той отказва да признае. Керванът на Креймър е последният, който заминава тази пролет. Ако не успея да се присъединя към него, трябва да чакам до другата година, а тогава ще е много късно.

Биърдсли поглади брадичката си.

— Познавам капитан Креймър. Обзалагам се, че пътувате сама.

Ашли кимна, зелените ѝ очи проблеснаха застрашително. Бясна е, прецени Биърдсли. Това я правеше да изглежда почти красива.

— Водачът на кервана смятал, че съм мъж — обясни тя, размахвайки писмото пред лицето на шерифа. — Прие с готовност, когато му писах, че искам да се присъединя към кервана му. Знам, че името ми е необичайно, но не е рядкост жените да носят имена, поподходящи за мъже. След като разбра, че съм жена, той направо отказа да пътувам с кервана му. Невероятен нахалник! Каза, че трябвало да имам съпруг, за да пътувам с неговата група. Или семейство, което да се състои от майка и баща.

Зад гърба ѝ се чу тих кикот, но Ашли беше прекалено ядосана, за да се обърне и да види откъде идва.

— Сега ви казвам, шерифе, че да намериш подходящ съпруг в град като Сейнт Джо, е почти невъзможно. Затова реших да се обърна към вас за помощ. Смятам, че най-добре познавате хората от града. Трябва ми съпруг, който да ме придружи дотам, където отивам, и който няма да се възползва от това, че съм сама жена.

Биърдсли издаде задавен звук някъде дълбоко от гърлото си.

— Извинете ме, мадам, но нали казахте, че искате съпруг? Няма да живеете сама, ако се омъжите.

Ашли го погледна с нарастващо нетърпение.

— Аз живея сама вече от двацет и пет години и възнамерявам да си остана такава. Не искам наистина да се омъжвам, шерифе. Просто ми трябва съпруг. Нека ви обясня — каза Ашли, когато

Биърдсли я погледна невярващо. — Искам да наема мъж, който да се представя за мой съпруг. Трябва да бъде достатъчно убедителен, за да задоволи капитан Креймър. Готова съм да дам значителна сума на подходящия човек. Не отивам чак до Орегон, само до Форт Бриджър. Щом стигнем там, където отивам, той ще може да тръгне накъдето си иска.

— Форт Бриджър — повтори Биърдсли, търкайки замислено челюстта си. — Какво толкова важно има във Форт Бриджър, че си давате толкова труд? Защо не можете да почакате до следващата пролет? Кой знае, дотогава може и да си намерите истински съпруг.

Ашли скочи на крака.

— Не! Следващата пролет може да е много късно! Брат ми е войник във форт Бриджър. Получих писмо, че е в затвора. Обвиняват го в убийство на офицер и господ знае в какво още. Коул никога не би убил човек. Само той ми е останал на този свят. Не е виновен, и аз ще го докажа!

Тя свали бонето и сърдито разтърси глава. Нямаше представа как действа яркочервената ѝ коса на хората, напълно несъзнателно прокара пръсти през гъстите къдрици и отново нахлупи бонето.

Биърдсли трябваше да отдаде дължимото уважение на Ашли Уебстър въпреки обърканото ѝ мислене и безразсъдната ѝ природа. Не можеше с нищо да ѝ помогне, дори да искаше. Младите жени нямаше какво да правят самички в неизследваните територии. Там я очакваха невъобразими опасности. Освен това той не познаваше много мъже — не, поправи се, никой мъж, — които да приемат предложение като нейното.

Биърдсли затърси подходящ начин да каже на Ашли, че трябва да се откаже от мисълта да се присъедини към този керван, че това, което предлага, е смехотворно, после погледът му се плъзна покрай Ашли към Танър, облегнат нехайно на железните решетки на килията.

След като бе станал от одъра, Танър бе отместил шапката от лицето си и сега се взираше напрегнато в Ашли. Бе извил презрително нагоре единия ъгъл на устата си. Опитваше се да не слуша, докато тя излагаше дилемата си, но не беше възможно да я игнорира. Северняшката даскалица беше такава наперена нахалница, каквато рядко беше срещал.

В началото я бе сметнал за безлична сива мишка, но когато бе освободила разкошната си червена коса и бе обърнала профила си към него, не му се видя никак безлична. Нямахше нищо банално в гъстите мигли и зелените ѝ очи, нито във великолепната ѝ уста. Никоя превзета южняшка красавица нямаше да се държи толкова нахално или да предлага такъв безумен план, обречен от самото си начало.

Шериф Биърдсли погледна замислено към Танър. Не можеше да не забележи начина, по който се взира в тази госпожица Уебстър, и го озари една идея. Знаеше, че ако Танър продължи по саморазрушителния си път, със сигурност скоро ще се озове заровен на шест фута под някаква безименна купчина пръст. Ужасен срам щеше да бъде за човек като него да завърши живота си, продължавайки да води войната, която Югът отдавна бе загубил.

През ума на Биърдсли мина мисълта, че колкото по-далеч от цивилизацията отиде Танър, в толкова по-малко неприятности ще се забърка. В сегашното си душевно състояние този човек беше главня, готова да пламне. Можеше да се вбеси ужасно на това, което шерифът смяташе да му предложи, но Биърдсли бе твърдо решен да спаси Танър въпреки самия него.

Ашли губеше търпение. Вече нямаше никакво време. Ако не си намереше скоро псевдосъпруг, щеше да изпусне кервана. Разбра, че шерифът има някого предвид, защото лицето му изведнъж доби замислено изражение.

— Е, шерифе, ще можете ли да ми помогнете? Ако не можете, кълна се, че ще вляза в най-близката кръчма и ще взема първия мъж, който се съгласи.

Биърдсли подскочи. Госпожица Уебстър изглеждаше толкова решителна, че той се уплаши да не би наистина да постъпи така, както казва. С подобна безразсъдна постъпка можеше да си спечели само смърт... или изнасилване. Още веднъж погледна крадешком към Танър и взе решение.

— Фактически, госпожице Уебстър, имам някого предвид.

Танър погледна учудено Биърдсли. Не можеше да си представи какво мисли шерифът. Насърчавайки погрешната тактика на тази жена, той направо ставаше съучастник в убийство. Танър сериозно се съмняваше, че даскалицата ще стигне жива до целта си, със или без помощта на Биърдсли. Да не би да не знае, че няма толкова глупав

мъж, който да се представя за съпруг и да не си поиска пълно ползване на съпружеските права? Толкова отчаяно ли иска да стигне до брат си тази жена, че би рискувала целомъдрието и живота си? Познава ли Биърдсли някой достатъчно честен мъж, който да се държи по правилата, установени от тази, решена на всичко, янки? Със сигурност не и в Сейнт Джо, където мъжете идват и си отиват, оставайки за толкова малко време, че няма как да си съградят почтена репутация.

— Ще съм ви задължена за цял живот, шерифе — каза Ашли с растяща възбуда. — Кога ще можете да се свържете с него? Керванът няма да ме чака.

— Можете сама да го попитате, госпожице. Той е тук, в тази стая.

Ашли огледа бавно неголямото помещение и двете килии в него. Едната беше празна, но в другата имаше един мъж, чиято външност я уплаши и същевременно я омая. Никога не бе виждала подобен мъж! Опита се да не обръща внимание на провисналите върху мускулестите му бедра сиви панталони и на начина, по който мускулите по раменете му се издуваха и свиваха под кожения жакет. Помъчи се да не забелязва бруталната красота на лицето му и жестокия стоманен поглед, изпълнен с презрение, който ѝ бе хвърлил, но не можа. Не можеше да устои на това лице.

Чертите му сякаш бяха изрязани в камък. Тя се отърси от омаята и се съсредоточи върху квадратната му челюст, обрасла с тъмна няколкодневна брада, която я смущаваше също толкова, колкото и всичко останало у него. Трябва да се обръсне, мина ѝ през ума, и да се подстриже. Осъзнавайки, че това е мъжът, за когото ѝ говори шерифът, тя се стресна. Откъсна очи от Танър и погледна ужасена към Биърдсли.

— Навярно не искате да кажете, че... господи, но този мъж е престъпник!

— Зависи кой как гледа на него — възрази Биърдсли. — Танър изобщо не е чак толкова лош.

— Дамата е права, шерифе — изрече провлечено Танър. — Спомни си колко пъти съм бил в твоя затвор и ги прибави към влизанията ми в други килии в други градове. Сега разбирате ли?

— Но той е бунтовник! — възкликна Ашли, отстъпвайки инстинктивно назад, когато чу мекия провлечен говор на Танър.

Ашли, яростна аболиционистка, беше виждала със собствените си очи жестокостите, които понасяха робите. Онези, които стигаха до Чикаго в първите години на войната, идваха в окаяно състояние и разказваха невероятни неща за изстъпленията на господарите си.

— А вие сте янки.

Погледът на Танър потъмня като мрачна нощ — студен, безскрупулен, хищен.

Биърдсли отмести очи от Танър към Ашли, смаян от взаимната им неприязън. Те сякаш взаимно се възненавидяха още от пръв поглед, без да осъзнаят напрежението, което прескачаше помежду им.

— Да, аз съм янки, бунтовнико. Никога не съм притежавала роби и не съм унижавала което и да било живо същество. Можете ли да кажете същото за себе си?

— Ще ми повярвате ли, ако кажа, че и аз не съм? — Той се изсмя рязко, когато Ашли му отправи поглед, изпълнен с върховно презрение. — Не, не мисля. Не се страхувайте, янки, ще бъда най-големият глупак, ако се оставя да ме въвлечете в безразсъдното си начинание. Имам си достатъчно собствени проблеми, за да се занимавам с тези на една безотговорна стара мома.

Очите на Ашли проблеснаха във внезапен гняв. Нямаше нужда да ѝ напомнят, че не е омъжена.

— Би трябвало да съм сто пъти по-отчаяна, отколкото сега, за да поискам вашата помощ.

— Е, това май решава нещата, госпожице Уебстър — обади се примирително шерифът. — Няма да ви е трудно да продадете фургона и воловете си. Може би ще имате повече късмет догодина.

— Догодина ще е прекалено късно. Брат ми е в безизходица, обвинен е в убийство, което не е извършил. Трябва да ида при него веднага. Ако има начин да очистя името му, ще го направя.

— Това е похвално, госпожице Уебстър, но аз направих всичко, което можах.

— Това ли беше всичко? — запита Ашли. Отчаяние като тъмен облак се спусна върху нея. — С нищо повече ли не можете да ми помогнете? Няма ли в Сейнт Джо никакъв почтен мъж, който да се съгласи да минава за мой съпруг?

— Поне аз не познавам такъв — заяви Биърдсли. — С изключение на Танър, който е тук. Познавам отдавна Танър Мактавиш,

госпожице, той е добър човек. Бил съм се под негова команда във войната и съм му поверявал живота си.

— Тогава защо е в затвора?

— Защото не мога да понасям да гледам войниците на янките — обади се Танър, за да се защити. — Нито пък обичам кой знае колко техните стари моми, които предлагат подкупи, за да си намерят съпруг. Дори да е фиктивен. Вървете си у дома, янки. Ако брат ви е офицер при янките, у мен няма да намерите никакво съчувствие към него и подобните му.

Ашли отстъпи с пламнало лице пред горчивите думи на Танър. Напрегнатите му неразгадаеми очи отразяваха празнотата в душата му. В нея се надигна нещо, което не беше нито съжаление, нито ненавист. Нещо, което тя не успяваше да назове.

— Май малко прибърза, капитане — възрази Биърдсли. — Помисли внимателно върху предложението на дамата. Доколкото знам, нямаш нито пари, нито работа. На армията вече ѝ е дошло до гуша да нападаш войниците ѝ, без да са те предизвикали. С парите от госпожица Уебстър ще можеш да си купиш земя и да забравиш за войната. Прекалено добър си, за да си прахосваш живота, като вечно гониш карез някому.

Лицето на Танър окаменя.

— Карез ли? — Той се изсмя сурово и в смеха му отекна кухо отчаяние. — Само да знаеше!

— Според мен трябва пак да помислиш, Танър — каза Биърдсли. — Дамата има нужда от помощ, ти също. Лейтенант Пикфорд ме спря на улицата точно днес сутринта и каза, че възнамерява да те вземе обратно във форта, за да те съдят. Започваш да дотягаш на армията. Омразата ти ще ти докара само смърт.

— Не съм казала, че ще приема помощта на господин Мактавиш — напомни му Ашли. — Искам мъж, който може да се подчинява на заповеди, не някой безразсъден, който ще ме изостави, преди да съм стигнала до форт Бриджър. Ако не бяха предразсъдъците на капитан Креймър към жените, които пътуват сами, нямаше да имам нужда от мъж, който да минава за мой съпруг. Напълно съм способна да се справям със собствените си работи. Не съм някое неопитно момиченце. Аз съм независима жена с опит в много области.

Това не беше точно така, но звучеше убедително.

Танър се изсмя високо.

— Не знаех, че двайсет и пет години са такава почтена възраст, янки. Но може би — добави той грубо — опитът ви се крие между...

— Танър! По дяволите, човече, къде ти е акълът? Проваляш всичките ми усилия да ти помогна. Госпожица Уебстър е дама, внимавай какво говориш!

— Разбира се, че е дама. — Той подви презрително уста, взрян в нея с немигащ, твърд, подигравателен поглед. — Дама янки. Къде ви е гордостта? Някоя от жените, които познавам, няма да седне да хленчи за съпруг, независимо колко е отчаяна.

Пред погледа на Ашли избухнаха червени облаци от гняв.

— Необходим ми е мъж, който да се представя за мой съпруг, а не партньор за леглото. Ако всички мъже са като вас, благодарна съм, че избрах да остана неомъжена.

Шериф Биърдсли, решен да се наложи, още веднъж се опита да убеди непримиримата двойка.

— Помислете за брат си, госпожице Уебстър. Затворът не е здравословно място. Гарантирам ви, че Танър е почтен. Щом се съгласи да направи нещо, държи на думата си. Можете да му се доверите, и той ще ви защитава. Е, погледът му ще се размътва, като види сини куртки, но може да се научи да се сдържа, ако му помогнете малко... А ти, капитане — продължи Биърдсли, — да не би да искаш да си прекараш живота в търкани на наровете по затворите?

Щом видя Ашли да се намръщва и Танър да се обръща с гръб, Биърдсли изруга:

— О, по дяволите, даже не знам защо се опитвам.

Ашли първа започна да премисля дали да не вземе Танър за партньор в пътуването, макар че не знаеше как ще се справя с компрометирания бунтовник през всичките тези седмици, докато стигне до Форт Бриджър. Но щом шерифът гарантира за него, поне си заслужава да го обмисли.

Трябва да се обръсне, да си купи нови дрехи, помисли тя, ако няма нищо друго да носи, освен кожения жакет и сивите конфедератски панталони. Зачуди се дали той ще може да убеди капитан Креймър, че ѝ е съпруг, после реши, че няма как да не може. Подозираше, че Танър Мактавиш е в състояние да убеди когото и да било в каквото и да било, ако си даде труда да го стори.

Танър никога не беше срещал толкова решителна жена. Огненокосата мома янки беше също толкова луда, колкото и необикновена. Брат ѝ трябва да е изключително важен за нея, щом рискува живота и репутацията си. Питаше се няма ли родители или настойник, някой, който да ѝ попречи да постъпи така безразсъдно. Ако не приеме лекомисления ѝ план, ще намери ли тя някой още по-компрометиран от него? Но така и не можа да разбере защо това изобщо го интересува.

Каза си, че не го интересува. Ако приеме предложението ѝ, ще е само в негова полза. Биърдсли е прав, реши той. Ще вземе парите, които тя му предлага, ще я съпроводи дотам, където отива, после ще се сбогува с нея без никакво съжаление. Беше чувал, че в Колорадо и в някои други западни щати имало сребърни мини. Ако вземеше съоръжения и пари срещу част от печалбите, можеше да разработи някоя от тях.

Биърдсли усети момента, в който и двамата стигнаха до едно и също решение. На лицето на Танър се изписа горчиво примирение, а чертите на Ашли изразяваха сърдито одобрение.

— Колко предлагате, янки? — запита намусено Танър.

— Хиляда долара — каза Ашли, без да ѝ мигне окото. — Половината сега, другата половина, когато стигнем във Форт Бриджър.

Биърдсли подсвирна тихо.

— Това са много пари, госпожице Уебстър. Наистина сте отчаяна.

— Достатъчно, за да рискувам всичко, което притежавам — съгласи се Ашли. — Леля ми, с която живеех, почина неотдавна и ми остави къщата си и малко пари. Продадох къщата, когато научих за Коул. Имах и някои спестявания.

— Глупава сте, янки — каза презрително Танър. — Но аз не съм. Ще се представям за ваш съпруг и ще ви взема парите без никакви угризения. Янките ми взеха неща, които никой не може да замени. Ще бъда глупак, ако не ви взема парите.

Ашли прехапа устни, размисляйки върху възможностите пред себе си. Почувства се безпомощна и изоставена на милостта на един безскрупулен мъж. Но шериф Биърдсли правилно я бе преценил: тя бе твърде отчаяна, за да подбира.

Танър замълча очаквателно, вгледан в Ашли. Тя му се стори невероятно дръзка, забележително лишена от здрав разум и рядко непредпазлива. Изглеждаше невинна и същевременно съблазнително земна. Не знаеше нищо за него, само това, което ѝ бе казал шерифът. Не се ли безпокои, че се оставя изцяло на неговото благоразположение? Можеше да ѝ вземе парите, да я изнасили и убие, ако поиска, и тя нямаше да може нищо да направи, за да го предотврати. Но какво, по дяволите, очаква той от една северняшка даскалица, прекалено стара, за да привлече някой мъж?

Ашли знаеше, че с всеки изминал час шансовете ѝ да намери друг мъж, който да се представя за неин съпруг, все повече намаляваха. Коул имаше нужда от нея, не можеше да го изостави. Каквото и да става, възнамеряваше утре сутрин да тръгне с кервана. Дори ако трябва да използва за параван един огорчен от живота конфедерат, който я мрази и в червата.

Тя го изгледа с презрително присвити очи.

— Много добре, бунтовнико, предполагам, че ще свършите работа. Шериф Биърдсли май смята, че сте надежден, а сега, в последния момент, не мога да чакам да се яви някой друг с по-добра репутация.

Танър я изгледа дълго и безизразно, което я накара да си помисли, че може би е прибързала.

— Отвори килията, шерифе. Двамата с тази госпожица янки имаме да си говорим.

Доволна усмивка повдигна ъгълчетата на устата на Биърдсли, докато надигаше дългото си туловище от стола и посягаше към ключа, окачен на един гвоздей на стената, за да се приближи до малката килия на Танър. Почти му беше жал за Танър, като си го представи в следващите месеци в компанията на остроезичната севернячка. Разбираше защо още не се е омъжила. Кой мъж доброволно ще се ожени за жена, чийто хаплив език и режещо остроумие ще го разкъсат на парченца?

Вратата на килията се отвори и Танър излезе оттам. Кимна кратко на Биърдсли, после се обърна към Ашли.

— Имам да уредим някои работи, янки. Половината пари сега, ако добре си спомням.

Ашли го изгледа унищожително.

— Не ви липсва памет, бунтовнико.

Танър стисна челюсти.

— Само паметта ми е останала и се питам защо господ не ме лиши и от нея.

Без да търси да разбере смисъла на думите му, Ашли бръкна в чантичката си и извади купчина банкноти.

— Откъде да знам дали няма да вземете парите ми и да избягате от града?

— Той не може да иде никъде без коня и оръжията си — намеси се шерифът. — И няма да ги получи до утре. Лично ще му ги предам утре сутрин при тръгването.

— Толкова ти е доверието — измърмори мрачно Танър.

Биърдсли вдигна рамене.

— Пазя си задника.

И като се сепна изведнъж от току-що казаното, отправи глупава усмивка към Ашли:

— Извинявайте, госпожице Уебстър.

Чудейки се дали няма да съжалява, Ашли подаде парите в ръцете на Танър, а след миг изпита необясним подтик да си ги вземе обратно. Но беше твърде късно. Танър захлупи парите с огромната си мазолеста длан и ги прибра в джоба на жакета си.

— Трябва да накупя някои неща, преди да отидем до мястото, откъдето се тръгва — каза Ашли. — Предлагам да използвате част от парите, за да се обръснете, да се подстрижете и да си купите подходящи дрехи за пътуването. И всичко, което сметнете, че ще ви трябва за лични нужди. Аз ще се погрижа за храната и другите припаси. Ще се срещнем след два часа в конюшната.

— Нека си изясним нещо, янки. Съгласих се да се представям за ваш съпруг, а не да получавам заповеди от вас. Ще удържа на споразумението ни, но няма да допусна намеса в моя личен живот. Ако правилата не ви харесват, по-добре ще е да се разделим веднага.

Ашли прехапа устни, за да не стрелне противния конфедерат с острия си език. За съжаление имаше нужда от него, но един ден нуждата щеше да отпадне и в този ден тя щеше да му каже какво точно си мисли за него.

— Постъпете както желаете — озъби се тя. — Само бъдете в конюшната след два часа, за да можем да се представим като съпруг и

съпруга на капитан Креймър.

Вирнала предизвикателно брадичка, Ашли се завъртя и изхвъркна от канцеларията на шерифа, изкушавайки Танър и Биърдсли с непреднамерено разкритата женственост на стройните глезени, показали се за миг изпод развятата ѝ пола.

— Хм — каза Биърдсли, донякъде озадачен от червенокосата свадливка. — Тази дамичка е доста своенравна. Не съм сигурен, че ти завиждам за следващите няколко месеца.

— Тази дамичка изобщо не е никаква дама, а една нахална празноглава янки. Тия приказки за брат ѝ най-вероятно са чиста измислица. Може толкова много да иска мъж в леглото си, че е готова да си го купи. Както сама каза, била опитна и ако не греша, съвсем не е плаха девственица.

— Аз гарантирах за теб, капитане. Ти взе пари от нея. Морално задължен си да я заведеш жива и здрава там, където отива.

— Задължен съм — каза Танър замислен. — Но тя изобщо не ми е плащала, за да я обслужвам в леглото. Проклетницата ще трябва да подсвирква „Дикси“, преди да ме примамим между краката си. Непременно бъди там утре сутрин с коня и оръжията ми — напомни той на Биърдсли, докато излизаше.

— Не се забърквай в неприятности — отвърна шерифът.

Изгледа Танър, който тръгна по улицата, и се запита дали не е допуснал грешка. Напълно бе уверен, че между червенокосата севернячка и лудата конфедератска глава ще избухнат фойерверки. Колко жалко, че няма да е там да им се наслаждава.

— Пак ли вие, госпожице Уебстър? — запита капитан Креймър, когато Ашли отиде при него след близо два часа. — Не съм си променил решението. Нямаме работа тук, освен ако случайно не сте се сдобили със съпруг или родители.

Капитанът вдигна високо вежди, когато Танър се появи изневиделица иззад фургона и застана до Ашли. Беше гладко обръснат и под кожения жакет бе облякъл синя памучна риза. Макар че косата му не беше подстригана, все пак бе вързана на тила с кожен ремък. За съжаление не бе сметнал за необходимо да смени сивите конфедератски панталони с нещо по-подходящо, но когато се срещнаха в конюшната в уреченото време, Ашли реши да не му прави никакви забележки.

— Това е съпругът ми, капитан Креймър. Сега съм госпожа Танър Мактавиш. Така че вече нямате извинение да не ми позволявате да се присъединя към кервана ви.

Танър и Креймър си стиснаха ръце.

— Значи, съпругът ви? Доста неочаквано, нали?

— Това не е ваша работа — каза кисело Ашли. — Казахте, че ми трябва съпруг, ето — имам го. На кое място в кервана ще ни поставите?

— Не бързайте толкова, госпожице... госпожо Мактавиш. Имате ли брачно свидетелство? Бих искал да го видя.

Ашли пребледня. Господи, никога не бе допускала, че той ще иска да види брачното свидетелство.

— Разбира се — отвърна тя, преди да е имала време да помисли: — Трябва да го вземем от дома на свещеника малко по-късно.

— Покажете ми свидетелството утре преди тръгване и вие със... съпруга си ще бъдете добре дошли да се присъедините към нашата компания.

От думите и тона му ясно личеше, че я смята за лъжкиня.

Ашли го гледаше как се отдалечава, непреклонен като желязо. За бога, какво да прави сега?

Лицето на Танър се отпусна. Съдбата се бе намесила и го бе спасила от катастрофална грешка. Още от самото начало беше ясно, че обвързването с една стара мома севернячка е абсолютна безсмислица. Той отстъпи назад без видимо съжаление.

— Предполагам, че ще си искате парите обратно, янки — каза Танър, посягайки към вътрешния джоб на жакета си. — Похарчих малко, но това влиза в играта.

— Толкова ли ви се иска да се върнете в затвора, бунтовнико?

Танър ѝ хвърли унищожителен поглед. Колко присъщо на янките — да се забавляват с чуждото нещастие.

— Бивал съм в затвора.

— И вероятно там ще свършите. Ако не в Сейнт Джо, в някой друг град. — Една извънредно смела мисъл се прокрадна в ума ѝ. Тя го погледна открито. — Аз съм склонна да покажа на капитан Креймър брачното ни свидетелство. А вие?

В първия момент Танър не разбра за какво говори тя. Когато призова на помощ разума си, думите ѝ изведнъж му станаха ясни.

Отвори широко очи, зяпна от изненада и дъхът спря в гърлото му. Когато най-накрая си възвърна дар слово, можа само да избъбри някакви несвързани срички.

— Какво става, бунтовнико, страх ли ви е да приемете едно предизвикателство?

— Ако предлагате това, което си мисля, сигурно сте луда, дори и за янки.

Ашли затвори очи, видя му се болезнено крехка.

— Отчаяна съм. Брактът ще е само на хартия. Когато стигнем там, където отиваме, спокойно ще можете да поискате анулиране. Или аз да поискам, ако предпочитате.

— А аз ще съм по-луд и от вас, ако се съглася с такова глупаво предложение. Не мога да понасям янките. Вие и аз сме противници. И двамата сме избухливи и потенциално опасни. Колко време ще мине, преди да се хванем за гушите?

Ашли се питаше същото, но беше решена.

— Аз съм склонна да поема риска, ако и вие сте склонен, бунтовнико. Това са само няколко месеца от живота ви.

Той мълча толкова дълго, че Ашли започна да се отчайва. Много късно беше да си търси друг мъж дори да искаше, а и не беше сигурна, че ще има смелостта да помоли друг мъж да се ожени за нея. По-добре познатата опасност, отколкото някоя непозната.

Танър погледна лицето ѝ и видя в него много повече, отколкото бе търсил, много повече, отколкото бе искал. Видя една жена, чиято младежка свежест бе узряла в неуловима красота. Видя, че е уязвима и крехка. Видя, че е упорита и непреклонна. И най-важното, че е янки. Инстинктивно съзнаваше, че Ашли Уебстър е опасна, но точно колко и по какъв начин — тепърва щеше да открие. Усмихна се тъжно, припомняйки си всичко, което янките му бяха причинили. Но тъй като никак не му се щеше да се връща в затвора, той взе решение, което щеше безвъзвратно да промени живота му.

— Е, да му се не види, янки, хайде да ходим да се венчаем.

2

Златният пръстен, който Танър бе сложил на средния пръст на лявата ѝ ръка, подозрително напомняше примка, помисли си Ашли. Тя се изненада, когато Танър настоя да се отбият в магазина да купят халката, преди да потърсят свещеник. Учтиво бе отклонила предложението, но проклетият конфедерат бе настоял. Може би се наслаждава на притеснението ѝ, затова го прави, помисли тя кисело. После си бе позволил да помоли шериф Биърдсли да им стане свидетел. Тя още виждаше потресеното изражение на шерифа, когато Танър го покани на сватбата им.

Свещеникът ги бе венчал малко след това, а шериф Биърдсли, със странно самодоволна усмивка, им бе станал свидетел. Когато дойде ред за целуването на булката, някакъв бяс накара Танър да сграбчи раменете на Ашли и да я целуне грубо, силно, без никаква нежност. Тя замаяна бе сложила подписа си на брачното свидетелство под този на Танър и го бе пхнала в чантичката си.

— Със сигурност знаеш как да накараш човек да повярва в пръста на съдбата, Танър — каза Биърдсли, поклащайки невярващо глава. — Моите поздравления. Надявам се съюзът ви да бъде дълъг и плодотворен.

И се изкикоти.

— Върви по дяволите — отвърна Танър. — Смей се колкото си искаш. Ти започна тая работа, ти си отговорен за резултата, макар че само господ знае как ще свърши всичко това.

Ашли погледна навъсено и двамата мъже.

— Това е сделка, бунтовнико. Веднага щом бъде възможно, ще получите анулиране и ще си тръгнете по пътя с хиляда долара в повече.

— Така да бъде, янки.

Ужасно развеселен, шерифът докосна шапката си и каза:

— Късмет, госпожо Мактавиш. И на теб, Танър. Нещо ми казва, че и двамата ще имате нужда от него.

Смя се през целия път до канцеларията си.

— И аз щях да се смея, ако не бях толкова сигурен, че току-що съм направил най-голямата грешка в живота си — оплака се Танър, не можейки да повярва, че ей сега се е оженил, макар бракът да беше фиктивен и предвиден да трае само няколко месеца.

— Много късно е вече да се отмятате от сделката ни — възрази Ашли, макар че в действителност целувката му бе събудила у нея други мисли — доколко разумно е да иска помощ от един мъж, който така силно ненавижда янките. И който сега е неин съпруг.

Танър й се усмихна, но без да намали страховете й.

— Не бих си и помислил да се отмятам, янки. Да вървим, а?

Предложи й ръката си, но тя я пренебрегна. Той сви рамене и тръгна напред, без да го е грижа дали тя го следва, или не.

— Поискахте брачното ни свидетелство, капитан Креймър. Надявам се да сте доволен — каза Ашли, когато подаде свидетелството на водача на кервана.

Макар че Танър я смяташе за вироглава и лекомислена, не можа да не се възхити на самообладанието й. Надяваше се брат й да оцени усилията, които полага заради него.

Водачът пробяга с очи по документа, после изгледа Танър с върховно пренебрежение.

— Надявам се, че дамата си струва, Мактавиш. Не изглеждаш човек, който се продава евтино, но външността често подвежда. Както и да е, представихте ми брачно свидетелство и аз обещах на... съпругата ви място в нашия керван. Ако ми беше казала какви са й намеренията, щях да препоръчам хора, по-подходящи за нейните нужди. С групата пътуват няколко неженени мъже, които с радост биха си взели жена, но исках да накарам госпожица Уебстър да се разколебае и да се върне у дома си. Нямах представа, че ще си търси съпруг сред нехранимайковците в Сейнт Джо. Това е чиста глупост.

— Може би в края на краищата съпругата ми е направила добър избор — допусна Танър.

— Може би не е — възрази Креймър. — Както и да е, много е късно да се промени каквото и да било. Можете да закарате фургона си в края на кервана. А ако бях на ваше място, щях да си намеря други панталони. Сред нас има някои, които не понасят да гледат робовладелци конфедерати.

Той кимна учтиво и се отдалечи.

— Проклет янки — плю Танър.

Понечи да тръгне след надменния водач на кервана, стиснал юмруци, с трептящи ноздри. Гордостта му не позволяваше да остави този мъж да си тръгне безнаказано.

Разбирайки, че Танър кипва много лесно и че вече е кипнал, Ашли побърза да успокои надигация се гняв на тази луда глава. Тя го хвана за ръката и го задържа.

— Недейте, бунтовнико! Оставете го. Не мога да допусна неприязънта помежду ви да попречи на тръгването ни утре. Ако искаме да успеем, трябва просто да си сдържате темперамента. Вече направихме много, нека не съсипваме постигнатото.

Думите ѝ постигнаха желанния ефект. Танър изпусна остро дъх, обърна се и погледна Ашли, възвръщайки бавно здравия си разум.

— Тази война засегна ли ви лично, янки? Мисля, че не е. Брат ви е бил пратен на безопасно място на западната граница, докато онези, които нямахме такъв късмет, загубихме любимите си хора, домовете си... Забравете това — процеди той яростно, — какъв е смисълът? Няма да разберете.

Той се завъртя и се отдалечи.

Ашли го загледа смутена, съжалявайки за решението си да се омъжи за човек, когото практически не познава. Не знаеше нищо за Танър Мактавиш, мъж толкова нееднозначен и ненадежден, че не би могла да предскаже какво ще направи в следващата минута.

Тази вечер Ашли сготви вечеря на открит огън, който Танър накладе за нея. Искаше ѝ се да бе отделяла повече време за чисто женското изкуство на готвенето и шиенето, защото щяха да ѝ дойдат много добре в пътешествието до Форт Бриджър. Можеше да пържи бекон и да прави царевични питки, но уменията ѝ се свеждаха само до това, както Танър скоро щеше да научи. Бобът, който бе сварила, бе корав като камък, подправките му бяха малко, а водата — повече от необходимото.

Бисквитите се оказаха извън възможностите ѝ, но успя все пак да не изгори царевичните питки.

— Трябва да се научите да се справяте малко по-добре, янки — оплака се Танър, изхвърляйки съдържанието на чинията си в огъня. — Можете ли да готвите дивеч? Аз ще ходя всеки ден на лов за месо.

Бисквитите може добре да се редуват с царевичните питки, ако успеете да се справите. Надявам се, че сте се запасили с картофи, лук и бекон. — Той стана внезапно. — Ще проверя бидоните с вода, докато вие измиете чиниите. Ако оставите боба на огъня през нощта, може да омекне достатъчно, за да се яде на сутринта.

Ашли се опита да изрече някакво унищожително възражение, но преди да отвори уста, той вече се бе отдалечил. Тя си замърмори под нос, заемайки се с работата, и възнагради непоносимия бунтовник с всички ругателни епитети, които можеше да измисли или някога бе чула. Опари си пръстите на кафеничето и извика от болка.

— Мога ли да ви помогна, мадам? Май сериозно сте се изгорили.

Ашли се стресна, изненадана от мъжа, застанал от другата страна на огъня.

— Какво? О, не, не е сериозно, благодаря ви.

— Вие сте госпожа Мактавиш, нали?

— Д-да, защо?

Мъжът ѝ отправи широка усмивка.

— Разбрах, че сте младоженци. Днес сте се оженили, нали? Къде е мъжът ви?

Това, което Прат Слейтър не каза, беше, че Креймър бе говорил с него за привлекателната червенокоска, която непременно искала да се присъедини към кервана. Креймър бе казал на Слейтър, че твърдо държи на решението си да не приема сами жени в кервана. Бе казал, освен това, че жената трябва да има съпруг, ако иска да пътува с групата. Дори бе подхвърлил на Слейтър, че може да ѝ предложи услугите си. Слейтър бе размислил и бе решил да отиде в града, да намери госпожица Уебстър и да ѝ предложи помощта си.

Според Креймър жената била с приятна външност, сравнително млада и изглеждала здрава. И най-важното, имала съоръжен фургон и не ѝ липсвали пари. Слейтър бе помислил дали да не се ожени за нея и да я остави в края на пътуването, като, разбира се, я освободи от парите ѝ. Пък и нямаше да му бъде зле да си има жена в леглото през дългите месеци, докато стигнат до Орегон. Не обичаше плановете му да пропадат. Когато жената се върна омъжена за тоя проклет конфедерат и Слейтър видя, че е необикновено привлекателна, се почувства измамен.

— Съпругът ми е някъде наблизно — каза Ашли, надявайки се той да повярва. — За нещо конкретно ли ви трябва?

Страх пробяга по гръбнака ѝ. Дръзкият поглед на мъжа я изнервяше.

— Казвам се Прат Слейтър. Наеха ме като охранител и ловец в кервана. С капитан Креймър бяхме приятели през войната. Удивен съм, че една почтена дама янки като вас се е омъжила за бунтовник. — Той я погледна в лицето с оскърбително интимна усмивка. — Капитан Креймър ми каза, че женитбата ви е била наистина внезапна.

— Това не ви засяга, господин Слейтър. Ако ме извините, имам работа.

Тя се опита да се отдалечи, но той сграбчи ръката ѝ.

— Ако ви се прииска да разберете какво е да имаш истински мъж в леглото, знаете кой съм.

Ашли потисна отвращението си, издърпа ръката си, обърна се и побягна. Блъсна се в една солидна преграда от плът и кост. Танър я прихвана.

— Какво има? — запита той остро.

Ашли погледна през рамото му и видя облекчена, че Слейтър си е отишъл.

— Н-нищо. Опарих се.

Ако кажеше на Танър за Слейтър, със сигурност щяха да се сбият и капитан Креймър щеше да ги изгони от кервана си.

— Дайте да видя. — Танър я поведе към огъня и вдигна ръката ѝ към светлината. — Не е сериозно. Ще му сложа малко мехлем и утре ще е съвсем зараснало.

От допира по ръката ѝ пробягаха тръпки. Той сигурно също го бе усетил, защото я погледна сепнато. Тя издърпа ръката си и я скри в полите на роклята.

— Всичко е наред, все пак благодаря.

— Да не би докосването ми да ви отвращава, янки? Предлагам да внимавате повече с огъня. Явно опитът ви не е в полето на готварството.

— Ще се опитам да следвам съвета ви. Сега, ако ме извините, ще се оттегля.

Тя се качи във фургона и намести платнището.

Танър остана загледан във фургона. Тъкмо щеше да се обърне и да иде да легне до огъня, когато вътре светна фенер. Върху платнището се очерта сянка на жена, възбуждайки сетивата му. Той наблюдаваше омаян как Ашли се съблича и остава по риза и корсет. Усети, че започва да се втвърдява, да расте, да пулсира. По дяволите. Не искаше да изпитва желание към тази проклета северняшка даскалица. Издаде ниско гърлено ръмжене, когато разбра, че се готви да свали корсета си. След минута тя ще...

— По дяволите, угасете фенера — процеди той през зъби, — освен ако не давате някому сигнал.

Светлината угасна веднага. Ръмжейки под нос, Танър разстла одеялото си и се опита да се намести удобно. Не беше лесно с тази ерекция, твърда като камък, която се притискаше към корема му.

Ашли стоеше до фургона, наблюдавайки от мястото си как фургоните минават по понтона през река Мисури. Докъдето око вижда, край плитчините се точеше дълга редица бели платнища. Наближаваше дъжд, но още не беше почнало да вали. Шериф Биърдсли бе дошъл рано сутринта с коня и оръжията на Танър. Танър веднага бе грабнал оръжията си, потупвайки ги като стари приятели. Така въоръжен, помисли си Ашли, изглеждаше още по-опасен, отколкото когато го бе видяла за пръв път. Сега яздеше край кервана, наблюдавайки го как напредва. Техният фургон беше последен от всичките петдесет. Ашли предположи, че ще минат дни, преди да дойде техният ред.

Танър се зададе от челото на кервана и спря до нея.

— Реката е придошла, но прехвърлянето продължава. Сигурна ли сте, че можете да карате воловете?

— Не се тревожете, бунтовнико. Мога да ги управлявам. Човекът, който ми ги продаде, ме научи как да карам фургон и да управлявам волове. Имам опит с коне и карета, с воловете няма да е много различно.

Танър изруга под нос.

— Забравих, че сте дама с опит, янки. — Подигравателният му тон я накара да стисне зъби. — Простете, че се усъмних във вас.

Смушка коня с коляно и се отдалечи.

— Проблеми ли имате вече, госпожо Мактавиш? Ако не знаех, щях да помисля, че сте се скарали със съпруга си.

— Няма проблеми, господин Слейтър.

Защо тоя човек все никне, където не го сееш, запита се Ашли. Какво иска от нея?

Танър погледна през рамо, видя Ашли да говори с някакъв непознат и по тила му полазиха тръпки. Обърна коня и се върна към техния фургон.

— Да не се е случило нещо?

— Вие трябва да сте Танър Мактавиш — ухили се мазно Слейтър. — Аз съм Прат Слейтър. Тъкмо говорех с хубавата ви женичка. Капитан Креймър ми каза, че сте младоженци.

— Това проблем ли е за вас, Слейтър?

— Не съвсем. Ние с някои приятели се чудехме защо ли хубава жена като госпожа Мактавиш ще се омъжи за бунтовник, когато наоколо има толкова много добри янки.

Гърбът на Танър се стегна, само очите бяха останали живи на лицето му. И хвърляха яростни искри.

— Единственият добър янки е мъртвият янки.

Ашли изпусна остро дъх. Слейтър сграбчи револвера си, но Танър беше по-бърз.

— Не бих направил това, ако бях на ваше място, Слейтър. Само глупак може да ме предизвиква, а вие не ми изглеждате глупак. Глупав може би, но не и глупак.

И той пъкна револвера си обратно в кобура.

— Какво става тук?

Капитан Креймър се приближи, забелязвайки опасната ситуация, и вмъкна коня си между двамата противници.

— Няма нищо, капитане — каза Ашли с неуверен глас. — Нали, Танър?

— Да, няма нищо — повтори Танър, поглеждайки предупредително към Слейтър.

— Да — повтори и Слейтър, като прати унищожителен поглед към Танър. — Просто си приказвахме.

Слейтър беше хитър. Ако иска да премахне бунтовника, трябва да го направи по незабележим начин. Той можеше да бъде опасен противник.

— Иди да помогнеш на фургоните в прехвърлянето — каза Креймър на Слейтър.

— Разбира се, шефе.

Слейтър се ухили, докосна шапката си, поглеждайки към Ашли, и се отдалечи. Креймър погледна сурово Танър, после тръгна след Слейтър.

— Слейтър създава затруднения, янки. Предлагам да не го насърчавате — каза Танър.

В гласа му имаше сурова нотка, поради която Ашли още по-трудно можеше да преглътне несправедливите му намеци.

— Не съм насърчавала господин Слейтър — отвърна разгорещено Ашли. — Той дори не ми харесва. В него има нещо отблъскващо.

— Вие не ме харесвахте, но се омъжихте за мен — напомни ѝ той.

— Бях в отчаяно положение, знаете го!

Проклет нахален бунтовник, помисли Ашли, докато той се отдалечаваше, без да ѝ отговори. Ненавиждаше го, когато я унизеше по такъв начин. Толкова самодоволен, толкова самоуверен, с такова каменно лице. Знаеше, че я ненавижда, че прави всичко само за пари, но трябваше ли да бъде така ужасно неприятен и готов да съди?

По здрач на третия ден фургонът на Мактавиш премина Мисури. Установиха се на лагер покрай брега, после потеглиха рано на другата сутрин. Мина седмица, после още една, всеки ден Танър ходеше на лов и носеше прясно месо за готвене. Ашли се бе научила да готви задоволителна яхния от дивеча, сушените зеленчуци, дивия лук и подправките, които Танър носеше от ловните си излети.

Бисквитите ѝ не успяваха да станат толкова сипкави, колкото би ѝ се искало, но можеха да се ядат, макар да бяха доста твърди. Танър се грижеше за воловете. Изпрягаше ги, носеше им вода и ги връзваше на паша в изобилната бизонска трева. После, след вечеря, обикновено си постилаше под фургона или край огъня. През тези първи седмици Ашли се сприятели с три жени, с които понякога се разхождаше около фургоните.

Нанси Линд, Сара Пфистър и Мери Денч бяха южнячки, на които вече не им харесваше да живеят в южните щати. Ашли бе развеселена и същевременно изумена от това, че тези жени я смятат за

съюзничка само защото се бе омъжила за конфедерат. За свое учудване Ашли разбра, че се възхищава на тези жени, които бяха претърпели такива изпитания, каквито тя никога не би могла да си представи. Те, съпрузите и децата им представляваха сплотена общност, свързвана от необходимостта да оцелеят в преобладаващо северняшката среда в кервана на Креймър.

Фургоните вървяха покрай река Плат през територията Небаска, всяка нощ разпрягаха и всяка сутрин отново впрягаха, пътуването беше еднообразно, после заваляха дъждове, които издуха калната река и превърнаха изровения от коловози път в истинско тресавище. Цели пет дни Ашли имаше чувството, че тъне в кал. Не можеше да се почувства чиста. Косата, дрехите и кожата ѝ бяха целите изпръскани със засъхнали кафяви петна, изобщо не можеше и да се измие в калната река.

Но поне не ѝ се налагаше да върви, когато не иска. Тъй като не беше взела много домакински принадлежности, воловете лесно теглеха фургона. Понякога Танър го караше, а тя вървеше с другите жени, за да се разтъпче и да се разнообрази. По едно време изгря слънце. Калта изсъхна и настроението на хората се подобри.

Една прекрасна утрин Ашли изостана малко след фургона, берейки от дивите цветя, които растяха в изобилие край пътя, когато Прат Слейтър се приближи с коня си до нея.

— Не изоставяйте много, госпожо Мактавиш — предупреди я той. — Вече сме на индианска територия.

— Индианци! — ахна Ашли, оглеждайки тревожно безлюдните равнини. — Враждебно ли са настроени?

— Човек никога не знае. Предполага се, че живеят в резервати, но често излизат от там на лов или бойни походи. Заплахите не могат да спрат тези диваци. Понякога искат такса за преминаване през земите им и след като получат добитък или стоки, оставят пътниците да минат. Не се тревожете, госпожо Мактавиш, аз ще ви пазя.

— Имам съпруг да ме пази.

— А, да, бунтовник, който обича робите. — И той се усмихна хитро. — Сигурно не е трудно да забравите, че имате съпруг, след като не спи с вас във фургона нощем. Не мога да ви обвинявам, че го оставяте да спи сам. Бунтовникът може би не знае как да се отнася с жена като вас. Но аз знам. Обзалагам се, че сте доста горещо парче. —

Той облиза издадената си долна устна и я заяпа безсрамно. — Жалко, че не знаех, че си търсите мъж, когато дойдохте за първи път при капитан Креймър. Щях да бъда щастлив да ви предложа услугите си, ако знаех колко силно искате да се присъедините към кервана.

Бузите ѝ пламнаха.

— Как се осмелявате да ми говорите така?

— Когато усетите нужда от истински мъж, потърсете ме. Няма да бъда далеч.

Той пришпори коня си и се отдалечи в галоп, оставяйки Ашли онемяла от гняв.

Тя много наивно бе сметнала, че никой не е забелязал навика на Танър всяка нощ да спи извън фургона вместо вътре при нея. Предполагаше се, че са младоженци, а се държаха като чужди. Почуди се какви ли още слухове се носят за нея и Танър и реши да попита една от жените. Получи тази възможност, когато Нанси слезе да повърви с нея.

Заговориха за дреболии и след малко Ашли пристъпи към въпроса.

— Нанси, искам да те питам нещо и те моля да ми отговориш искрено.

Нанси, синеока блондинка, по-млада от Ашли и бременна с второ дете, я изгледа внимателно.

— Какво искаш да знаеш?

— Носят ли се слухове за Танър и мен?

Нанси се размърда и погледна нервно настрани.

— Не знам за какво говориш.

— Истината, Нанси. Знаем, че има клюки, чух някои от тях.

— Е, добре, щом настояваш. Говорят, че си купила Танър. Казват, че си му платила, за да се ожени за теб, защото много си искала да си намериш съпруг. Аз не вярвам — разгореци се Нанси. — Ти си твърде красива, за да прибягваш до такива мерки. Сигурна съм, че има много мъже, за които би могла да се омъжиш. Но се чудя защо Танър всяка нощ спи под фургона или до огъня.

— Явно не само ти се чудиш — отсече Ашли. — Клюката е отчасти вярна, Нанси. Аз наистина платих на Танър да се ожени за мен.

— О?! — Нанси вдигна ръце към бузите си.

— Отчаяно търсех не мъж, а съпруг, просто съпруг. Капитан Креймър не ми позволяваше да се присъединя към кервана, ако нямам съпруг, така че си намерих. Дватама сме се споразумели.

— Разбирам — каза Нанси бавно, без всъщност да разбира докрай.

Но тъй като Ашли не изглеждаше склонна да обяснява, тя сметна, че няма да е учтиво да пита. Но това я озадачаваше. Танър беше красив, добре сложен и млад, затова тя не можеше да си представи защо Ашли не го иска в леглото си.

На следващия ден проливният дъжд задържа кервана на лагер край река Плат. Ашли ненавиждаше пороя, от който всичко подгизваше, ненавиждаше калта, която се процеждаше в обувките и полепваше по полите на роклята ѝ. Дъждобраните не представляваха надеждна защита срещу природната стихия, затова почти през целия ден Ашли седеше във фургона, приготвяйки импровизирано ядене от остатъците от царевичните питки и сушено еленско. Когато Танър влезе вътре да се нахрани, тя забеляза, че е измокрен до кости и още по-необщителен от обикновено.

Нахраниха се мълчаливо под светлината на фенера, заслушани в непрестанното барабанене на дъждовните капки и грохота на гръмотевиците, докато острите линии на светкавиците прорязваха небето. След оскъдното ядене Танър излезе. Върна се след няколко часа с дисагите си и едно одеяло. Свали дъждобрана и шапката, изтърси ги и ги простря на един стол в задната част на фургона.

— Какво си мислите, че правите? — запита Ашли сърдито.

— Настанявам се да спя, янки — проточи той дрезгаво. — Под фургона тече река, а аз не съм риба. Ще трябва да ме изтърпите тази нощ.

Той разстла одеялото си до нейния сламеник. Тя набърчи нос, долавяйки миризмата на алкохол. Целият смърдеше.

— Пили сте! Не можете да спите тук при мен!

— Мога и ще спя. — Той съблече мократа риза и преди Ашли да успее да протестира, свали панталоните си. — Трябва някак да се стопля, а уискито ми се видя най-добрият начин да прогоня студа.

Ашли изфуча и затвори очи пред възбуждащата гледка на голото тяло на Танър.

— Не се тревожете, янки, с мен сте в безопасност. Освен ако — добави той и сивите му очи блеснаха опасно — ви се прииска малко любов. Обзалагам се, че от доста време сте без мъж.

Негодуванието я накара внезапно да отвори очи.

— Любов? От вас? Никога! Трябва да сте пьян, за да помислите, че ще легна с вас.

Тя бе ядосана, но не дотолкова, че да не забележи, че има бельо на долната половина от тялото му, което не му позволяваше съвсем да излезе от границите на приличието. Гърдите му бяха голи и хвърляха влажен отблясък в премигващата светлина на лампата, тя не искаше да се втрещва, но не можеше да се удържи. Ивица тъмни косми слизаше по средата на гърдите му като изкустителна пътека към гладкия като дъска стомах и още по-надолу, губейки се под линията на бельото му. Нямаше нужда някой да ѝ казва какво означава издутината под талията му, та тя е на двадесет и пет години, за бога. Но сега за пръв път виждаше как резултатът от възбудата на мъжа си проличава под дрехите му.

Тази мисъл породил друга. Защо бунтовникът се е възбудил? Нали я мрази? Може би толкова, колкото и тя него. Ашли не познаваше кой знае колко анатомията на мъжа, но знаеше, че когато той се държи така, трябва да изпитва желание. Леля ѝ ѝ бе говорила за нещата от живота съвсем недвусмислено и сбито, за да я научи как да се пази.

Танър забеляза накъде гледа Ашли и се усмихна презрително. Господица янки май не е имунизирана срещу него, помисли си той. Погледът ѝ, насочен към известна част от тялото му, го накара да се втвърди и да набъбне. Спомни си как бе казал на шериф Биърдсли, че никакви пари не са в състояние да го убедят да спи с някоя янки, но сега започна да променя мнението си. Ако си помогне с мъничко пийване. Ако вироглавата севернячка го пожелае, няма да ѝ откаже, но не и преди да го е помолила. Може би е свикнала, помисли си той, редовно да прави секс и толкова много ѝ липсва, че е стигнала дотам, да моли един бунтовник за това. Усмихна се, представяйки си как ще тръгне да му се подмилква.

Ашли рязко вдигна поглед нагоре, силно изчервена от ярост. Копеле такова, помисли си тя. Наслаждава се на неудобството ѝ. Нямаше да му достави удоволствието да разбере, че само като го гледа, някак странно омеква и се овлажнява отвътре. А пък да поиска да я

люби — това беше последното, от което имаше нужда. Нямахте търпение това пътуване да свърши и да се отърве от надменния бунтовник.

— Е, янки — каза Танър, — ако сте приключили със зяпането, аз ще си лягам.

Олюляваше се, но пазеше равновесие.

Ашли си пое въздух така, сякаш се бе задушила.

— Не съм ви зяпала!

Той ѝ се усмихна накриво.

— Щом казвате. Лека нощ, янки.

Легна на одеялото и сложи дисагите под главата си вместо възглавница.

Ашли угаси светлината и обърна гръб на непоносимия си спътник. Във фургона цареше непрогледна тъмнина и тя помисли да си легне, без да се съблича, като още една предпазна мярка срещу бунтовника. В първите трудни дни от пътуването се бе отказала да носи корсет и често си пожелаваше да може да обуе панталони. Но никак не ѝ се щеше да си ляга с окаляната рокля. Напипа в тъмното нощницата си, навлече я над дрехите и се съблече под нея.

Една ярка светкавица я освети за миг, коленичила до сламеника, докато прокарваше четката през косата си. Дъхът застина в гърлото на Танър и той замря. Ашли изписка сепнато и замръзна на място с ръка, вдигната над пламтящата коса, лицето ѝ излъчваше невъобразима красота в наситения със заряди въздух, който трептеше около нея. Омагьосващата гледка се вряза в съзнанието му, разтърси го, събуди чувства, които много отдавна не бе изпитвал. Чувства, които го караха да се усеща жив за пръв път след толкова години. Не беше сигурен дали този емоционален изблик му се нрави, но осъзна, че реагира съвсем непривично. Навярно е по-пиян, отколкото си мисли.

— Това е само светкавица, янки — каза той меко. — Не може да ви досегне.

Той се изправи и седна на одеялото, желаше я и се срамуваше, че една северняшка даскалица е разбудила такава жажда у него, но не можеше да направи нищо.

Ашли подскочи. Не беше възможно този нежен глас да принадлежи на същия огорчен човек, който се бе оженил за нея срещу заплащане.

— Аз... аз не се уплаших. Намирам светкавиците за очарователни.

— А аз намирам вас за очарователна, госпожо Мактавиш. — Тя застина. — Името притеснява ли ви? Нали знаете, че сме женени. Законно и обвързващо.

Хвана ръката ѝ и я притегли към себе си. Тя се озова в скута му. Той изстена. Тя почувства члена му, опрян до седалището ѝ, и се опита да стане. Ръцете му я обгърнаха и я заключиха в непристъпната люлка на обятията му.

— Пуснете ме, бунтовнико! Това не влизаше в сделката!

— Нито пък това — прошепна той, гъделичкайки тила ѝ, докато доближаваше устни до нейните.

Боже господи! Ако беше трезвен, никога нямаше да се опита да го направи.

Тя беше сладка. По-сладка от всичко, което някога бе вкусвал. Целувката му стана още по-дълбока, устата му бе прилепена до нейната и той опипваше устните ѝ с върха на езика си, докато ги накара да се отворят. Тя започна да се бори срещу нашествието му, но безуспешно. Танър щеше да постигне каквото искаше, а точно сега имаше намерение да я погълне, да я изследва с езика си, да ѝ вземе дъха и да я остави безчувствена.

Целувките му ставаха още по-неистови, той я преви назад и засмука устата ѝ още по-яростно. Лъхаше на уиски и пушек и на нещо неповторимо свое. Ашли изстена, знаеше, че това не бива да става, че бунтовникът я използва, за да задоволи страстта си, а не защото чувства нещо към нея. Двамата се мразеха. Горещината, която тя усещаше, бе резултат от бурята. Танър бе пиян и... господи, да не би тя безразсъдно да го е предизвикала?

Ашли усети студен полъх да охлажда разгорещената ѝ плът и смаяна разбра, че нощницата ѝ е свлечена от раменете и мазолестата ръка на Танър лежи върху оголената ѝ гръд, а той дразни зърното ѝ с палеца и показалеца си. Вълна от възбуда се разля из нея. Усещането бе цяло мъчение.

Тя не искаше това.

Издаде гърлен задавен звук и събра цялата си останала воля, за да се откъсне от него. Скочи от скута му и се сви в най-отдалечения ъгъл на фургона.

— Как смеете! Нямаме право да се държите с мен по такъв отвратителен начин. Това не е истински брак. Какво ви накара да мислите, че можете... че можете да ме използвате?

— Един бунтовник не е ли достатъчно добър за вас? Може би по-скоро бихте пожелали Прат Слейтър в леглото си.

— Може би — отвърна рязко Ашли.

В следващия миг си пожела никога да не бе казвала подобно нещо. Ненавиждаше Слейтър дори повече, отколкото мразеше Танър Мактавиш.

— Не се тревожете, госпожо Мактавиш. Повече няма да ви притеснявам, освен ако не продължавате да ме гледате така, както тази вечер. Предпочитам да си останем противници. Някой ден ще ви разкажа как янките унищожиха живота ми, но трябва да съм много по-пиян, отколкото сега.

Една светкавица озари суровите му черти, помръкнали от мъка под бялото платнище. Никога не бе виждала изражение, толкова лишено от надежда и състрадание, толкова изпълнено с тъмни тайни.

Нещо трепна вътре в Ашли. Тя затвори очи и го потисна.

3

Равнините по двата бряга на Плат бяха покрити с ниска трева, но нямаше никакви дървета. На около три мили от двете страни на реката се издигаха скали от пясъчник. Колкото по на запад се придвижваше керванът, скалите ставаха все по-високи, по-стръмни и по-близки. Понякога Танър успяваше да застреля елен или антилопа, а Ашли прилагаше всичките си умения, за да ги сготви в сравнително смилан вид.

Разпалването на огъня все повече започваше да зависи от бизонските изпражнения, когато бяха сухи, горяха доста по-добре и за изненада, с доста по-малко миризма от дървата. Всяка вечер капитан Креймър нареждаше фургоните в кръг и вкарваше животните вътре, за да ги запази от индианските банди.

Във вечерите, когато времето биваше хубаво, децата си устройваха игри, а възрастните — импровизирани танцови забави. Изваждаха хармоники и цигулки и разчистваха място около общия огън. Започваха танците. Ашли не се оплакваше от липса на партньори, но Танър никога не ставаше да танцува, оставаше в тълпата и наблюдаваше, само наблюдаваше.

— Съпругът ви не е много по танците, госпожо Мактавиш — каза Слейтър, докато въртеше Ашли под звуците на цигулките.

На Ашли не ѝ се искаше да танцува с него, но не намери подходящ начин да му откаже.

Тя потърси с поглед Танър и го видя облеган на техния фургон с безизразно лице.

— Танър е много саможив човек — каза тя неуверено.

— Чудя ви се как можете да позволявате един проклет бунтовник да ви докосва. Той вони на роби. Страшно ми се иска да бях ви открил, преди да се бяхте омъжили за това копеле. Разбрах, че усилено си търсите мъж, капитан Креймър ми каза. Когато ви видях, ви пожелах. Но този проклет бунтовник ме изпревари. По-добър съм от него в леглото, гарантирам ви.

Ашли спря да танцува.

— Отвращавате ме.

Понечи да се дръпне, но Слейтър я сграбчи за ръката и я завъртя към себе си.

— Не сме свършили танца.

— Аз свърших.

Той я стисна по-здраво и я дръпна към себе си. Всички се забавляваха толкова добре, че никой не забеляза сцената между Ашли и Слейтър.

— Махнете си ръцете от жена ми.

Тъй като Танър цялата вечер не бе свалял очи от Ашли, разпратата не му бе убягнала. Не можеше да си обясни гнева, възникнал у него, нито можеше да се въздържа да не се намеси.

Слейтър изсумтя презрително.

— Ако не сте достатъчно мъж, за да бъде жена ви доволна в леглото, не можете да обвинявате другите, че искат да ви сложат рога.

Танър хвърли суров поглед към Ашли.

— Слейтър досажда ли ти?

Ашли се чудеше какво да направи. Ако кажеше „да“, неизбежно щяха да се сбият. Ако кажеше „не“, Танър щеше да сметне, че тя нарочно е искала да привлече вниманието на Слейтър. След като помисли внимателно, реши, че е по-добре Танър да я сметне за лека жена и флиртаджийка, отколкото да ги изхвърлят от кервана.

— Н-не. Господин Слейтър не ми досажда. Уморена съм, реших, че ми стига да танцувам. Господин Слейтър просто искаше да довършим рийла.

Слейтър отпрати триумфална усмивка към Танър.

— Какво ще кажеш, а, бунтовнико?

Танър стисна устни. Не знаеше защо това го тревожи. Явно севернячката не иска той да ѝ се меси в работите. Би се заклел, че Ашли е ядосана и се опитва да избяга от тоя противен янки.

— Върви да си лягаш, Ашли — посъветва я той, без да обръща внимание на Слейтър. — Става късно.

Тя премести очи от Слейтър към Танър, уплашена от това, което може да се случи, ако си тръгне. Изглеждаха готови да се хванат за гушите. После разбра, че музиката е спряла и те са в центъра на

вниманието. Дори децата любопитно се бяха скупчили наоколо им. Ашли с пламнало лице вдигна очи към строгото изражение на Танър.

— Остави госпожата да се забавлява — каза Слейтър, дразнейки нарочно Танър.

— Върви да си лягаш, Ашли — повтори Танър, без да я гледа. — Веднага. Идвам след няколко минути.

Ашли се обърна и се отдалечи. Никога не се бе чувствала толкова унижена.

Разпратата като че ли щеше да сложи край на забавлението, хората започнаха да събират децата си и да се разотиват. След малко Танър и Слейтър останаха сами.

— Приеми го като предупреждение, Слейтър — каза Танър. — Стой далеч от жена ми. Навърташ се около нея още откакто тръгнахме с кервана.

— „Жена“ ти те е купила, Мактавиш — подметна оскърбително Слейтър, — а сега не можеш да я задоволиш. Можеше да избере нещо по-добро от бунтовник, само да се беше поогледала наоколо.

— Да нямаш предвид себе си?

— Че кого другиго? Пожелах я още когато Креймър ми каза за нея. За съжаление беше вече много късно. Но още има време. Стават инциденти, нещата се променят. Хубава жена като госпожа Мактавиш няма да ходи на далеч, за да си намери нов съпруг.

— На мен не ми се случват инциденти, Слейтър. Запомни го добре.

Ръката на Танър посегна към оръжието. Искеше така силно да нарани Слейтър, че да му даде да се разбере. Мъже като него бяха изгорили дома му, бяха убили баща му, бяха отговорни за смъртта на майка му и... на Елън. Нямахше нужда от силно въображение, за да си представи Слейтър в синя униформа как убива и изнасилва, вилнеейки из Юга. Ръцете го сърбяха да извади оръжието си и...

Ашли не се върна във фургона, както ѝ бе наредил Танър. Скри се в сянката на фургоните, страхувайки се от най-лошото, но с надеждата да се случи най-доброто. Не чуваше разгорещената размяна на думи между Танър и Слейтър, но знаеше, че малко остава Танър да избухне. Когато видя как хваща дръжката на револвера си, тя реагира инстинктивно. Този проклет бунтовник, тази луда глава ще ги вкара в неприятности, ако не се научи да контролира темперамента си.

Тя сграбчи ръката на Танър с неподозирана сила.

— Танър, недей! Не го оставяй да те предизвиква. Моля те, ела във фургона с мен.

Танър отскубна ръката си и я изгледа мрачно. Знаеше, че се страхува да не ги помолят да напуснат кервана, ако той предизвика някакви неприятности, но това копеле бе отишло твърде далеч.

Ашли усети, че гневът му е по-силен от нея, уплаши се от последиците. Отхвърляйки всякаква предпазливост, тя се хвърли върху Танър, прегърна шията му и се притисна към него с цялото си тяло. После притегли надолу главата му и го целуна. Отначало Танър беше толкова изумен, че не можа да направи нищо, застина на място и я остави да го целува. След миг тялото му пламна.

Той я притисна силно към широките си гърди и прилепи уста към нейната с изненада и удоволствие. Издаде нисък гърлен звук — стенание или проклетие, тя не разбра точно — и засмука жадно устните ѝ, реакцията му бе така дива, така обсебваща, че я разтърси и замъгли сетивата ѝ. Ашли не очакваше той да реагира така силно и не успя да потисне треперенето, пулсиращата горещина, която се събираше в корема ѝ и се стичаше между бедрата ѝ. Боже господи, какво прави този бунтовник с нея?

Загуби представа за времето и мястото, докато Танър завладяваше устата ѝ. Дъхът застина в гърдите ѝ, когато езикът му се плъзна покрай зъбите ѝ и навлезе навътре, за да изследва нейната свежест. За него като че ли нямаше значение, че стоят навън и всички ги гледат или че Слейтър ги наблюдава с отворена уста. Ашли чу хихикания и смехове, някой подметна „младоженци“, но тя нямаше нито силата, нито волята да им обърне внимание. Когато Танър я вдигна и я понесе към фургона им, знаеше, че е предотвратила една опасна ситуация... но на каква цена?

Изтръпнал от желание, Танър не можеше да стигне достатъчно бързо до фургона. Слабините му бяха натезжали, беше се втвърдил в такава възбуда, каквато не бе познавал от години. Много скоро щеше да разбере дали тази съпруга е толкова опитна, колкото твърди. Откъсна се от устата ѝ само колкото да я внесе във фургона и да влезе вътре след нея. Перна задното платнище и то се спусна мигновено. След миг вече сваляше жакета и ризата си.

— Свали си дрехите — заповяда той с дрезгав глас.

Ашли имаше време само колкото да си поеме дъх, но не и да помисли. Когато накрая разбра какво иска Танър, тя замръзна. Колко бързо бе изпуснала ситуацията от контрол! Бе използвала само женския си инстинкт, за да отвлече вниманието на разгорещения бунтовник и да разсее гнева му. Преглътна конвулсивно и се опита да успокои бясно биещото си сърце.

— Не искам това, бунтовнико.

Танър се изсмя със силен стържещ звук.

— Успя да ме заблудиш, янки.

Тя скочи на крака.

— Просто се опитвах да те измъкна от трудна ситуация. Темпераментът ти може да ни вкара в беля.

Танър се загледа в нея. Разсеяната светлина на фенера осветяваше чертите ѝ. Лицето ѝ бе зачервено и той знаеше защо. Тя имаше нужда от мъж. За щастие той беше тук. Имаше нужда от жена... искаше тази жена. Посегна към нея и я притисна към голите си гърди. Ръцете му се плъзнаха по нейните и спряха на хълбоците ѝ, притискайки я към набъбналите му слабини.

— Не, искам...

— Какво искаш? Това ли? — Той я целуна силно и брутално.

— Или това? — Ръцете му се спуснаха по седалището и, галейки изпъкналите възвишения през роклята, докато езикът му гъделичкаше шията ѝ. — Или може би това? — Една от ръцете му се плъзна надолу и се пъкна между краката ѝ.

Ашли хлъцна, изплашена от усещанията, които той пробуждаше у нея. Вече беше имала годеник, когато беше на осемнадесет години, но той никога не я бе целувал както Танър, не я бе докосвал на такива места, че да я кара да тръпне и да пламти, мислейки за неща, за които само можеше да гадае.

— Искам да ме пуснеш — заповяда Ашли. — Нямах право да ме опипваш. Плащам ти да бъдеш мой съпруг само по име, и така трябва да бъде.

— Измамница такава — изсъска Танър. — Какво да помисля, като се нахвърляш по тоя начин върху мен? Трябваше да те оставя на Слейтър, май ти хареса да те натиска. О, забравям: той е янки, а аз съм проклет бунтовник.

— Не е...

Тя прехапа устни, уплашена от това, което щеше да избъбри. Беше объркана. Целувките на Танър я караха да иска още. Как може мъж да целува жена така, сякаш наистина я иска, и същевременно да я презира? Отговорът се натрапваше от само себе си. Тя е янки, а той мрази янките. Мъже! Самомнителни, нахални и непредсказуеми. Тя отдавна го знаеше, още откакто годежът ѝ не потръгна. Мъжете можеха да задоволяват страстта си с всяка, дори такава, която мразят, този акт за тях не беше нищо повече от сексуално задоволяване.

— Проклета да си — изрече Танър през зъби побеснял. — Щом си толкова всемогъща и независима, малко ми трябва да те оставя сама да се оправяш. Не ми трябва парите ти. И ти не ми трябваш. Единствената жена, която някога съм искал и желал... По дяволите!

Той грабна жакета и ризата си, вдигна задното платнище и се взря в тъмната нощ.

Ашли притихна. Да не би Танър да се бе наканил да разкрие една малка част от загадката, която наричаше свой живот?

— Не можеш да си тръгнеш. Женени сме, забрави ли?

Тръпки полазиха по гърба ѝ от горчивия му смях.

— Ако не бях дал дума да стигнеш в безопасност с мен дотам, където отиваш, щях да изчезна отгук толкова бързо, че свят да ти се завие. Върви да си лягаш, докато не съм забравил, че все още имам малко чест, и да съм направил това, което иска тялото ми.

Той излезе внезапно, скачайки леко на земята. След минута Ашли го чу как се приготвя да си легне под фургона. Стоеше на място, все още твърде смаяна. Устата ѝ бе подута от целувките му, тялото ѝ туптеше в странна горещина, която палеше огън в слабините ѝ. Какво става с нея?

Проклетият бунтовник я подлудяваше. Тя беше на двадесет и пет години, не някакво наивно малко момиченце.

Нещастията започнаха от следващия ден. Докато минаваха през придошлата река, един фургон се обърна и хората паднаха във водата. Удави се едно дете. Направиха погребалната церемония на брега и оставиха дървен кръст над малкия гроб. След два дни друго дете се разболя от шарка. За кратко време умряха три деца.

Ашли почти не виждаше Танър и това ѝ дойде много добре. Готвеше ядене за двамата, но в последвалите трескави седмици общуването им се ограничаваше само с това.

След един изключително тежък ден с проливен дъжд и непрекъснато налитащи бурни ветрове керванът спря рано. Тъй като не можаха да накладат огън, много от семействата вечеряха със сухи остатъци и се оттеглиха рано да почиват сравнително удобно във фургоните си. Когато дъждът отслабна, Танър излезе от фургона и се изкачи на хълмовете около лагера, спря на една скала. Предпочете доброволно да пази, вместо да спи близо до жената, която му беше съпруга само по име.

Проклетата му севернячка само ще ме мъчи, помисли той кисело. Ако знаеше колко трудно ще му бъде, щеше да ѝ каже да върви по дяволите и щеше да си търси късмета във военния затвор. Кой да помисли, че ще изпита такова непреодолимо желание към една дяволска севернячка, която го мрази толкова много, колкото и той нея? Но въпреки това я желаше. Почти през цялото време беше в ерекция. Само като си помислеше за огненокосата янки, се втвърдяваше като камък.

Да върви по дяволите, помисли си той, свивайки се в дъждобрана си, загледан в черната нощ. Ашли не беше Елън и той не заслужаваше втори шанс за щастие.

Ашли облече нощницата и се пхна в леглото, придърпвайки одеялото до брадичката. Сети се за Танър, който седеше навън под дъжда, и нещо в нея трепна. Това, че изобщо се бе сетила за него, я разтревожи изключително много. Тя бухна няколко пъти възглавницата и се опита да заспи. След час дъждът спря и луната се показа високо в небето.

Шумът бе толкова лек, че Ашли почти не го усети. Но забеляза лунния лъч, промъкнал се под задното платнище, когато някой го повдигна, за да влезе. Платнището се спусна и лъчът изчезна. Ашли разбра, че при нея има някой, тежко дишане издаваше влезлия. Тя се надигна на лакът и се взря в страшната тъмнина наоколо си.

— Танър, ти ли си?

Разнесе се нисък и заплашителен смях, който, във всеки случай, не беше смехът на Танър.

— Кой е?

— Не съм съпругът ви, госпожо Мактавиш. Сега ще ви покажа какво е истински мъж — чуха се неясно произнесените му думи.

— Господин Слейтър! Вие сте пиян. Излезте оттук! Танър ще ви убие.

— Не мисля така. Кой ще му каже?

— Аз ще му кажа.

— Не, няма. Рискувахте много, като тръгнахте с този керван, и няма да кажете или за направите нищо, за да не ви изхвърлят. Капитан Креймър няма да се поколебае да ви изгони, вас и съпруга ви, ако онова конфедератско копеле продължи да създава неприятности. Моята дума срещу вашата.

Той се надвеси над нея с наистина зловна усмивка.

— Хайде, борете се. Много обичам жените да ми се съпротивляват.

Преди тя да успее да реагира, той се стовари върху нея, хвърли одеялото настрана и вдигна нощницата и.

— Не ме докосвайте! Ще викам!

— Хайде, викайте. Ще кажа на всички, че вие сте ме поканили тук. Никой няма да ме опровергае.

Спусна ръце по голите ѝ бедра, докато в същото време смъкваше с брада нощницата от раменете ѝ, за да стигне гърдите ѝ с устата си. Ашли отвори уста, за да извика, той разбра какво се готви да направи и бързо затисна устата ѝ с ръка. С другата ръка започна да разкопчава панталоните си.

Ашли знаеше, че трябва да действа бързо, ако не иска да ѝ се случи нещо нежелателно. Спомни си ясните инструкции на леля си как да се предпазва от мъже като Слейтър и се усмихна мрачно под ръката на нападателя. Той рязко освободи набъбналата си мъжественост, забавяйки се за момент, за да я укроти. Ашли събра всичките си сили, дръпна назад коляното си и го заби в слабините на Слейтър. Той изрева от болка, падна на сламеника и се изтърколи на пода, държейки се за интимните си части.

Ашли издърпа одеялото от сламеника, грабна обувките си и излезе от предната част на фургона, спирайки само за да се обуе. Спусна се на земята и се затича към хълмовете с всички сили, увита в одеялото. Имаше само една мисъл, една цел.

Танър.

Когато дъждът спря, Танър ужасно се зарадва. Нощта утихна. Никакъв звук, освен течащата река и нощната серенада на насекомите.

Без да знае защо, той почувства напрежение и несигурност. Спомни си за войната, как винаги усещаше кога се готви атака. Усещаше го в костите си. Сега изпитваше точно такова нещо, предчувствие, идващо от дълбините на душата му.

Изведнъж чу нещо или някой да гази из високата бизонска трева, скочи и със светкавична бързина извади оръжието си.

— Кой е?

Преди да чуе гласа му, Ашли нямаше представа къде да го търси. Но сега се запъти право към него, единствената ѝ мисъл беше да стигне на сигурно място в обсега на солидното му успокояващо присъствие.

— Танър! Къде си?

Танър прибра оръжието в кобура неимоверно учуден. Какво прави Ашли тук по това време на нощта? Сърцето му се разтуптя. Нещо се е случило, сигурен беше в това.

— Тук съм, янки, идваш право към мен.

Видя я да гази през високата трева, бялата нощница се развяваше зад нея, а огнената ѝ коса се стелеше по раменете като окървавено знаме. Беше загубила одеялото някъде по пътя. Той протегна ръце и тя влетя в прегръдките му.

Ашли почувства как ръцете на Танър плътно я обгръщат, усети как сърцето му бие до гърдите ѝ и разбра колко много бе започнала да зависи от него през тези седмици на изпитания. Той беше винаги при нея, когато имаше нужда от него, винаги готов да я защити, и изведнъж тя пожела да го разбере по-добре. Усещаше мрака вътре в него, тъгата му, тайните, които пазеше, и изпита болката му.

Танър я отстрани от себе си и се вгледа в побелялото ѝ лице.

— Какво е станало? Защо си тук?

Ашли прехапа устни, за да не избъбри истината. Не биваше да идва тук. Трябваше да иде във фургона на някоя приятелка. Между Танър и Слейтър се бе насъбрала вече доста враждебност, никак не ѝ се искаше и тя да допринесе за нея. Знаеше, че Танър ще избухне, както си му бе присъщо, ако научи, че Слейтър я е нападнал тази вечер. Щяха да се сбият и може би единият нямаше да излезе жив от битката. Танър се палеше лесно. Гневът го караше да действа безразсъдно и Слейтър щеше да използва тази му слабост.

— Сънувах страшен сън — излъга Ашли, обгърнала раменете си с ръце, мъчейки се да спре да трепери. — Съжалявам. Не биваше да идвам.

— Не ме лъжи, янки. Страшният сън няма да те накара да хукнеш по нощница посред нощ. Трепериш като лист. — Един мускул на челюстта му се размърда. — Да не би някой да ти е направил нещо?

Ашли сведе глава. Ако Танър я погледнеше в очите, щеше да разбере, че лъже. Той се загледа в наведената ѝ глава, заслепен от блясъка на огнената ѝ коса, осветена от луната, и загуби нишката на мисълта си.

— Никой не ме е наранил — продължаваше да отрича Ашли. — Не можах да заспя след този сън. Трябваше да изляза от фургона. Може ли да поостана тук?

Танър я изгледа сурово, но не отхвърли молбата ѝ. Разстла дъждобрана си на земята и двамата седнаха на него. Обгърна я и тя се сгуши до него. Между двамата настана почти приятелско мълчание, Ашли бе облегла глава на гърдите му. Той я прегърна по-здраво, без да престава да наблюдава спящия керван. Тя задряма и се проточиха дълги часове.

Ашли се събуди и се протегна. Тъкмо се зазоряваше, лагерът се раздвижваше. Тя отвори очи и видя Танър, застанал до нея. Споменът се измъкна изпод булото на съня. Спомни си, че Слейтър се бе опитал снощи да я изнасили и тя бе побягнала право в ръцете на Танър. Последното, което си спомняше, бе, че той я бе прегърнал здраво. Тя се изправи в леглото. Господи боже! Сигурно е заспала. Как се е върнала обратно във фургона?

— Донесох те след края на смяната си — каза Танър, отговаряйки на неизречения и въпрос. — Искаш ли да ми кажеш какво се е случило нощес?

Ашли поклати глава.

— Вече ти казах. Скоро ще дадат сигнал за тръгване. Трябва да ставам да приготвям закуската.

Той се взря в нея с тъмен и искрящ поглед.

— Много добре, но аз ще разбера.

Тя се загледа в твърдите мускули на гърба му, докато излизаше от фургона, и преглътна със свито гърло. Какво ставаше с нея? Нямахше как да стигне достатъчно скоро до форт Бриджър. Щом намери брат си

и започне да се бори, за да очисти името му, няма да има време да мисли за този бунтовник с твърд поглед и твърдо тяло, който я изкушаваше отвъд всякакви разумни граници.

След два дни се настаниха на лагер при форт Ларами, където Ашли попълни намалелите си хранителни запаси и успя да купи малко пресни плодове и сушени ябълки. Мери Денч ѝ показа как да прави пай и тази вечер десертът беше ябълков пай.

— Имаш голям напредък, янки — каза Танър с одобрително изръмжаване, изяждайки последното парче от пая. — Един ден ще станеш добра жена на някой мъж.

Осъзнавайки какво е казал, той застина с вилицата на половината път до устата му.

— На някой друг мъж — уточни той. — На някой, който ще оцени една жена янки.

— Нямам намерение да се омъжвам за постоянно — заяви Ашли. — Обслужването на някой мъж не влиза в представата ми за независимост, а аз ценя повече от всичко независимостта си.

Танър се засмя.

— В много отношения си приличаме, янки. И двамата не искаме да се обвързваме. Но аз съм любопитен. Нима никой от мъжете, с които си спала, не ти е харесал?

Ашли беше благодарна, че е тъмно. Лицето ѝ сякаш се подпали. Предположи, че си е заслужила неговото ниско мнение. Когато му беше казала, че е опитна, вероятно е предположил, че има предвид сексуален опит наред с житейския.

— Личният ми живот не е твоя работа — отвърна тя наперено.

— Права си, янки, не е. И моят личен живот също не е твоя работа.

Напуснаха Форт Ларами рано на следващата сутрин. За облекчение на Ашли от нощта, когато Слейтър я бе нападнал във фургона ѝ, тя го бе виждала само от далеч. Забелязвала го бе да гледа намръщено Танър, сякаш се опитва да си спомни нещо. Но по-често го бе усещала да я гледа от далеч, а мрачният му поглед обещаваше, че ще търси възмездие за претърпяното оскърбление.

Керванът потегли нагоре по склоновете на Скалистите планини без сериозни инциденти. Много семейства трябваше да пожертват скъпи наследствени вещи, за да преодолеят стръмните проходи.

Керванът минаваше покрай всякакви изоставени мебели и за съжаление покрай гробове на хора от предишни кервани, които така и не бяха стигнали до обетованата земя. Стражата беше удвоена, защото сега се намираха доста навътре в индианска територия.

Една сутрин, скоро след като Танър се бе върнал от нощната си стража, Слейтър се приближи наперено към тях. От израза на лицето му Ашли спокойно можеше да заключи, че не е намислил нищо добро. Без да й обръща внимание, Слейтър спря на няколко инча от Танър.

— Знаете ли, Мактавиш, седмици наред се чудя на името ви. Знаем, че съм го чувал и преди. Мислих дълго и се сетих. През шейсет и четвърта се биех край Атланта. Капитанът нареди да изгорим всичко по пътя си.

Танър отвори широко очи, после ги присви, а един мускул заподскача на бузата му. Това трябваше да послужи като предупреждение за Слейтър.

— Имаше една плантация, собствениците се казваха Мактавиш — продължаваше Слейтър. — Мъжете, разбира се, ги нямаше — той изгледа Танър със зловна усмивка, — но жените още бяха там. Някаква болна стара вещица, както си спомням, и една хубава млада жена. Такова едно сладко създание с най-стегнатата малка...

Танър запламтя от гняв, лицето му се изкриви като на демон от ада. Извади оръжието си толкова бързо, че Ашли не видя движението на ръката му.

— Ти си бил! Гаден изнасилвач! Мъртъв си, Слейтър!

Като в забавено движение Ашли видя Танър да насочва револвера и да освобождава ударника, видя как пръстът му се свива върху спусъка и разбра, че съвсем съзнателно ще застреля човек. Реагира, без да мисли. Извика и се хвърли върху Танър. Блъсна ръката му точно когато оръжието гръмна. Куршумът издълба една бразда между краката на Слейтър.

— Проклятие! — изрева Танър и блъсна грубо Ашли настрана. Тя се вкопчи упорито в ръката му, за да попречи да се нахвърли върху Слейтър. — Не знаеш какво е направило това копеле!

— Знаем, че ще те обесят, ако застреляш Слейтър ей така! — викна му Ашли. — Да не си полудял? Не ти ли е скъп животът?

— Животът ми не струва и пукнатата пара — каза горчиво Танър.

Хора вече се тълпяха наоколо, за да разберат каква е причината за сблъсъка. Капитан Креймър си проправи път, разбутвайки тълпата.

— Какво става тук, по дяволите? Не за пръв път ви предупреждавам да се сдържате, Мактавиш!

— Беше инцидент, капитан Креймър — каза Ашли, поглеждайки предупредително Танър.

Креймър врътна глава към Слейтър.

— Вярно ли е, Слейтър?

Слейтър изгледа Ашли с лукава усмивка. Ако потвърди нейното обяснение за случката, тя може да бъде достатъчно благодарна и да му даде онова, което иска. Онази кучка, която досега чукаше, си беше вирнала носа и не искаше вече да има нищо общо с него. Той я бе заплашил, че ще я убие, ако каже на родителите си какво е направил, затова тя не го тревожеше.

Слейтър разбра със закъснение, че не е трябвало да споменава пред Мактавиш за плантацията или за жените. Кой да помисли, че някога ще срещне човека, чиято плантация е унищожил? Зачуди се каква ли е връзката между Мактавиш и жените, които беше намерил в плантацията. По дяволите! Нямаше друг изход. Танър трябваше да умре. Иначе неговият живот нямаше да струва и петак. Да, трябваше да убие Танър Мактавиш. След това щеше да утешава вдовичката му.

— Беше инцидент, капитане — потвърди Слейтър. — Мактавиш ми показваш неговата джунджурия и тя случайно гръмна.

Креймър изгрухтя.

— Щом казваш. Хайде, гледайте си работата всички. Искам фургоните да тръгнат след един час.

Тълпата се разпръсна и Слейтър също се изгуби някъде.

— Защо? — запита Танър, отвеждайки Ашли настрана. — Защо не ме остави да убия тая змия?

— Щеше да бъде хладнокръвно убийство. Щяха да те обесят.

— А ако ти кажа, че Слейтър е отговорен за смъртта на двама души, за нещо много по-страшно от хладнокръвното убийство.

Тя се взря в лицето му.

— Бих искала да узная какво е направил.

Танър се обърна с гръб към нея. Думите му прозвучаха режешо:

— Не мога да говоря за това. Не сега, може би никога. Но на Слейтър няма да му се размине, ще удържа това обещание. Няма да

намеря спокойствие, докато не го видя в гроба.

Ашли потръпна, докато го гледаше как се отдалечава, и се запита какво е направил Слейтър, за да си спечели ненавистта на Танър. Започна да се моли той да не направи нещо безразсъдно.

4

Същата нощ един от мъжете се отдалечи малко от фургоните, за да се облекчи, и намери Слейтър в локва съсирена кръв. Някой го беше пробол, но по чудо беше още жив. За съжаление не можа да посочи кой го е нападнал.

— Чух ги да се карат, капитан Креймър — каза един мъж, сочейки с пръст към Танър. — Много се бяха наострили.

Капитан Креймър бе изчакал да съмне и едва тогава бе съобщил на пътуващите в кервана, че между тях има потенциален убиец.

— Какво има да кажете, Мактавиш? — запита Креймър.

Танър се видя обкръжен от сърдитите мъже от кервана, което май означаваше, че е осъден.

— Не съм се опитвал да убия Слейтър. Ако се бях опитал, щях да успея да го убия.

Сърцето на Ашли падна в петите. Почти всички в кервана бяха чули двамата да се карат вече няколко пъти. Дали Танър се е опитал да убие Слейтър, запита се тя не за първи път, откакто научи за нападението. Само преди няколко часа Танър със сигурност жадуваше да съкрати живота на Слейтър.

— Ако вие не сте нападнали Слейтър, кой тогава? — предизвика го Креймър.

— Не съм сигурен, че съм единственият, който има причина да иска смъртта на това копеле.

Танър се загледа в наобиколилите го. Някои сведоха глави, други започнаха да пристъпват от крак на крак и той се усъмни, че Слейтър е имал не само един враг в този керван.

Въпреки че не бе нападал Слейтър, Танър бе огорчен от факта, че нападението не бе успяло. Това копеле заслужаваше да умре, защото беше голям изверг.

— Всеки може да е нападнал Слейтър — обади се Лайл Денч. — Не можете да обвините някого, като няма доказателства.

— Всички знаят, че вие, бунтовниците, се държите един за друг — подхвърли презрително един побелял заселник. — Казвам да обесим Мактавиш още сега. Или поне да го арестуваме, докато не намерим достатъчно здраво дърво, за да го издържи.

— Аз казвам да го предадем на войниците във форт Бриджър — обади се някой. — Нямаме право да бесим човек, без да е разпитан, както му е редът.

Ашли слушаше с нарастващ ужас. Над главата на Танър се събираха буреносни облаци. Тя знаеше, че омразата му към янките надхвърля простите географски граници и различията в мненията, ако го предадяха на войниците във форта, това щеше да бъде най-лошото, което изобщо можеше да се случи. Войниците в сини униформи караха Танър да полудява. Независимо какво мислеше за избухливия бунтовник, със сигурност не вярваше, че е способен на хладнокръвно убийство. Не беше в стила му да се промъква зад гърба на някого и да го пробожда с нож.

— Съпругът ми не може да е нападнал господин Слейтър — чу се да казва Ашли. — Отдели се от мен едва рано тази сутрин.

Танър я изглежда с неопределимо изражение. Защо ще тръгне Ашли да го защитава, след като явно не може да го понася? Бяха стигнали твърде далеч, за да ги изгонят сега от кервана, форт Бриджър беше едва на няколко дни път.

— Сигурна ли сте, госпожо Мактавиш? — запита капитан Креймър, като я погледна строго. — Да не би да лъжете, за да спасите кожата на съпруга си?

— Разбира се, че не! — каза възмутено Ашли. — Търсете си другаде потенциалния убиец, капитане.

Не почувства никакво угризение, че излъга. Нямаше представа къде е отишъл Танър, след като се разделиха снощи. Слава богу, че никой не го беше видял, за да я опровергае. Защото тя беше сигурна, че Танър може да е нападнал Слейтър. Със сигурност неведнъж с големи трудности се бе въздържал да не причини телесни повреди на Слейтър. Но нещо дълбоко в нея отказваше да го приеме за убиец.

— Някой виждал ли е Мактавиш наоколо вчера вечерта след скарването му със Слейтър? — запита Креймър, търсейки в тълпата някого, който да отговори.

Чу се само ропот и мърморения под нос, но никой не излезе напред.

Ашли изпусна облекчено дъх, макар че невинността на Танър все още беше под въпрос. Никой не го беше виждал след стълкновението му със Слейтър, а той със сигурност не беше прекарал с нея цялото това време.

— Не можем да бесим човек, ако е невинен — заяви Креймър след известен размисъл. — Ще съобщя за това на коменданта на Форт Бриджър и той ще реши дали Мактавиш трябва да бъде съден. Може би дотогава Слейтър ще си спомни нещо, ако оживее — добави капитанът заплашително. — И се обърна към Танър. — Междувременно ще ви наблюдаваме, Мактавиш.

— Никъде няма да ходя, капитане — проточи лениво Танър. — Но ви предупреждавам, че няма да свърша в затвора дори ако това означава сам да намеря виновника.

— Направете го, Мактавиш. Добре, разотивайте се всички. Предстои ни тежък ден.

Танър върза коня си зад фургона и каза на Ашли, че сам ще кара впряга. Тя не възрази, настани се до него и той мълчаливо се зае да вкара фургона в редицата зад останалите. Накрая се обърна към нея с тъмен и напрегнат поглед, вглеждайки се в лицето ѝ.

— Защо излъга? За своята кожа ли се загрижи наред с моята?

Ашли се изчерви.

— Ти ли се опита да убиеш Слейтър?

— Не.

— Къде беше?

Той се захили широко.

— С теб. Нали така каза на Креймър.

— Истината, бунтовнико. Ти ли нападна Слейтър?

— Казах ти, че не съм.

Ашли му повярва.

— След като се скарахме със Слейтър, трябваше да остана сам. Той ми каза някои неща, които не знаех и които толкова ме разстроиха, че не исках да виждам никого, нито да говоря с някого, докато не осъзная тези неща и не разбера какво имам намерение да направя. Сигурно не съм единственият, който гони карез на Слейтър. След това,

което той ми каза, разбрах, че навярно си е създал безброй врагове. Върнах се при фургоните едва на разсъмване тази сутрин.

— Не искаш ли да ми кажеш какво ти е казал Слейтър, за да те разстрои така?

— Не, не искам да говоря за това.

Ашли замълча, опитвайки се да си припомни всичко, което Слейтър бе казал на Танър вчера вечерта. Нещо за името му и как изгорил някаква плантация близо до Атланта. И още нещо. Какво беше?

Да не би плантацията да е била домът на Танър? Кои са били жените, за които говореше Слейтър, и какво е станало с тях? Толкова въпроси без отговор се въртяха из главата ѝ, че тя още повече се обърка. Когато се обърна към Танър, за да го попита, въпросите замряха в гърлото ѝ. Вместо лице видя някаква маска. Изражението му бе мрачно, очите студени и празни. Тя почувства болката му така, сякаш беше нейна, и разбра, че единственият начин да му помогне, е да замълчи.

Тази нощ направиха лагер доста по-късно от обикновено, за да наваксат късното тръгване. Танър бе застрелял един заек, Ашли го наниза на шиш и го изпече на огъня. Тъкмо бъркаше тестото за бисквитите, когато една млада жена се приближи до нея. Тя пътуваше с родителите си и брат си.

— Госпожо Мактавиш, аз съм Сюзан Джоунс. Може ли да поговоря с вас?

Ашли се зарадва, че си има компания, и покани Сюзан да седне на един от двата стола, които Танър бе изнесъл от фургона. Запита се какво ли иска. Но само като погледна лицето ѝ, се досети, че е нещо сериозно. Дръпна своя стол до девойката и седна.

— Моля те, казвай ми Ашли. С какво мога да ти помогна, Сюзан?

Сюзан видимо трепереше. Скри неспокойните си ръце в полата и погледна Ашли толкова умолително, че тя разбра — момичето няма да ѝ каже нещо приятно.

— Не знам откъде да започна.

— Има ли връзка със съпруга ми и с това, което стана снощи?

Сюзан кимна.

— Господин Мактавиш не е нападнал Слейтър.

— Никога не съм смятала, че го е нападнал.

Точно в този момент Танър се появи в светлината на огъня. Сюзан скочи от стола си с побледняло лице.

— Аз май ще дойда някой друг път.

— Не, моля те, не си отивай — започна да я увещава Ашли.

— Ако е нещо, свързано с него, той има право да го чуе.

Танър погледна към Сюзан.

— Хайде, кажете, госпожице — каза той приветливо. — Бих искал да чуя какво имате да кажете.

Сюзан облиза пресъхналите си устни.

— Само ако обещаете, че ще си остане между нас тримата. Никой друг не бива да узнае.

Ашли се поколеба дали да приеме подобно условие, но Танър не възрази.

— Обещаваме.

Сюзан като че ли щеше да припадне. Овладея се с огромно усилие на волята.

— Знам кой е нападнал Прат Слейтър. Когато чух да казвате на капитан Креймър, че ще намерите убиеца, разбрах, че трябва да говоря с вас и да ви помоля да не разследвате толкова усърдно това нападение.

Ашли запита смаяно:

— Защо? Не искате ли да бъде въздадено правосъдие?

Сюзан я погледна с тъжна усмивка.

— Правосъдие щеше да бъде въздадено, ако Прат Слейтър бе умрял.

Ашли замря.

— Не разбирам.

Но Танър я разбра много добре.

— Слейтър ви е направил нещо, нали, Сюзан? За съжаление е още жив и може да нарани още някоя жена.

Сюзан избухна в сълзи.

— Една нощ ме извлече далеч от фургоните и ме насили. Виках и заплашвах да кажа на родителите си, но след това той се държа много мило с мен. Обеща ми да се оженим, когато стигнем в Орегон, и аз му повярвах. Изглеждаше толкова съкрушен, толкова разкаян. Дори м-ме уговори да се с-срещаме една-две нощи в седмицата зад фургоните.

Тя захлипа толкова силно, че не можеше да продължи.

— Копеле такова — процеди ядно Танър.

Ашли прегърна девойката, опитвайки се да я успокои и да я накара да продължи.

— Какво стана? Кой се опита да го убие?

— Преди две седмици му казах, че мисля, че съм... — и тя наведе глава засрамена, — че ще имам дете. Исках да се оженим във Форт Бриджър. Той ми се изсмя. Каза, че никога не е имал намерение да се жени за мен. Че само ме е използвал, докато си намери някоя по-добра. Исках да умра.

Ашли бе покъртена. Сигурна бе, че и Танър е развълнуван.

— Не знаех какво да правя — продължаваше Сюзан през сълзи. — Не можех да кажа на мама и татко, това щеше ужасно да ги разстрои. Казах на брат си. О, Ашли, аз съм виновна за всичко. Сет е млад и лесно се пали. Каза, че ще се погрижи за това. Уреди да се срещне със Слейтър късно през нощта зад фургоните. Беше толкова мрачен, когато се върна, че разбрах, че се е случило нещо ужасно. Мисля, че Сет се е опитал да убие Прат Слейтър.

Танър изруга цветисто.

— Защо ни казваш това?

— Страх ме беше, че ще разберете по някакъв начин истината и ще кажете на капитан Креймър. Брат ми е млад, целият живот е пред него. Той не е животно, което убива хладнокръвно. Прат сигурно му е казал нещо и го е вбесил.

Танър прекрасно можеше да си представи как Слейтър е подразнил младия Сет.

— Щеше ли да си замълчиш и да оставиш да ме обесят?

Сюзан наведе глава.

— Надявах се, че няма да се стигне дотам. Не знам какво щях да направя, ако беше станало така. Дори не знам Сет какво щеше да направи.

— Иди си във фургона, Сюзан. Трябва да премисля това.

— Вие ми обещахте! — извика Сюзан измъчено.

— Знам. Сет всъщност каза ли ти, че се е опитал да убие Слейтър?

— Не. Само предположих...

— Благодаря, че ни каза, Сюзан. Знам, че сигурно ти е било трудно.

След няколко минути Сюзан си тръгна.

— Какво ще правиш? — запита Ашли, когато видя решителното изражение на Танър.

— Познавам младия Сет — каза той. — Не мисля, че е способен на убийство.

— Ако не е Сет, тогава кой?

— Не знам, но смятам да разбера. Утре ще ида на мястото на нападението и ще поогледам наоколо... след като говоря със Сет.

— Дълго ли ще се бавиш?

Той ѝ се ухили широко.

— Ще ти липсвам ли, янки?

— Колкото зъбобол, бунтовнико — парира го тя.

Той се засмя. Смехът му ѝ хареса. Танър рядко се смееше, а когато го правеше, обикновено не звучеше приятно.

— Може би ще отсъствам няколко дни. Ако ти трябва помощ, помоли младия Тод Линд, сина на Нанси и Джейк.

Ашли кимна.

— Кога тръгваш?

— Преди разсъмване. Пригответи довечера пакет с храна и ми го остави на задния капак на фургона. Сега отивам да поговоря със Сет Джоунс.

Тази нощ Ашли чака дълго Танър да се върне, но накрая вече не можеше да държи очите си отворени. Съблече се и се пхна в леглото, чудейки се за какво толкова говорят Сет и Танър. Почти беше заспала, когато го чу да се качва във фургона.

— Будна ли си, янки?

Ашли разтърка очи, да прогони съня от тях, и се надигна.

— Будна съм. Говори ли със Сет?

— Напуснал е кервана. Търсих го по хълмовете наоколо.

— Напуснал? — смая се Ашли. — Намери ли го?

— Не. Глупаво момче. Не разбира ли колко е опасно да броди сам из индианската територия? Напоследък наоколо са се навъртали индианци, видях следи.

Ашли изохка гласно.

— Видял си? Защо не каза нищо?

— Казах. На капитан Креймър. И той като мен е усетил, че ни наблюдават. Той също смята, че ако индианците са искали да ни

нападнат, отдавна са щели да го сторят. Креймър и преди е минавал по този път. Казва, че тези индианци са сиукси, знае на какво са способни и смята, че сигурно ще ни поискат да платим за преминаването през територията им.

Ашли потрепери.

— Индианци. Могат да ни скалпират, докато спим. Не можеш да тръгнеш сега.

— Трябва. Скоро ще стигнем Форт Бриджър и ако не намерим кой е нападнал Слейтър, ще ме предадат на армията да ме разпитва. Слейтър може да се възстанови достатъчно, за да ме обвини. Аз съм конфедерат, Ашли, той ме мрази. Ще ме изкарат виновен, въпреки че съм невинен. Трябва да разбере кой го е направил. Ако не разбере, ще свърша във федералния затвор. Опит за убийство не е шега работа.

— Какво очакваш да намериш?

— Може би нищо. Ако Сет не беше духнал, работата ми щеше да бъде много по-лесна. Ако не успея да се върна навреме, ще те намеря във Форт Бриджър. Кажи на Креймър накъде съм тръгнал.

Изплашена от мисълта, че индианците могат да убият Танър, Ашли издаде звук, който подозрително напомняше на изхлипване.

— Внимавай, бунтовнико.

Без да разбере как, тя се озова в ръцете на Танър, притисна се до него и му поднесе устата си с невинна пламенност. Реакцията му бе всичко друго, но не и невинна. Той притисна уста в нейната толкова яростно, толкова властно, че тя, потресена и плувнала в собствената си топлина, остана без дъх. Чувстваше как тялото му се притиска към нейното, докато устните му я засмукват и езикът му я гали. Тя усети как потъва в реката на сексуалната възбуда.

Накъсаният му горещ дъх я примамваше да се впусне в танца на пламъка. Езикът му се вмъкваше и измъкваше от устата ѝ, той притискаше пулсиращите си слабини към нея в същия замайващ ритъм. Тя посрещна езика му със своя, неопитно и дръзко, пренебрегвайки предупредителните камбани, които зазвъняха в главата ѝ. Искаше това. Цял живот го бе чакала. Те бяха женени. Кой повече от съпругата има право на такова удоволствие, каквото ѝ предлагаше Танър?

— Танър — прошепна тя. — Танър...

Дори да ѝ бе отговорил с думи, нямаше да ги чуе, защото главата ѝ бучеше. Отпусна се заедно с нея на одъра, покривайки я с тялото си. Ръцете му я галеха през меката тъкан на нощницата, после нетърпеливо разкъса дрехата чак до кръста. Ръцете ѝ задържаха пламналата му уста върху копнеещата ѝ плът, докато той заравяше глава между гърдите ѝ. Ашли отметна глава и го остави да покрива с пламенни целувки оголената ѝ шия.

Той се възползва с готовност, после прибави още едно измерение на мъчението, плъзвайки ръка надолу във влажната туптяща трескавост на разгорещения ѝ център. Ашли извика, пометена в един свят, който досега не бе познавала. Танър я бе целувал и докосвал тялото ѝ преди, но това не можеше с нищо да се сравни. Онези целувки и ласки бяха само хладна прелюдия към това, което чувстваше сега.

— Ашли, сигурна ли си?

Гласът на Танър трептеше от вълнение, каквото не бе изпитвал отдавна — много по-отдавна, отколкото беше склонен да признае.

Ашли се опита да се съсредоточи върху думите на Танър, но не можеше да мисли, отдадена на чувствата.

— Ашли, отговори ми, по дяволите! Ами анулирането? Аз искам да продължа, но ако го направим, не може и дума да става за анулиране на брака ни. От това, което правим сега, може да се роди дете.

Изведнъж тя започна да разбира думите му. Не иска да остане омъжена за бунтовника, нали? В миналото му има твърде много тъмни тайни. Той мрази янките. Мрази нея. Желанието ѝ да се любят, е породено от страстта, също както неговото. И какво каза той току-що, спомена за дете?

О, господи, разбира се! Тя не е някоя наивна госпожичка, знае как става в живота. Дойде на запад само за да помогне на брат си, няма нужда съпруг или дете да я разсейват. Тя замря под него.

— Сигурно съм луда — прошепна накъсано Ашли. — Не е възможно да правя това. Няма да допусна да се случи. Не искам дете от теб.

Танър се надигна и се загледа в Ашли. Очите му блестяха, сърцето му биеше диво в гърдите. Жестоките ѝ думи успяха да угасят страстта му, но трябваше няколко минути да диша дълбоко, за да

възстанови поне привидно контрола над бушуващия си темперамент. Когато успя, се изправи на крака.

— Не искам да ти давам нищо, което ти да не искаш, янки. Дете от теб ще бъде живо напомняне за всичко, от което ме лишиха янките. Трябва да ми простиш. Ужасно дълго бях без жена. Ще се погрижа за това, когато стигнем във Форт Бриджър.

Тя не можеше да види ясно лицето му в тъмното, но от ледените му думи разбра, че го е наранила. Не бе искала да бъде така брутално откровена, но не можеше и дума да става за дете. Дори ако се отдадеше само този единствен път на Танър и не заченеше, не можеше да гарантира, че щом веднъж се е поддала, това няма да се повтори отново... и отново... Инстинктивно знаеше, че може да се пристрасти към любовта на Танър, по-добре беше да не се поддава.

— Ще се видим след един-два дни — нахлу в мислите ѝ Танър.
— Не забравяй, дължиш ми още петстотин долара.

— Танър...

Името му се отрони от устните ѝ и отлетя с нощния ветреца. Какво щеше да му каже? Тя докосна устните си, все още подути от целувките му, и ѝ се поиска всичко да беше се развило по друг начин. Само той да не беше толкова огорчен. Само да не ѝ се бе наложило да го наеме, за да ѝ помогне. Само да можеше поне мъничко да я обича...

Тод Линд дойде малко след зазоряване, за да помогне на Ашли да впрегне воловете. Предложи да кара фургона и Ашли прие. Няколко дни бе управлявала впряга и китките ѝ като че ли бяха измъкнати от ставите. Не беше предполагала, че ще заякне така, но все пак ѝ беше добре да седи отзад, а някой друг да държи юздите.

Утрото беше облачно и много топло. Ашли виждаше как слънчевата светлина се процежда през облаците и се надяваше слънцето скоро да ги разпръсне. Пот се стичаше между гърдите ѝ и тя постоянно подръпваше нагръдника, за да го отдели от влажната си кожа. Бе оставила бонето на седалката до себе си. Свали го, за да остави вятъра да развява гъстата ѝ коса.

Мислите ѝ бяха все мрачни. Чудеше се дали Танър ще намери Сет, дали ще разбере нещо за нападението срещу Слейтър. Страхуваше се от индианците. Самотният пътник беше лесна плячка.

Внезапно Ашли дочу уплашен вик, после още един, керванът в миг бе обзет от панически страх. Тя погледна към точещата се редица

фургони и страхът се изписа и на нейното лице. Думата индианци най-накрая проникна в замаяния ѝ мозък.

Индианци.

Видя ги. Десетина червенокожи конници се спускаха от хълмовете от лявата страна на кервана. Изглеждаха свирепи дори от разстояние. Нямаше време да наредят фургоните в кръг. Можеха само да седят и да чакат. Капитан Креймър препусна към тях. Въръжените мъже излязоха пред фургоните си, готови да защитят жените и децата си. Креймър ги беше предупредил да бъдат предпазливи, обяснявайки, че индианците идват само да искат такса. Ашли стана и надзърна да види какво става, докато индианците спряха рязко конете си съвсем близо до кервана. Когато се разбра, че нямат намерение да ги нападнат, жените и децата започнаха да слизат от фургоните и да зяпат червенокожите диваци.

Ашли слезе също от фургона си и се присъедини към жените. Промъкна се напред, застана неподвижно на място и се заслуша учудена в думите на вождя, който говореше неправилен, но все пак разбираем английски.

— Вие навлизате в нашите земи, бели очи — каза вождът.

— Пътят ни минава оттук — обясни Креймър. — Никой от тези хора няма намерение да се установи тук, на вашата земя. Отиваме на запад, където земята се среща с голямата вода.

— Ако искате да минете безопасно, трябва да платите такса. Вождът Бягацият лос каза.

— Кажете какво искаш, Бягащ лос — поде Креймър, примирен със загубата на няколко глави добитък.

Това беше ниска цена за човешкия живот.

Бягацият лос вдигна пръстите на двете си ръце.

— Толкова крави от стадото ви. Те ще изхранят моите воители през зимата, когато няма дивеч.

Креймър кимна в знак на съгласие.

— Вземи кравите. Няма да те спираме.

Изведнъж слънцето се провря през облаците, изпращайки златист водопад от лъчи към земята. Няколко от тях кацнаха на главата на Ашли. Един индианец погледна случайно към нея и зяпна потресен и невярващ. Взе да сочи с дива жестове и да вика на своя език,

останалите воини загледаха смаяно Ашли. Дори заселниците се обърнаха да я погледнат, чудейки се за какво е тази врява.

Ослепителното слънчево кълбо като че ли си бе избрало Ашли. Свободно пуснатата ѝ коса падаше по гърба като огнен водопад. Огнени кичури обграждаха лицето ѝ със струи жив пламък. Индианците си зашепнаха смаяни и доста изплашени.

Бягацият лос изглеждаше също така зашеметен, както и останалите му съплеменници. Заселниците се размърдаха притеснено, отпразвили любопитни погледи към Ашли.

— Не ви искаме кравите, бели очи. Дайте ни жената с коса като пламък.

Ашли подскочи, стресната от предупредителния поглед на Креймър. Ако можеше, щеше да се изпари и да стане невидима.

— Това не е възможно, Бягац лос — каза Креймър. — Вземи два пъти колкото тези крави, които поиска.

— Задръжте си кравите. Жената с коса като пламък идва с нас. Много отдавна шаманът предсказа, че такава жена ще влезе в живота ни. Той имаше видение. Каза, че жената с огнена коса ще ни донесе щастие, мирен живот и достатъчно храна, за да напълним коремите си и коремите на децата си. Предсказанието се сбъдна. Дайте ни жената.

— Не! — извика Ашли, по-изплашена от всякога. — Аз не съм тази жена. Няма да дойда с вас. — Тя се обърна към Креймър с подивели от страх очи. — Не им позволявайте да ме вземат, капитан Креймър!

— Не можете да вземете една от нашите жени — възрази отново Креймър.

Усещаше, че губи контрол над положението и не знаеше какво да направи, за да си го възвърне.

— Жената ще получи името Пламък и никой няма да ѝ навреди. Ще има почетно положение сред нашето племе.

Креймър реши, че е време да покаже повече сила.

— Вие сте само малка група, ние сме четири пъти повече от вас. Имаме много оръжия.

Това не направи никакво впечатление на Бягация лос. Той вдигна ръка и се обърна към околните хълмове. Изведнъж петдесетина въоръжени конници изникнаха там, готови да се подчинят на сигнала на Бягация лос.

— Господи, вижте ги тия боядисани дяволи — изохка един от заселниците. — Ще ни изпотрепят.

— Нима заради една жена трябва да умрат толкова много хора? — запита Бягацият лос със заплашителна нотка в гласа. — Дайте ни Пламък и няма да ви навредим. Вие и вашите хора ще можете да пресечете с мир земята ни. Ако се противите, всички ще бъдете убити, до последната жена и дете.

Отговориха му с недоволни викове.

— Дайте им жената! — завикаха един млад мъж, жена му и двете му деца. — Казаха, че няма нищо да ѝ направят. Когато стигнем във форта, ще пратим войници да я спасят.

— Не знам — каза Креймър, обмисляйки ситуацията, която имаше само един възможен изход. — Мъжът ѝ не е тук, нямаме право да даваме тази жена на индианците.

— Те ще ни убият и ще ни скалпират всички, дори и децата — изхлипа една жена, стиснала бебе в прегръдките си.

— Можем да се бием с тях, капитане — каза Джейк Линд и излезе напред, готов да защити Ашли с цената на живота си.

Тод Линд застана до него.

Макар да бе почти полудяла от страх, Ашли съзнаваше, че една битка срещу толкова много индианци ще бъде гибелна за заселниците. Не можеше да позволи това да стане. Не можеше да понесе мисълта да види приятелите си да се валят убити сред разграбеното си имущество.

Докато Креймър обмисляше коя от възможностите — малко на брой и все обезсърчаващи — да избере, Ашли пристъпи напред.

— Ще отида с тях, капитан Креймър. Ако не отида, те ще избият всички. Не бих могла да живея, ако стане така, а е в моя власт да го предотвратя.

Креймър изпита огромно облекчение. И той бе стигнал до същото заключение. Трябваше да пожертват Ашли Мактавиш. Не можеше да рискува живота на цял керван невинни хора, за да запази една жена. Когато Танър Мактавиш се върне, Креймър ще му каже, че жена му сама, по своя воля, е взела това решение.

Бягацият лос не промени изражението си, когато чу, че Ашли е съгласна да я отведат. Той препусна с коня си към нея и спря точно пред краката ѝ.

— Пламък е толкова умна, колкото и смела — каза той, наведе се и я вдигна от земята.

Мускулите му се изтъркаляха под златистокафявата кожа, докато я наместваше на седлото зад себе си. Вдигна копие то си високо, нададе смразяващ кръвта боен вик и препусна.

Ашли, ужасно уплашена, бе хванала здраво индианеца през гъвкавата талия, а косата ѝ се развяваше след нея като пламтящо знаме. Останалите воители смущаха конете си, нададоха същите бойни викове и отпрашиха след тях. Индианците по склоновете на хълма изчезнаха като по магия.

Заселниците останаха като вкопани на местата си под изгарящото слънце на обрулената от ветровете прерия. Някои бяха облекчени, други изпитваха съчувствие към Ашли, а имаше и такива, които бяха прекалено уплашени, за да чувстват каквото и да било.

— Хайде, връщайте се във фургоните — каза Креймър. — Платихме си за безопасното преминаване, да се махаме оттук.

Джейк Линд хвана Креймър за рамото и го завъртя към себе си.

— Не мога да повярвам, че им позволихте да я вземат. Не ви завиждам, когато се върне Мактавиш и научи какво е станало.

— Госпожа Мактавиш сама реши да тръгне с тях — отвърна Креймър. — И тя не по-малко от мен желаше да не се пролива кръв. Спаси кожата на всички ни. Да тръгваме, Линд. Имаме да минем много мили, преди да се стъмни.

Танър настигна кервана след два дни. Фургоните тъкмо се нареждаха в кръг за през нощта. Сет беше с него. Той бе проследил момчето до импровизирания му лагер и бе говорил с него за нападението срещу Слейтър. Сет се бе пречупил и бе признал всичко, включително и това, че бе избягал, защото се е уплашил, а не защото е бил виновен. След като сестра му му каза, че е споделила подозренията си за него с Танър и Ашли, той изпаднал в паника.

Двамата се бяха върнали до мястото, където бе намерен Слейтър, и бяха открили важни улики, които преди това бяха пропуснали. За нещастие и Сет, и Танър трудно можеха да ги приемат. Върнаха се в лагера, възнамерявайки да помолят капитан Креймър да прояви дискретност в случая.

— Защо всички ни гледат така? — запита тревожно Сет.

— Проклет да съм, ако знам — каза Танър.

Вратът го засърбя, почувства мускулите на гърба си да се напрягат. Положително нещо не беше наред.

— Сет! — Сюзан изтича да посрещне брат си, който слизаше от седлото, но когато вдигна очи към Танър, погледът ѝ бе пълен със съчувствие. — Слава на бога, че се върнахте и двамата.

На Танър тези думи не му харесаха.

— Какво се е случило, Сюзан?

Той се огледа наоколо, но не видя жената, която търсеше да види. И всички го гледаха вторачено.

— Ашли. Индианците дойдоха. Взеха я.

Танър усети как земята се изплъзва изпод краката му.

— Какво говорите? Как може индианците да вземат Ашли и да не пипнат никой друг?

Креймър приближи към тях.

— Вождът Бягацият лос я поиска, Мактавиш. Не можехме да му попречим, дори да бяхме се опитали. Индианците бяха омагьосани от червената ѝ коса. Държаха се така, сякаш тя е някаква богиня. Щяха всички ни да избият, ако им бяхме попречили да я вземат.

Танър нададе гневен вик и се нахвърли върху Креймър.

5

Танър виеше като побеснял вълк, трудно бе да го удържат. Петима мъже едва го откъснаха от капитан Креймър. Умът му не побираше представата, че индианците няма да направят нещо лошо на Ашли. Сигурно я малтретират, ако не физически, най-малкото словесно.

— По дяволите, Мактавиш — каза Креймър, отдалечавайки се на безопасно разстояние от Танър, — овладейте се. Нека войниците във Форт Бриджър се оправят. Това е тяхно задължение. Те ще върнат жена ви веднага.

— Копеле такова! — изрева Танър. — Тя може вече да е мъртва. Защо им позволихте да я вземат?

— Нямахме избор. Сиуксите бяха много повече от нас, не можехме да се съпротивляваме. Жена ви го разбра, точно затова доброволно тръгна с диваците. Щяха да избият всички ни, ако им бяхме попречили да я отведат.

В думите на Креймър имаше логика, но това не ги правеше приемливи. Танър се дърпаше, мъчеше се да се отърси от ръцете, които го задържаха на място, да се справи с ужасната болка, която го разкъсваше. Знаеше, че не може да чака, докато бавно движещият се керван стигне форт Бриджър и потърси помощ, трябваше сам да се справи. Колкото и да не му харесваше мисълта да търси помощ от янките, трябваше да пречупи гордостта си заради Ашли. Ако отидеше сам в индианския лагер, това щеше да бъде равносилно на самоубийство. Беше отчаян, но не и безумен.

— Пуснете ме! — извика Танър, отърсвайки се от петте чифта ръце. — Няма да напада водача ви. Имам по-важна работа, няма да си хабя времето с един страхливец.

— Пуснете го — заповяда Креймър. — Не знам какво ще правите, Мактавиш, но първо искам да чуя какво сте научили за нападението срещу Слейтър. Той още е жив, но душата му се крепи в зъбите, а вие още сте под подозрение.

— Чакайте, няма нужда да подозирате Мактавиш — каза Хенри Джоунс и пристъпи напред заедно със Сет. — Може ли да поговорим насаме, капитан Креймър?

Креймър погледна любопитно бащата и сина.

— Много добре, елате във фургона ми. И вие, Мактавиш. Не можете да тръгнете, докато този въпрос не се разреши задоволително за мен, макар да смятам, че сте луд, ако мислите сам да се разправите с оная банда диваци.

Последваха Креймър към задната част на фургона му, където никой не можеше да ги подслушва.

— Казвайте, Хенри, какво става? Знаете ли нещо за нападението срещу Слейтър?

Хенри Джоунс, слаб, тих, около четиридесетгодишен мъж, сведе очи.

— Аз го направих, капитане, и съжалявам само за едно — че още е жив. Искях да го убия. Заслужава си го.

— Вие? Какво, по дяволите, ми говорите?

— Така или иначе щяхте да разберете. Сет ми каза, че Мактавиш е намерил ножа, с който нападнах Слейтър. Проявих небрежност. Всеки, който го видеше, щеше да познае, че е моят. Но така и така щях да си призная, ако обвиняха невинен човек за това, което съм направил аз. — Той се обърна към Танър. — Съжалявам, господин Мактавиш, че по-рано не си признах. Сет ми каза, че знаете за Сюзан.

— Знам, господин Джоунс, и ужасно съжалявам — каза Танър. — Сигурно на ваше място и аз щях да постъпя така.

— Някой ще ми каже ли какво става тук? — изрева Креймър. — Какво общо има тук Сюзан?

Хенри погледна към Креймър с налято с кръв лице.

— Прат Слейтър изнасилл дъщеря ми, после продължил да я използва, като й обещал брак, за да я накара да си мълчи. След това — гласът му потрепери и той преглътна мъчително — тя помислила, че е бременна, и поискала от Слейтър да се ожени за нея във Форт Бриджър, вместо да чака, докато керванът стигне в Орегон. Той й се изсмял, нарекъл я глупава малка курва и казал, че никога не е имал намерение да се жени за нея.

— Ти как разбра, татко? — запита Сет. — Сюзан се изповяда на мен, защото не искаше да те нарани. Казах й, че ще се погрижа за това,

но когато се срещнах със Слейтър, той се разяри и отказа да спази обещанието си към Сюзан. Когато си тръгнах, Слейтър беше жив, но аз се зарекох, че ще намеря начин да го принудя да направи каквото трябва.

— Аз те последвах на срещата ти със Слейтър — каза Хенри. — Видях, че си шепнете със Сюзан и се усъмних, когато тя се разплака, а ти се ядоса. Чух всичко, което си казахте със Слейтър. Гневът ме заслепи, виждах само потъпканата чест на моето малко момиче. Сюзан беше толкова невинна, толкова доверлива, а това копеле я съсипа. Тя вярваше, че той ще се ожени за нея. Когато ти си тръгна, аз се промъкнах зад него и го прободох с ножа си. Заслужаваше да умре.

Креймър загледа Хенри, не можейки да повярва, че този плах, сговорчив човек е способен на убийство. Но колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че Хенри е имал право да защити честта на дъщеря си. Това беше законът на запада — мъжът сам защитава семейството си и себе си, без да чака намесата на закона.

— Върнете се във фургона си, Хенри. Доволен съм, че сте действали в защита на дъщеря си. Бих предпочел да се бяхте отнесли към мен, за да уредя нещата, но вече е прекалено късно.

— Бих предпочел да запазя в тайна причината, поради която нападнах Слейтър. Не искам да излагам дъщеря си. Исках само да я защитя и да я предпазя от мъже като Слейтър. Съжалявам, капитане, че допуснах друг да бъде обвинен. Надявам се господин Мактавиш да ми прости. Лека нощ, капитане, господин Мактавиш. Хайде, Сет.

— Свободен сте да си вървите, господин Мактавиш. Винаги съм знаел, че Слейтър е долен човек, но не знаех, че е изнасилвил Сюзан Джоунс. — Той поклати глава. — Не разбирам. Мислех, че задиря жена ви, но не подозирах, че ще се нахвърли на невинно младо момиче. Ако оживее, ще се постарая да направи това, което трябва, за Сюзан.

— Сюзан ще е по-добре без това копеле. Има много други неща, които не знаете за Слейтър — отвърна Танър. — Неща, които са се случили през войната. Които го уличават като хладнокръвен убиец и изнасилвач. Но сега няма да се спирам на това. Отивам да търся Ашли. Тод Линд може да кара фургона ми до Форт Бриджър и да го остави там в конюшната.

— Да не сте луд? Не можете сам да тръгнете по следите й.

— И не възнамерявам. Ще отида до форта и ще съобщя за отвличането. Надявам се армията да прати хора да ми помогнат в спасителната мисия. Не могат да откажат, длъжни са.

Креймър си имаше резерви, но не ги изказа на глас. Нямаше начин да не видят, че Мактавиш е конфедерат. Робовладелците южняци още бяха обект на силна омраза и ако комендантът не харесаше Танър, вероятно нямаше да му даде подкрепления. Лично той не харесваше особено южняците, но Мактавиш си бе спечелил донякъде уважението му. Пожела му късмет, но силно се съмняваше. Жена му, все едно, беше вече загубена.

Танър дори не дочака сутринта. След като Тод Линд се съгласи да откара фургона му във форта, той извади парите и ценните неща от сандъка на Ашли, сложи в дисагите си дрехи и храна и изчезна в непрогледната нощ.

Първия ден ездата зад гърба на Бягация лос беше същински кошмар, който Ашли за нищо на света не би желала да преживее отново. И той, и спътниците му бяха удивително издръжливи. Можеха да яздят цял ден, без да спрат нито за почивка, нито за храна, нито за да се облекчат. Само когато тя ги помоли за малко отдих, се съгласиха да спрат за кратко до един поток. Ашли се строполи на земята толкова отпаднала и схваната, че едва се движеше. Когато си почина малко, препълненият ѝ мехур настоя да се облекчи. Бягацият лос я наблюдаваше неотстъпно и Ашли беше сигурна, че ако се беше забавила, той щеше да тръгне да я търси.

През нощта направиха малко по-дълга почивка заради конете, а на разсъмване потеглиха отново. Дадоха ѝ да яде пемикан и царевица, пийна и малко вода от потока. Когато легна да спи, Бягацият лос се настани до нея. Тя лежеше неподвижна и напрегната, готова да се защитава, ако индианецът ѝ посегне, но се успокои, когато си спомни думите му, че няма да ѝ направят нищо. Разбра, че е легнал да спи до нея, за да я топли. Тази близост на мъжко тяло я изнервяше. Дори собственият ѝ съпруг не беше спал до нея цяла нощ непрекъснато.

Танър. Заболя я, когато произнесе мислено името му. Ще го види ли отново? Дали му липсва? Или се е зарадвал, че се е отървал от нея? Безмълвни сълзи потекоха по бузите ѝ, когато помисли, че ще трябва да прекара остатъка от живота си сред диваци. Ами брат ѝ? Тя беше

тръгнала на запад само за да помогне на Коул да докаже невинността си.

Накрая заспа, питайки се дали някой ще дойде да я спаси, дали изобщо една незначителна жена си заслужава този труд. Следващият ден приличаше на предишния. Яздеха през долини, хълмове и потоци. Ако можеше, би се наслаждавала на прекрасните гледки. За нещастие умът ѝ не поемаше нищо, бе запълнен с мисли за несигурното бъдеще сред банда индианци, които я мислеха за божество заради едно тяхно глупаво видение и нейната червена коса.

Мислите ѝ неизменно се връщаха при съпруга ѝ, при мъжа, чиято лоялност бе купила. Мъжът, който мразеше всички янки с невиджана страст. Тя беше янки. Но целувките му бяха толкова нежни, милувките му бяха толкова възбуждащи. Тя искаше... о, колко силно искаше да му бе позволила да я люби. Ако трябваше да преживее всичко отново, с радост щеше да му отдаде девствеността си.

Щеше с гордост да носи детето му.

Твърде късно.

Никога няма да познае любовта на Танър, никога нямаше да му каже, че не е толкова безразлична към него, както се представяше. Ако не знаеше, че не е така, би си помислила, че... че го обича.

Стигнаха в индианското село късно на другия ден. Тридесетина типита се издигаха на полянка между два хълма, покрай извивките на малък поток. Обградено от дървета, селото бе така разположено, че да защитава обитателите от нападение. Сърцето на Ашли се сви. Дори да тръгнат да я търсят, никога нямаше да я намерят.

Хората наизлязоха да посрещнат завърналите се воители. Ашли слезе от задницата на коня, не знаейки какво ще последва, и остана неподвижна, докато Бягачият лос слизаше от седлото. Присъствието ѝ предизвика вълнение, хората си зашепнаха. Изведнъж отвориха пътека и един престарял мъж се запъти бавно към Ашли. Старият индианец, който се подпираше тежко на тоягата си, носеше необикновен наниз от човешки кости, а на главата му имаше богата украса от орлови пера. Тялото му бе прегърбено от старост, ръцете набръчкани и с разкривени пръсти. Но без съмнение той упражняваше безгранична власт над племето и се радваше на всеобщо уважение.

Когато старецът се поклони пред Ашли, тя не знаеше какво да направи. Инстинктивно отвърна на поклона, което, изглежда, се хареса

на стареца. Той ѝ заговори на своя език, после изчака Бягащият лос да преведе.

— Тъкачът на сънища приветства Пламък в нашето село — каза Бягащият лос. — Тъкачът на сънища казва, че е научил за идването ти от едно видение преди много, много години, когато е бил млад и силен.

Шаманът отново заговори.

— Тъкачът на сънища казва, че е готов да тръгне по пътеката на духовете сега, когато е видял твоето лице. Той казва, че ти притежаваш силна магия.

— Как е възможно? — възрази Ашли. — Аз не съм от вашия народ.

Бягащият лос я погледна недоволно.

— Ние не се съмняваме във виденията на Тъкача на сънища. Той предсказа идването ти и ние чакахме дълго време. Виденията на хората са свещени не само за тях, но и за цялото им племе. Нашият народ вярва на знамения и знаци.

— Какво ще стане с мен? — интересува се Ашли. — Пленница ли съм?

— Нашият народ ще те почита и уважава. Твоята магия е голяма и мощна. Тъкачът на сънища казва, че от утробата ти ще се родят силни вождове, които смело ще посрещнат съдбата си.

— Синове? Но аз нямам деца. Съвсем наскоро се оженихме с моя съпруг.

Тези думи явно не се харесаха на Бягащия лос.

— Нашият народ не признава законите на белите хора. Ти нямаш съпруг.

Ашли понечи да възрази, предусещайки какво може да означава това. Но преди да изрече на глас страховете си, към тях се приближи една приятна млада девойка и се обърна към Бягащия лос:

— Добре дошъл у дома, братко — каза тя на сиукски. После поздрави Ашли на приличен английски. — Добре дошла, Пламък.

Огромните като на кошута очи пробягаха по лицето на Ашли и се отвориха широко, спирайки се на огненочервената ѝ коса.

Бягащият лос започна да говори със сестра си. Думите му като че ли я изненадаха, но тя бързо се съвзе. Изведнъж вождът се обърна отново към Ашли:

— Върви със сестра ми. Името ѝ е Утринна мъгла. Тя ще ти даде дрехи и храна и ще те научи на нашия език.

Ашли се нареди да протестира, но замълча. Не виждаше да е изложена на някаква опасност, а мисълта за храна и чисти дрехи беше доста привлекателна. Освен това, трябваше ѝ време, за да размисли, да организира бягството си. А че щеше да избяга — щеше. Нямаше никакво намерение да прекара остатък от живота си сред индианците.

Утринна мъгла се държеше мило с нея, донесе ѝ вкусно ядене и я заведе при реката, където се къпеха жените. След освежителната баня в студената вода тя облече чиста бяла туника от еленова кожа, богато обшита с цветни мъниста и украсена с пера.

— Ти ще бъдеш моя сестра — каза плахо Утринна мъгла, водейки Ашли обратно към типито, в което живееше с брат си.

Ашли се стресна и запита:

— Какво искаш да кажеш?

— Когато Тъкачът на сънища реши, че е дошло подходящото време, ти ще се съединиш с Бягация лос. Той се развежда с първата си жена заради теб.

Ашли зяпна от изненада.

— Да се съединя с... Искаш да кажеш да се омъжа за него?

— Ти ще бъдеш негова жена.

— Не, няма! Аз съм омъжена!

— Ще бъде така, както повели Великият баща. Бягацият лос е велик вожд. Той е смел и здрав. Когато се съедини с теб, ще стане още по-силен.

— Ами жена му? Как така ще я изостави?

— Мъжът може да има повече от една жена. Бягацият лос ти прави чест, като се развежда с Пролетен дъжд и не взема друга жена. Той ще ѝ намери добър мъж.

На Ашли всичко това ѝ се стори смешно, но мъдро реши да си премълчи. Ако се престореше, че приема съдбата си, може би няма да я наблюдават строго и ще успее да избяга.

След малко в типито влезе една жена. Беше красива, с гъста черна коса, искрящи тъмни очи и кожа, златиста като летен ден. Макар че не вдигна очи, Ашли усети неприязънта ѝ. Жената остана дълго време вътре, събирайки разни лични вещи от торбите, които висяха на един от коловете. Когато свърши, заговори остро на Утринна мъгла.

Преди да беше свършила, Бягацият лос влезе в палатката и я запълни с повелителното си присъствие. Обърна се със суров тон към индианката. Тя притисна вещите до гърдите си, хвърли убийствен поглед на Ашли и бързо излезе.

— Коя беше тази жена? — запита Ашли, страхувайки се, че си е спечелила неприятелка, без да знае защо.

— Това беше Пролетен дъжд. Връща се в колибата на баща си.

— Сигурно много ме мрази.

— Няма защо да те мрази. Ще намеря добър мъж да се грижи за нея. Тъкачът на сънища каза, че не трябва да вземам жена в постелята си до деня, в който ще се съединя с теб. Постът и въздържанието ще направят семето ми по-силно. Искам много синове от теб, Пламък. И дъщери. Твоята кръв ще се слее с кръвта на моя народ и ще я подсили.

— Аз съм вече омъжена.

— Ти напусна колибата на мъжа си, вече не му принадлежиш. Това е законът на моя народ. Върви да спиш, Пламък. Когато слънцето изгрее, Тъкачът на сънища ще проучи знаменията и ще намери най-подходящото време за нашето съединяване.

Утринна мъгла хвана Ашли за ръка и я поведе към постелката в задната част на типито. Тя легна на леглото от бизонски кожи и затвори очи. Беше ужасно уморена и уплашена. Искаше Танър. Искаше сигурността на неговото голямо тяло, закрилата на ръцете му. Искаше... Танър. Искаше своя съпруг.

Почти беше заспала, когато Бягацият лос легна до нея. Тялото му беше топло и невероятно твърдо. Тя усещаше скритата сила на здравите му атлетични кости. Не беше толкова висок и жилав като Танър, но целият беше мускули, изопнати и напрегнати като на кугуар. Въпреки тъмната си кожа беше красив мъж. Имаше ясни черти на лицето, високи скули, тъмни и пронизващи очи. Тя инстинктивно долавяше, че може да бъде рязък и жесток, и се молеше никога да не стане обект на гнева му.

Танър препусна с всички сили към Форт Бриджър, изцеждайки последните сили от бедния си кон, като само веднъж спря за малка почивка. Всяка минута забавяне му беше противна до смърт. Защото всяка минута почивка можеше да бъде последният земен миг на Ашли.

Обвиняваше се, че не е бил в кервана, когато са я пленили. Ако беше там, щеше да се бори със зъби и нокти, за да я спаси. Какво ли прави тя сега, питаше се. Дали не я заплашват, или измъчват? И как така една янки беше станала толкова важна за него? Бракът, сключен като сделка, се бе превърнал в нещо много по-голямо за краткото време, прекарано заедно с Ашли. Чувствата, които бе погребал дълбоко под огорчението си, започваха да се надигат у него. Всеки път, щом погледнеше към Ашли, в душата му проблясваха искриците на надеждата, че може и за него да има още един шанс в живота.

Танър стигна във форта на следващия ден. Конят му беше целият запенен, а той едва се крепеше. Слезе от седлото и запита първия, когото видя, къде да намери коменданта. Когато влезе в канцеларията, развълнуваният му вид убеди чиновника веднага да го въведе при капитан Калахан.

— Господин Мактавиш иска да ви види, сър — каза чиновникът, като почука на вратата и надникна. — Казва, че е спешно.

— Господин Мактавиш — повтори разсеяно капитан Калахан. — Познавам ли ви, сър?

— Не, сър — отвърна Танър, стремейки се да потисне отвращението си спрямо сините униформи. — Пътувам с един керван. Предполагам, че ще пристигне след ден-два.

Капитанът го загледа по-внимателно.

— Случило ли се е нещо, че идвате тук в такова състояние? Изглеждате, сякаш сте яздили дни наред.

— Сиукски воители спряха кервана ни и поискаха такса за преминаване през земите им.

Капитанът се облегна, явно отегчен, че го безпокоят за такава дреболия.

— Винаги става така, господин Мактавиш. Няма за какво да се тревожите.

Танър сви отпуснатите си ръце в юмруци.

— Има за какво. Червените дяволи взеха жена ми.

Калахан вдигна рязко глава.

— Взели са жена ви? Нападнаха ли кервана? Да не би водачът да е отказал да плати таксата?

— Нищо подобно — обясни Танър. — Жена ми има яркочервена коса. Това като че ли омагьосало вожда Бягация лос. Поискал жена

ми, за да ги пусне да минат. Искал я, за да им носи късмет, защото техният шаман имал видение за жена с червена коса.

— Вождът Бягацият лос, казвате? Той е хитрец. Отказва да се върне в резервата. Моите хора се утрепват да го издирват. Съжалявам за жена ви, Мактавиш, но не мога нищо да направя. В момента във форта има много малко войници. Само една рота, и тя ни трябва, ако ни нападнат. Може би след няколко седмици...

Танър, обезумял от ярост, загуби всякакво самообладание. С пламнала глава той прескочи бюрото, сграбчи Калахан за яката и го вдигна до неговата височина.

— Проклет янки! Ако не бях конфедерат, май щеше да си посклонен да ми помогнеш, а?

— Махни си ръцете от мен, Мактавиш. Това, че си конфедерат, няма нищо общо с отговора ми. Мътят се големи неприятности с индианците и точно сега имаме ужасно малко хора.

— Хич не ми пука за това. Жена ми я няма, и аз искам да направите нещо!

Не можейки да се освободи от хватката на Танър, капитан Калахан извика високо:

— Редник Старк, повикайте часовия!

Подлудял от отчаяние, Танър разтърсваше Калахан като парцалена кукла. Ако не можеше да го убеди с думи, надяваше се да постигне това с груба сила. Не допускаше, че трима войници и сержантът на пост ще се нахвърлят върху него.

— Махнете тоя луд — изхърка Калахан, докато откопчваха ръцете на Танър от врата му. — Вземете му оръжията и го затворете в ареста, да му поизстине главата, утре сутринта го изведете от форта. Няма да предявям обвинение, той е обезумял от мъка. Жена му е била пленена от Бягация лос.

— Как можете да се понасяте? — крещеше Танър, докато го измъкнаха навън. — Животът на една жена нищо ли не струва за вас?

— Разбира се, че струва. Но нямам достатъчно хора, за да ги пратя сега да търсят Бягация лос. Ще ме разберете, когато се поуспокоите и имате време да размислите. Ако имате късмет, една нощ в ареста ще ви поохлади горещата глава.

Изведоха ревящия от гняв Танър от канцеларията на коменданта. Разбирайки, че е безполезно да се съпротивлява, той престана да се

дърпа. Беше направил всичко възможно за момента. Не можеше да се бори с толкова хора. Утре, щом го пуснат от ареста, сам ще тръгне да търси Ашли. Трябваше да е наясно, че не може да очаква помощ от един проклет янки, но се надяваше...

Когато вратата на затвора хлопна зад него, Танър удари с юмрук по стената и яростно изруга. Никога не се бе чувствал толкова разочарован, толкова безпомощен. Не, всъщност не беше точно така, поправи се той. Един път вече беше изпитвал същата болка. В деня, когато Елън... Не, сега не можеше да мисли за Елън. Трябваше да разсъждава трезво, ако иска да спаси Ашли.

— Добре дошъл в ада, господине.

Танър подскочи. Беше толкова погълнат от нещастията си, че не забеляза мъжа, облегал в тъмния ъгъл на килията.

— Докога сте тук?

— Утре ще ме пуснат. А вие откога сте тук?

Мъжът се засмя горчиво.

— Отдавна. Седмици, месеци, кой знае точно колко.

Пристъпи към слънчевата светлина, която влизаше през единствения прозорец високо горе в стената.

Танър видя най-напред червената му коса. После очите. Само веднъж досега бе виждал очи с такъв особен оттенък на зеленото. Лицето на мъжа бе копие на това на Ашли, но в мъжки вариант. Близнаци? Танър си пое дъх дълбоко и шумно, спомняйки си, че братът на Ашли е задържан в армейския затвор във Форт Бриджър.

— Презимето ви не е ли Уебстър? Не сте ли Коул Уебстър?

Мъжът като че ли не се учуди много.

— Значи сте чували за мен. За ваше сведение, не съм убил лейтенант Кимбал.

— От сигурен източник знам, че не сте.

Коул вдигна вежди. Погледът му се плъзна по тялото на Танър и се спря на сивите военни панталони.

— Вие сте конфедерат.

— Е, и?

Коул сви рамене.

— Войната свърши. Не гоня карез никому.

— Бих искал и аз да кажа същото — измърмори Танър.

— Не ме познавате, но аз съм чувал много за вас. Казвам се Танър Мактавиш. Аз съм мъжът на сестра ви.

Танър очакваше Коул да се изненада и не бе разочарован. Коул го погледна с върховно неверие.

— Ашли е омъжена? Не съм мислил... Тоест, тя е на двацет и пет години и никога не е искала да се жени, след като онова копеле в Чикаго я заряза. — Лицето му изведнъж светна. — Тя тук ли е?

Танър смръщи чело. Добре бе чул думите на Коул, че Ашли била зарязана. Оня, който я е зарязал, трябва да не си е бил с всичкия. Ашли беше цел, достойна за всеки мъж.

— Танър, чуваш ли ме? Къде е Ашли? И ти какво правиш в затвора?

Танър се загледа в ботушите си, мъчейки се да намери най-подходящите думи, за да каже на Коул какво е станало със сестра му. Премисли внимателно и разбра, че няма лесен начин.

— Ашли и аз се присъединихме към кервана, който тръгна от Сейнт Джо. Тя получи писмото ти, че си в затвора, обвинен в убийство. Леля ви почина и Ашли твърдо реши да дойде във форт Бриджър и да ти помогне да очистиш името си. Продаде всичко, което притежаваше, за да купи фургон и волове.

Коул го погледна с присвити очи.

— А ти къде се вместиш в това? Ашли не е споменавала за теб в писмата си. Къде е могла да се запознае с конфедерат?

— Ще оставя Ашли да ти обясни, когато... — Не можа да довърши изречението. — Ако...

Коул усети тревогата на Танър и по гърба му полазиха тръпки. Нещо не беше наред, никак не беше наред. Той сграбчи Танър за раменете.

— Къде е сестра ми? Какво е станало с нея?

— По дяволите, Уебстър, опитвам се да ти кажа — отвърна Танър, освобождавайки се от ръцете му. — Индианците я отведоха.

— Какви индианци?

— Сиукси. Водачът на кервана каза, че вождът им се казва Бягацият лос.

Коул изстена отчаяно.

— О, господи. Колко пленници е взел Бягацият лос?

— Само Ашли. Веднага дойдох във форта да моля за помощ. Капитан Калахан каза, че не можел да прати никого с мен, не му достигали хора. — Той млъкна, очите му потъмняха безжалостно. — Този отговор не ми хареса.

Коул го погледна смаян.

— И си се нахвърлил срещу капитана?

— Аха — отвърна Танър без ни най-малко разкаяние.

— Започни от началото и не пропускай нищо.

Танър разказа на Коул всичко, което знаеше за отвличането на Ашли, а то никак не беше много. Дори му обясни защо не е бил при кервана, когато Бягацият лос е дошъл да иска такса за преминаване през земите му.

— Войната още е прясна в умовете на хората — забеляза Коул. — Мога да си представя на какви предразсъдъци си бил жертва по време на пътуването на запад. Но не мога да разбера и да си обясня защо Ашли се е омъжила за бунтовник. Сестра ми е яростна аболиционистка. Само че това сега не е най-важното. Трябва най-напред да се погрижим за Ашли. Трябва да намерим лагера на Бягация лос и да я освободим.

Тъмните вежди на Танър се вдигнаха нагоре.

— Ние?

— Бягацият лос е хитрец. Армията не може да го намери и да прекрати набезите му. Аз съм добър следотърсач, Танър. Трябва да се измъкна оттук, за да ти помогна да намериш Ашли. Говори се, че скоро щели да ме прехвърлят във федералния затвор, а ако стане така, няма да мога да помогна на сестра си.

Танър наостри уши.

— Какво имаш предвид?

Танър за нищо на света не би допуснал, че някога ще търси помощ от един янки и че тази помощ ще му е добре дошла.

— Помогни ми да избягам. Не съм убиец. Натопи ме един човек, който искаше да ме махне от пътя си. Двамата с лейтенант Кимбал се натъкнахме на доказателства, че някои хора искат да продават армейските пушки на сиуксите. Стеснихме кръга на заподозрените до двама души. Единият беше сержант Харгър. Харгър хладнокръвно уби Кимбал и направи така, че да обвинят мен. Дори се яви да свидетелства, че ме е чул да заплашвам Кимбал преди изстрелите.

Един ден ще намеря Харгър и ще го накарам да си признае. Не мога да го направя, ако съм в затвора.

— Къде е сега тоя Харгър?

— Избяга. Доколкото знам, търгува нелегално със сиуксите. — Той присви очи, поглеждайки Танър. — Ти излизаш утре, нали?

— Да, имаш ли някакъв план?

Коул сниши гласа си в отчаян шепот.

— Слушай внимателно, Танър. Животът на Ашли зависи от моето бягство. Познавам околността. Има само няколко места, където Бягацият лос може да строи лагер, и аз ги знам всичките. Много е хитър, върви непрекъснато една стъпка преди армията и тя не може да го намери, но двама мъже, сами, могат.

За пръв път през целия ден Танър почувства надежда. Слушаше Коул с очи, замътени от напрежението, което изпъваше чертите му. Когато Коул млъкна, очите на Танър бяха изгубили лъщящата си празнота. Сега пламтяха, тъмни и решителни.

— Какво ще кажеш, Танър? С мен ли си?

— И с дявола ще тръгна, само да спася Ашли — отвърна Танър напълно сериозно.

6

— Мръдни си задника, Мактавиш! Капитанът каза, че е време да те пуснем. Можеш да си вземеш оръжията от канцеларията.

Вратата на килията се отвори и часовият го подкани да излезе.

— Крайно време беше — изсумтя Танър. — Почти обед е.

— Да, искахме добре да си охладиш главата.

Танър не каза нищо, тръгна по коридора и излезе навън под ярката слънчева светлина.

— Ела с мен. Капитанът чака.

Танър прекоси плаца, мислейки за Коул и за плана, който си бяха съставили през нощта. Трябваше да проработи. Единствено Коул можеше да му помогне да намери Ашли. Той беше убеден, че може да открие лагера на Бягация лос, а Танър нямаше друг изход, освен да се довери на янкито. Наистина този янки беше братът близък на Ашли, а това му помагаше да се чувства доста по-добре.

— Елате, Мактавиш — каза капитан Калахан, когато чиновникът съобщи за идването на Танър. — Надявам се пребиваването в ареста да е поохладило темперамента ви. — Той се вгледа в лицето на Танър. — Ако не, винаги мога да ви уредя по-дълъг престой.

— Разгледах достатъчно форта ви, капитане. Ще попълня запасите си и потеглям. Жена ми я няма и аз съм твърдо решен да тръгна да я търся със или без вашата помощ.

— Желая ви успех, макар че не се надявам много. Ако не я откриете след няколко седмици, елате пак. Може тогава да сме в състояние да ви помогнем. — Той отвори чекмеджето и извади pistolетите на Танър. — Ето ви оръжията. Можете да си вземете коня от конюшната. Надявам се, че имате с какво да платите за престоя му там.

— Ще се погрижа — каза Танър, опасвайки колана около стройните си хълбоци.

Без оръжията се чувстваше гол и се радваше, че си ги прибира.

За негово облекчение нещата му в дисагите бяха непокътнати, включително парите, които беше взел от сандъка на Ашли. Не си беше дал труда да ги преброи, но, изглежда, бяха много. Спазари един пъргав кон, плати на собственика на конюшната и отведе двете животни. Продавачът в магазина прояви умерено любопитство, когато Танър купи седло, дисаги, два пълни комплекта дрехи от еленова кожа, шапка, чифт шестзарядни пистолета „Колт 45“, пушка, амуниции и провизии за дълъг път.

— Ще пътувате ли, господине?

— Така изглежда — отвърна той рязко. Плати и излезе. Но не напусна форта. Трябваше да помогне на Коул да избяга, а това можеше да стане само по тъмно.

Танър прекара по-голямата част от деня в една от кръчмите на форта. Изпи една-две бири, но остана съвършено трезвен. Поръча си порядъчна порция ядене и зачака да се стъмни. Следобедът беше дълъг, а войниците в сини униформи, които не преставаха да се точат в кръчмата, го правеха още по-дълъг. Полагаше неимоверни усилия да се въздържи и да не скочи върху всеки появил се пред очите му янки.

В късния следобед поигра малко на покер и за свое учудване спечели. Играта свърши в полунощ и той напусна кръчмата също така незабелязано, както бе влязъл преди няколко часа. Плацът беше пуст, всички сгради тъмнееха. Часовият патрулираше напред-назад пред отворената порта, друг стоеше на пост в кулата на оградата.

Танър поведе двата коня покрай задната стена на затвора и стигна до малкото зарешетено прозорче, беше много високо и не можеше да го стигне.

— Коул — изшептя той и почака да чуе сигнала му.

Отговорът дойде почти веднага.

— Ти ли си, Танър? Носиш ли ми дрехи и оръжие? — прошепна по-високо Коул.

Танър поведе коня си плътно до стената, изваждайки малко дрехи и оръжието, което беше купил за Коул. Внимателно стъпи на седлото, за да стигне прозорчето, и промуши вътре дрехите и оръжието през тясната цепнатина между решетките.

— Чакай ме при портата — подвижна тихичко Коул. — Има ли кон за мен?

— Тука е — отвърна с шепот Танър.

Още от самото начало Танър не хареса особено плана на Коул. Според него щеше да бъде много по-просто да нахлуе в затвора с насочени пистолети и да поиска да освободят арестанта. Но Коул беше предпазлив. Не искаше никой да види Танър и да го идентифицира като негов съучастник, помощник на избягал затворник. Стигаше му и това, че го преследват, не искаше да въвлича близките си.

Танър преведе двата коня покрай плаца, държейки се плътно в сянката. Когато стигна алеята, близо до главната порта, заведе конете в тесния проход, където Коул беше казал да го чака.

Коул скри дрехите и оръжията, с изключение на единия шестзаряден револвер, под дюшека. Пъхна оръжието в колана си под жакета и се просна на пода. Когато беше напълно готов, завика часовия с отчаян глас. Вика и моли за помощ няколко минути, преди намусеният часови да се покаже.

— Каква е тази врява?

Коул се затъркаля по пода сякаш в пристъп на болка. Хвана се за гърдите и започна да издава отчаяни гърлени звуци.

— Помощ. Умирам.

Часовият само го изгледа, а Коул примираше от напрежение. Не биваше да се провали, не и в този момент. Ашли имаше нужда от него. Изведнъж се вцепени, после се отпусна безжизнено. Убеден, че затворникът не се преструва, часовият отвори вратата на килията и коленичи до неподвижното му тяло. Преди горкият човек да разбере какво става, Коул извади пистолета и го удари по главата. Той се преви на две и се отпусна на пода. Коул му затъкна устата със собствената му кърпа и върза ръцете му с колана му. После бързо навлече дрехите от еленова кожа, които му бе донесъл Танър, опаса оръжията и се измъкна от килията, заключвайки вратата ѝ. Хвърли ключа в алеята и тръгна натам, където го чакаше Танър.

Когато видя Коул да се промъква в алеята, Танър усети отдавна чаканото облекчение.

— Всичко ли е наред?

Коул се ухили широко.

— Точно по плана. Отвлечи вниманието на часовия, аз ще свърша останалото.

Танър хвана юздите на коня на Коул, възседна своя и излезе от алеята. Щом наближи портата, часовият викна предупредително:

— Стой, кой там?

— Излизам от форта, войнико, не се опитвам да се промъкна вътре — обясни Танър. — Да не би да е незаконно?

Явно объркан, часовият огледа Танър в тъмното, опитвайки се да различи чертите му. Ниско нахлупената шапка скриваше всичко, с изключение на красиво оформената му уста.

— Не е, господине. Но, знаете, опасно е да се пътува през нощта. Тия дни индианците нещо се разшаваха.

Танър вдигна рамене.

— Пътуването винаги е опасно.

— Много хубав кон, господине — каза часовият, оглеждайки любопитно животното.

— Обичам добрите коне. Сега мога ли да вървя?

— Моля. Макар че се чудя защо някой ще тръгне да излиза от тоя сигурен форт посред нощ. Късмет.

Танър излезе през портата, благодарен, че часовият не беше от подозрителните. Измина неголямо разстояние, после се прислони до стената, за да не го видят от кулата.

Часовият надникна през портата и се огледа в тъмното, чудейки се какъв е тоя луд, дето е хукнал нанякъде си посред нощ. Не видя Коул, който се промъкваше зад него. И не разбра какво става, когато получи удар изотзад.

Коул се промъкна край стената и лесно намери Танър. Поведоха конете покрай оградата, преведоха ги през рова, изкопан около форта, яхнаха ги и препуснаха лудо в нощта.

Докато дните преминаваха в седмици, Ашли загуби всякаква надежда за спасение и започна сама да подготвя бягството си. За нещастие никога не я оставяха сама. Утринна мъгла стана нейна сянка. Всички в племето на Бягация лос като че благоговееха пред нея, дори шаманът. Отнасяха се към нея с голямо уважение и почит, точно противоположното на това, което беше чувала или чела за отношението им към пленниците. Ашли се радваше, че Тъкачът на сънища трябва да гадае кога е най-благоприятният ден за нейното съединяване с Бягация лос, и се надяваше това да не стане.

Беше научила някои сиукски думи от Утринна мъгла, макар да нямаше голяма наклонност към учене на езици. Колкото повече време живееше с индианците, толкова по-непоколебимо Бягацият лос беше решен да я има. Неговите настойчиви, жадни погледи я плашеха. Той я искаше — тя виждаше това — и търпението му все повече намаляваше. Когато лягаше до нея през нощта, тя чувстваше напрежението помежду им, усещаше как той се въздържа. Чудеше се още колко ще трае въздържанието му.

Един ден Бягацият лос помоли Ашли да използва силата си, за да бъде успешен предстоящият лов. Племето изпитваше остра нужда от прясно месо, от много дни не бяха виждали никакъв дивеч.

Ашли се поколеба.

— Нищо не мога да ти обещаая. Аз съм смъртна жена и нямам свръхестествени сили.

— Твоята магия е силна. Дай ни благословията си, Пламък. Народът ми иска да вярва в твоята сила, но воините ми започват да недоволстват. Ловният успех ги отминава.

— Имате благословията ми с всичката полза, която може да ви донесе — каза Ашли.

Красивото лице на Бягация лос се отвори в широка усмивка.

— Благодарен съм ти, Пламък. Когато се съединим, ще ти покажа колко съм ти благодарен. Аз съм млад и силен и когато те взема в постелята си, ще те накарам да въздишаш от удоволствие.

Отправи ѝ пламенен поглед и се отдалечи.

На следващия ден ловците се върнаха ликуващи в лагера. Бяха открили дивеч и бяха убили достатъчно лосове и елени за много седмици напред. Вечерта честваха улова с огромен празник. Вярата в способностите на Ашли бе възстановена. Според Тъкча на сънища мощната магия на Ашли е била причина Великият баща да ги дари с такова изобилие. След тази случка Ашли сериозно се уплаши, че няма да ѝ позволят да се върне при своя народ. На следващия ден тя се опита да избяга.

Беше планирала грижливо бягството си. Когато отиде да се изкъпе в потока на другия ден, изпрати Утринна мъгла в лагера да ѝ донесе нещо, което нарочно беше оставила в колибата. В мига, когато Утринна мъгла се скри от погледа ѝ, Ашли прекоси плиткия поток и навлезе в гората. Вървя часове наред, объркана и без посока. Беше

сигурна, че е минавала преди по същите пътеки, и наистина беше така, защото се движеше в кръг. Тъкмо реши да се върне към потока и да тръгне покрай него към форта, когато зърна Бягация лос да препуска из гората.

Тя се обърна и побягна толкова бързо, колкото можеше, но не беше достатъчно бърза. Бягацият лос се спусна върху нея като ангел отмъстител, вдигна я и я метна на седлото пред себе си. Нададе победен вик, обърна коня и препусна към лагера. Ашли с изненада видя колко близо е била до лагера, колко малко разстояние е изминала през дългите часове, докато бе вървяла из гората. Той я свали от седлото пред колибата им, бутна я вътре и влезе след нея.

— Защо избяга, Пламък? Да не би моят народ да ти е направил нещо? Да не би да си се преуморила от работа или да се отнасят лошо с теб?

Ашли поклати глава.

— Не. Отнасяхте се добре с мен, но искам да се върна при съпруга си.

— Аз ще бъда твой съпруг, Пламък. Твоята сила принадлежи на племето. Благодарение на теб ловът ни бе успешен. Ще накарам Тъкача на сънища по-скоро да определи деня за нашето съединяване.

Ашли разбра, че е ядосан. Ако не беше проклетата ѝ червена коса, Бягацият лос нямаше да я забележи в деня, когато спря кервана, за да иска такса. Щеше да вземе добитъка, и толкова. Тя винаги бе мразила червената си коса и се опитваше да я крие, когато можеше. Години наред я бе крила под бонета, бе я пристягала в строг кок и дори се бе опитвала да я почерни с мазнина. Но нищо не се получаваше.

— Не биваше да предизвикваш Бягация лос — обади се Утринна мъгла, когато брат ѝ излезе. — Той е решил да се съедини с теб.

— Брат ти е свестен човек — каза Ашли предпазливо, — но аз вече съм омъжена. Против моя закон е да имам повече от един съпруг.

— При нас не е така — заяви Утринна мъгла. — Ще забравиш за съпруга си, когато се съединиш с Бягация лос. Пролетен дъжд казва, че много го харесва в постелята.

Ашли почервеня и отмести поглед.

— Тогава нека тя да бъде с него.

— Пролетен дъжд не притежава магия. Бягачият лос иска тъкмо теб. Не бъди глупава и не се опитвай пак да бягаш. Гората може да бъде много опасно място.

— Магията ми ще ме пази — каза Ашли с едва прикрита ирония, извъръщайки се от приятната млада индианка.

Утринна мъгла се усмихна.

— Разбирам желанието ти да се върнеш при своя народ, но сега ние сме твоят народ. Ако Великият баща не искаше ти да станеш една от нас, щеше да прати някого да те намери.

Ашли нямаше нужда да ѝ казват, че никой не се е загрижил толкова за нея, че да тръгне да я търси, вече си го знаеше. Но можеше да се надява, нали? Можеше да си мечтае, че Танър я иска, дори да знаеше, че не е така.

— По дяволите, Коул, кълна се, вече обходихме всички хребети на сто мили наоколо и не сме срещнали жив индианец. Къде са тия червени дяволи, да му се не види?

— Казах ти, Танър, хитри са. Не сме огледали навсякъде. Има още едно-две места, където може да бъдат.

— Сиуксите вече над две седмици държат Ашли. Имаш ли представа дали е още жива?

— Не знам. — Коул не искаше да обнадеждава Танър, защото сам не виждаше надежда. — Но с нея сме близнаци. Щях да разбера, ако е мъртва.

Танър трепна, не искаше дори да си помисли, че Ашли може да е напуснала този свят. Бяха му взели всичко, което някога бе обичал. Ако си позволеше да обича Ашли, и нея щяха да му отнемат. Бе обичал Елън, и ето какво се случи... Бе обичал майка си и баща си, и двамата станаха жертва на войната, която им наложиха янките.

— Сигурно много обичаш сестра ми — каза Коул, виждайки колко се бе натъжил Танър.

— Не е каквото си мислиш, Коул. Бракът ни не беше... Тоест... О, по дяволите, ще оставя Ашли да ти обясни.

Но Коул нямаше нужда от обяснения. Независимо какво щеше да каже Танър, знаеше, че той обича сестра му.

— Ти не харесваш янките, нали?

Изражението на Танър застина.

— Янките са се съюзили с дявола. Направиха живота ми истински ад.

— Войната свърши, Танър. Аз се сражавах на изток, преди да ме прехвърлят във форт Бриджър, и не гоня карез никому.

— Майка ти не е умряла в ръцете ти в робска колиба, останала кожа и кости, лишена от храна и прилично жилище. Жена ти не е била... О, по дяволите, не искам да говоря за това. Откакто свърши войната, животът ми се сведе до омразата срещу янките и до такива постъпки, с които не се гордея. Скитах от град на град, винаги на една крачка преди закона, опитвах се да намеря място, където сините униформи няма да ме преследват.

— Двамата с Ашли сигурно сте намерили нещо да ви свързва. Искане ми се да вярвам, че е било любовта.

— Мисли каквото искаш, Коул. Бракът ни нямаше нищо общо с любовта. Ако трябва да знаеш, Ашли ми плати, за да се омъжи за нея. Капитан Креймър не ѝ позволяваше да се присъедини към кервана, ако не е омъжена или не пътува с родителите си. Тя отчаяно искаше да стигне до форт Бриджър, за да ти помогне да очистиш името си. Извади ме от затвора в Сейнт Джо.

Коул дръпна юздите на коня си и се вгледа ужасено в Танър.

— Ашли е трябвало да ти плати, за да се ожениш за нея?

Този факт, изглежда, го учудваше повече, отколкото това, че го е намерила в затвора.

— Само формално — побърза да добави Танър. — И нещата си останаха такива. Трябваше да я придружа по живо, по здраво до форт Бриджър, и тогава щях да поискам анулиране. Не съм мъж за женене, Коул. На Ашли ѝ трябва мъж, който наистина да ѝ бъде съпруг.

— Откъде си сигурен, че не можеш да ѝ дадеш това, което ѝ трябва? Ако беше някое копеле, нямаше да си рискуваш живота за нея. Отричай колкото си щещ, Танър, но между теб и Ашли има нещо повече, отколкото си склонен да признаеш.

— Когато срещнах Ашли, не ми беше останало за какво да живея. Тя ми предложи ужасно много пари, за да се ожени за нея, и аз приех предложението ѝ, защото тогава няхах никакво по-добро занимание. А ако не го бях направил, като нищо щях да ида във федералния затвор. Нека всичко си остане така.

— Щом казваш — Коул реши да не различава повече.

Ашли беше на двадесет и пет години, достатъчно възрастна, за да знае какво иска и как да го постигне. Ако наистина иска бунтовника, той, горкият, няма никакъв шанс.

Танър тръгна след Коул, понеже пътеката беше толкова тясна, че два коня не можеха да вървят редом, и разговорът замря. Слязоха от седлата на брега на един ромолящ поток, за да пият вода и да напият конете. Изведнъж единият кон изсумтя уплашено. Коул вдигна глава и се послуша.

Танър усети как по гръбнака му пролазват тръпки, докато хващаше свободно провисналата юзда, за да усмири коня си.

— Какво има?

— Не съм сигурен. Да се махаме по-скоро оттук.

Но преди да се качат на седлата, от гората изскочиха пет-шест индианци, нашарени в бойни цветове, и ги заобиколиха.

— По дяволите — изруга Коул, когато изтръгнаха юздите от ръката му и го сграбчиха изотзад.

Погледна към Танър, но и той беше в същото бедствено положение.

— Май сме били по-близо до индианците, отколкото си мислехме — провлече Танър.

— Нека аз да говоря с тях — предложи Коул. — Ако не разбират английски, знам малко езика на знаците.

— По-добре говори бързо — предупреди го Танър. — Тия диваци не изглеждат много дружелюбни.

Индианците им вързаха ръцете с върви от сурова кожа, започнаха да викат и да ги бодат с остриетата на копията си.

— Бягащия лос! — извика Коул с надежда да привлече вниманието им. — Заведете ни при Бягащия лос!

Един от индианците ги изгледа сурово, но каза нещо, което не можаха да разберат. Опитвайки се да освободи ръцете си, за да прави знаци, Коул някак успя да си свали шапката. Червената му коса блесна като ярко знаме в тъмната зеленина на гората и околните хълмове. Индианците отстъпиха назад разтревожени и започнаха неистово да викат и да жестикулират.

— Какво става, по дяволите? — запита Танър.

— Проклет да съм, ако знам. Надявам се да не се карат кой да ми вземе скалпа.

Изведнъж един от индианците взе шапката на Коул и му я нахлупи пак на главата.

— Бягащия лос — повтори Коул. — Заведете ни при Бягащия лос.

Индианците хванаха краищата на въжетата, които висяха от вързаните им ръце, и подкараха Танър и Коул през гората, за да стигнат до конете си. Сkochиха на неоседланите им гърбове и подкараха вързаните мъже пред себе си, двамата нямаха голям избор — можеха или да тичат отстрани, или да се оставят да ги влачат в калта зад животните.

Танър, който едва си поемаше дъх, се уплаши, че няма да оживее, за да помогне на Ашли. Нямаше откъде да разбере дали тези диваци са от племето на Бягащия лос или от някое друго свирепо племе. Съдейки по изражението на Коул, и той не знаеше. Ако не оцелееше в това изпитание, щеше да умре, проклинайки янките. Само армията да беше пратила хора, както ги бе помолил, и сега Ашли можеше да е на сигурно място.

Танър изненадан разбра, че с Коул са били много близо до селото. Ако не бяха ги пленили, щяха скоро да попаднат на него. Когато индианците накрая спряха, Танър бе падал вече няколко пъти и бе изминал доста разстояние по корем в калта. Дрехите висяха на парцали по пребитото му тяло, гърдите му се надигаха тежко, лицето му бе станало цялото червено. Коул не изглеждаше по-добре от него. Танър стана, олюлявайки се, и видя, че двамата с Коул са заобиколени от свирепи настроени червенокожи мъже, жени и деца.

Тълпата зашумя, Танър вдигна очи и видя, че към тях се е запътил един слаб, мускулест индианец със стройни, гъвкави крака, беше гол, ако не се смятат мокасините и панталоните. Един от воините, които ги бяха пленили, заговори гърлено и започна да жестикулира. Воинът, застанал до Коул, свали шапката му. Изведнъж Танър разбра. Червената коса на Коул. Нима най-сетне са намерили Бягащия лос? Или, още по-точно, нима Бягащият лос ги е намерил?

Погледът на Танър зашари из тълпата с изострено внимание, търсейки едно лице, което му бе станало скъпо.

Видя я и забрави да диша.

Любопитството бе привлякло Ашли да излезе от типито, където Утринна мъгла я учеше на сиукски език. Бе чула врявата и въпреки предупреждението на Утринна мъгла тръгна след тълпата към средата на лагера.

Тя също го видя. Усети как около нея всичко затихва, когато Танър вдигна очи и срещна погледа ѝ. Той беше дошъл. Но на каква цена? Беше затворник като нея. И съдейки по насиненото му тяло и състоянието на дрехите, не се бяха отнесли добре с него.

Погледът ѝ се отмести към мъжа до Танър и тя извика невярващо, когато видя слънцето да се отразява в червената коса, малко по тъмна от собствените ѝ буйни къдрици. Коул? Тук? Не ѝ се вярваше. Знаеше само, че Танър е тук и любимият ѝ брат е с него. Искаше да изтича, да полети над калта, но краката не я слушаха. Успя само да тръгне с разумно бързи крачки към Танър и Коул.

Танър усети как сърцето му започва да бие ускорено, когато срещна погледа на Ашли. Огледа я внимателно от глава допети и разбра, че не са ѝ направили нищо. Тя отвори широко очи, когато го видя, и за един напрегнат миг погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг. После я видя как поглежда към Коул и не може да не се усмихне при вида на смаяната ѝ физиономия. Би продал душата си, ако Ашли, когато го видя, е изпитала поне половината от радостта, която прояви, щом зърна брат си.

Ашли си проби път през тълпата, стигна първо до Коул, заплака и го прегърна. После се обърна към Танър, а лицето ѝ още беше мокро от сълзи. Понеже видя как я гледа Бягацият лос, не посмя да го докосне.

— Ти дойде.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Мислеше ли, че няма да дойда?

— Аз... не знаех. Можеше да вземеш парите ми и да изчезнеш.

Танър се намръщи.

— Можех.

— Кой са тези мъже, Пламък? — Суровият глас на Бягация лос пресече радостта от срещата.

— Този с червената коса е моят брат. Моят близък. Много луни не съм го виждала! Другият мъж — погледна Танър с несигурна усмивка — е моят съпруг. Дошъл е с брат ми, за да ме отведе у дома.

Не беше точно така, тя вече нямаше дом, но Бягацият лос не можеше да знае това.

Бягацият лос погледна свирепо Танър.

— Пламък няма съпруг. Тя живее в моята колиба и спи на моята постеля. Когато луната стане пълна, тя ще се съедини с мен.

Индианецът бавно се обърна и погледна лицето на Коул, така приличащо на Ашли, че не беше за вярване. Намръщи се.

— Моят народ не гледа с добро око на близнаците. Ти и твоят приятел трябва да умрете.

Кимна с глава, воините хванаха Танър и Коул и ги повлякоха.

— Чакай! Не можеш да ги убиеш! — завика Ашли и се вкопчи в ръката на Бягация лос. Мислеше с отчаяна бързина, трябваше да каже нещо, за да спаси Танър и Коул. — Казваш, че моята магия е силна. Ще обърна силата си срещу твоето племе, ако убиеш брат ми и съпруга ми. Не можеш да очакваш от мен да стоя и да гледам как брат ми и съпругът ми умират, без да направя нищо. Ако аз съм нещастна, твоят народ ще пострада.

Бягацият лос погледна Ашли със страх и недоверие. Суеверието беше огромна и важна част от неговата култура. Ако думите на Пламък бяха верни, трябваше да действа предпазливо. Щеше да попита Тъкача на сънища какво да прави.

— Ще помисля върху това, което казваш, Пламък. Никой няма да бъде пратен на смърт, докато не взема някакво решение.

Ашли едва не припадна от облекчение. Но облекчението ѝ трая кратко, когато видя как връзват Танър и Коул на коловете, на които вероятно е била привързвана не една нещастна жертва.

Когато пленниците бяха обезвредени, Бягацият лос по-бърза към колибата на Тъкача на сънища. Когато той се скри, Ашли изтича при Коул и Танър, падайки на колене пред тях. Утринна мъгла я последва, но остана малко по-надалеч и започна да поглежда срамежливо към Коул изпод сведените си мигли.

— Добре ли сте? — запита Ашли, местейки поглед от Танър към Коул. — Не мога да повярвам, че двамата сте тук. Отпаднаха ли обвиненията в убийство срещу теб, Коул? Къде е армията? Нали сте довели войници? Те следват ли ви? Тук има хора, с които се сблизих, не искам да им се случи нещо лошо.

— Хора като Бягация лос ли? — запита намусено Танър. — Не знаех, че изпитваш симпатии към диваци. Е, не се тревожи. Няма армия по петите ни. Смъртта ми ще те освободи и ще се омъжиш за него. Не биваше да се съмнявам, че ще си паднеш като котка на краката, янки.

Господи, какво става с него? Рисува живота си, за да я намери, а сега се държи като ревнив глупак. Така помисли и Ашли.

— Какъв си глупак, бунтовнико — отсече тя. — Нямам намерение да се омъжвам за Бягация лос. Вече си имам съпруг, достатъчно луд, да дойде да ме търси без военни зад гърба си. Не разбирам всичко, но преди много години шаманът имал видение. Видял една жена с червена коса и бяла кожа, която щяла да живее сред тях и да им носи късмет. Мислят, че аз съм тази жена. Държат се добре с мен, макар че веднъж се опитах да избягам, освен това се сприятелих със сестрата на Бягация лос.

— Не ми се иска да прекъсвам този приятен разговор, Ашли, но какви са шансовете ни да се измъкнем оттук живи? — Макар въпросът на Коул да бе отправен към сестра му, той не изпускаше от поглед красивата млада индианка, застанала наблизко. — Коя е твоята приятелка?

Ашли дръпна напред Утринна мъгла и каза:

— Името ѝ е Утринна мъгла. Тя е сестра на Бягация лос. Говори сравнително добре английски. Утринна мъгла, това е моят брат, Коул, а другият мъж е съпругът ми. — Индианката кимна плахо. — Що се отнася до това, да се измъкнем живи, ще намерим начин. Ще ви донеса вода и храна. Бягацият лос отиде да се посъветва с шамана за вашето бъдеще.

— Янки — Ашли погледна Танър, потресена от измъчения израз в тъмните му очи, — ти наистина ли си добре? Да не би Бягацият лос или някой друг да ти е направил нещо?

Тя усети напрежението в тялото му, почувства го как кипи от ярост и беше много облекчена, че не се налага да го лъже.

— Никой нищо не ми е направил, бунтовнико. Народът на Бягация лос смята, че аз притежавам някаква магическа сила.

— Слава богу.

Тя се обърна към Коул.

— Сега вече не си ли в армията? Оневиниха ли те изцяло?

— Никак не ми се иска да те разочаровам, сестричке, но избягах от армейския затвор. Съпругът ти ми помогна. Когато каза, че са те отвлекли и че армията не иска да му помогне да те спаси, разбрах, че не мога да остана там със скръстени ръце. Така че сега съм избягал затворник и дезертър.

— О, Коул, съжалявам, че се получи така — изхленчи Ашли.

— Толкова исках да ти помогна да възстановиш доброто си име. Знаех, че не си виновен.

— Разбрах колко силно си искала да ми помогнеш — каза Коул, поглеждайки косо към Танър. — Толкова, че си си купила съпруг.

Ашли се изчерви и отмести поглед.

— Нека сега да не говорим за това. Има по-важни неща, за които да се тревожим.

— Бягацият лос се връща — каза Утринна мъгла и докосна Ашли по рамото, за да я предупреди. — Не изглежда весел.

Ашли стана и зачака Бягацият лос да се приближи. Не можеше да разбере почти нищо по изражението му, само това, че е ядосан.

— Ела — каза той, хвана я за ръката и я дръпна доста грубо от двамата мъже.

— Махни си ръцете от нея! — изкрещя Танър, борейки се с въздетата от сурова кожа.

— Пламък вече не е твоя жена, бели очи. Аз съм мъжът, който споделя постелята ѝ всяка нощ. Тя притежава силна магия и аз я взех за себе си.

Танър изгуби дар слово. Да не би красивият индианец да е взел насила Ашли? Да не би да ѝ е направил нещо?

— Проклет дивак! — изкрещя той в безсилен гняв.

Бягацият лос се изсмя, влачейки Ашли към колибата си.

Когато я бутна вътре, Танър изрева гневно.

— Не се страхувай, той няма да ѝ направи нищо — прошепна Утринна мъгла и побягна след тях.

— Не го оставяй да те изкарва от кожата ти — каза Коул. — Ако искаме да оцелеем, трябва да не си изпускаме нервите.

В колибата Ашли се обърна към Бягация лос с блеснали от ярост зелени очи.

— Какво ще правиш с тях?

— Тъкачът на сънища каза, че твоите желания трябва да бъдат изпълнени, ако искаме да получим магическата ти сила. — По киселото му изражение можеше да се съди, че не е особено очарован от съвета на шамана. — Белите очи ще живеят засега. Реши се брат ти да се съедини с Утринна мъгла. Той е твой близък. Върви в своята сянка. Тъкачът на сънища не вярва, че Вървящият в сянката притежава твоята сила, но ме посъветва да го задържа в семейството си. Мъжът, чиито очи имат цвят на облаци пред буря, когото ти наричаш съпруг, ще бъде даден на Пролетен дъжд като роб. Може би Буреносният облак ще ѝ хареса и ще спечели благосклонността ѝ.

Ашли се отпусна облекчена. Танър ще живее. Но на каква цена? Ще бъде роб на Пролетен дъжд. Дали ще иска да го вкара в леглото си?

— Какво, по дяволите, мислиш, че правят в това типично? — запита Танър с подивели от гняв и ревност очи.

— Нищо, надявам се — отвърна Коул, опитвайки се да го успокои. — Ти какво смяташ, че ще направят с нас?

— Още сме живи, това все пак е нещо.

— Само че докога?

Танър се свлече до кола, прехвърляйки в ума си думите на Коул. Знаеше, че е лудост двама души сами да предприемат спасителна акция, но отчаянието прави чудни неща с хората. Ето го тук, затворник като Ашли, заплашен да изгуби живота си. Само че какво можеше да направи, след като армията отказа да му помогне? Да изостави Ашли? В никакъв случай.

— Виж кой идва — прошепна Коул. Танър вдигна очи, без да се изненадва на възхитата в интонацията на Коул. — Утринна мъгла.

Танър бе видял как Коул се заглежда в индианката и как тя май отговаря на погледите му.

— Донесох ви храна и вода — каза Утринна мъгла, коленичейки пред мъжете.

Макар да се обръщаше към двамата, плахата ѝ усмивка беше само за Коул.

— Благодаря ти — каза Коул, — но ръцете ни... — Той сви рамене и се усмихна извинително. — Като че ли няма да можем сами да се храним.

— Ще ви помогна. — Утринна мъгла поднесе купата с вода първо към устните на Коул, после на Танър.

Двамата пиха до насита. После тя извади друга купа с месо, вземаше късчетата и им ги подаваше така, че да могат да ги уловят със зъби.

— Къде е Ашли? — запита Танър между две хапки.

— Бягащият лос не ѝ позволява да идва при вас. Страхува се. Ако Тъкачът на сънища не беше го посъветвал да внимава, щеше да

нареди да ви измъчват и да ви убият.

— Напомни ми да благодаря на шамана ви, когато го видя — каза сухо Танър. — Ти си приятелка на Ашли, можеш ли да ѝ помогнеш да избяга?

— Да, приятелки сме — потвърди Утринна мъгла, — но аз съм вярна на брат си. Бягащият лос е добър човек. Няма да направи нищо лошо на Пламък.

— Ти каза, че Тъкачът на сънища няма да позволи на вожда да ни убие. Какво ще стане с нас? — запита Коул. — Някак си не ми се вярва, че брат ти ще ни остави да си идем с мир.

Тъмните изразителни очи на Утринна мъгла се спряха на лицето на Коул.

— Не мога да кажа. Бягащият лос ще ви каже. Сега трябва да си вървя.

— Благодарим ти за храната, Утринна мъгла, много сме признателни — каза Коул, искаше му се красивата девойка да остане още малко, да си поговорят.

Гладкото ѝ златисто лице бе съвършено, напевният ѝ глас — изключително приятен. Туниката от еленова кожа прилепваше към изящните извивки на тялото ѝ, той си го представяше също толкова изкусително, колкото и лицето.

Утринна мъгла се надигна грациозно.

— Почакай! — извика Танър, когато тя се обърна да си върви. — Вярно ли е, че Бягащият лос споделя постелята на жена ми?

— За Бога, Танър, защо се измъчваш така? — намеси се Коул. — Какво можеш да направиш?

Лицето на Танър стана студено, дори прекалено спокойно.

— Кажи ми, Утринна мъгла. Искам да знам. Брат ти споделя ли постелята на жена ми?

Утринна мъгла понечи да отговори, но размисли и само кимна. После се обърна и се отдалечи тичешком.

— Надявам се, че си доволен — изръмжа Коул. — Трябва да ти е добре известно, че ако Бягащият лос споделя леглото на Ашли, то е защото я е накарал насила. Не си в положение да протестираш. Освен това нали каза, че бракът ви бил уговорен. Защо те е грижа?

— Ще го убия.

Коул вдигна рамене. Танър говореше с такава смъртоносна решимост, че за миг Коул изпита съжаление към индианския вожд.

— Ще трябва да се биеш с мен за това право. Връзката между близнаците е изключителна. Аз ще отмъстя за нея.

Ашли лежеше на постелята си, но сънят не идваше. Знаеше, че Утринна мъгла е занесла храна и вода на Коул и Танър, но не можеше да не се тревожи за тях. Въпреки това не се осмеляваше да иде да ги види, защото се боеше от гнева на Бягация лос. Явно беше, че той просто чака удобен повод да убие и двамата.

Когато разбра, че пленниците са Коул и Танър, Ашли беше потресена. Самата мисъл, че Танър толкова се интересува от нея, та да рискува живота си, се разля като приятна топлина по вените ѝ. Спомни си съвършено ясно всеки миг, прекаран с него, как искаше, но и се боеше да вземе онова, което той ѝ даваше. Спомни си целувките му, прегръдките му, миризмата му. Ухаеше на мъж, и от това главата ѝ се замаиваше. Беше голям и топъл, тялото му бе твърдо, устата му можеше да бъде нежна или властна в зависимост от настроението му. Тя преглътна мъчително, искаше да върне времето назад.

Ако имаше втори шанс, щеше да се отдаде на Танър, свободно и на драго сърце, с огромна радост, дори да знаеше, че ще се разделят в края на пътуването. Ако бе научила нещо от връзката си с Танър, то беше, че не е студена, лишена от страсти жена. Годеникът ѝ грешеше. Тя още не бе забравила оскърбителните думи на Чет Бейнтър, който ѝ каза, че е надута и превзета и трябва да остане стара мома. Сега знаеше, че това не е така. Трябваше ѝ само подходящият мъж, за да освободи страстта ѝ. Не че бунтовникът беше подходящият, опитваше се да си внуши тя. Той просто знаеше къде и как да я докосне, за да събуди реакцията ѝ.

Бягацият лос влезе внезапно в колибата и я запълни с властното си присъствие. Ашли видя разтреперана как идва и се надвесва над нея, поглъщайки я с тъмните си, пронизителни очи. Престори се, че спи, но той я побутна с крак, за да я събуди.

— Утринна мъгла ще се съедини с Вървяция в сянката. Когато слънцето се вдигне, ще го заведе до колибата на пречиштането, за да се подготви. Сестра ми е доволна от този съюз.

— А Танър?

Гласът на Ашли трепна, но тя се опита да не показва страха си. Не би понесла нещо лошо да се случи на бунтовника.

— Казах ти. Ще бъде роб на Пролетен дъжд.

Самата мисъл беше смешна. Танър никога нямаше да се съгласи на подобно нещо.

Бягацият лос клекна долу до Ашли с измъчено от копнеж лице.

— Забрави Буреносния облак. Ти ми принадлежиш. След като слънцето се вдигне седем пъти, аз ще взема твоето тяло. Семето ми ще поникне в теб и моят народ ще се възрадва. Твоята магия ще се влее в мен и ще стана по-силен отпреди.

— Не, Бягац лос, не е така — опита се да му обясни Ашли. — Аз нямам сила. Тъкачът на сънища се е объркал. Опасно е да се вярва в изключителни сили.

Бягацият лос докосна лицето ѝ със стряскаща нежност.

— Ти си жената на моето сърце. Ще станеш моята сила. — Той легна до нея. — Скоро телата ни ще станат едно. Чувствам как семето се натрупва в мен. Когато го излея в теб, синът, който ще създадем, ще има твоята сила.

Той лежеше до нея, но Ашли не се страхуваше. Учуди се, че наистина се възхищава на един индианец. Видя ѝ се почтен човек, който живее според закона на своя народ. Ако беше убивал, то е било, защото е бил подтикнат към това от онези, които са нахлули в земята му и са избили народа му. Тя обичаше Утринна мъгла като сестра, а другите, с които се бе сближила, не бяха кръвожадните диваци, каквито винаги ѝ ги бяха описвали. Ако ги бяха оставили да ловуват свободно и да възпитават децата си в хармония с природата, според нея те щяха да бъдат миролюбив народ. Но тя не би избрала да живее с тях по своя воля. И не искаше да става жена на Бягация лос.

На другата сутрин Танър гледаше с убийствено блеснали очи как Бягацият лос излиза от колибата, отдалечава се малко от нея и се облекчава до стъблото на едно дърво.

— Копеле — процеди той през зъби.

Беше така обзет от представата как индианецът притежава тялото на Ашли, че не можа да спи цяла нощ. От мястото си виждаше типито на вожда и ставащото в колибата на Бягация лос непрекъснато тревожеше въображението му.

Избухването на Танър събуди Коул. Той пък беше спал безметежно. В действителност сънищата му бяха удивително спокойни и приятни. За него Утринна мъгла беше изключителна жена, красива, приветлива, плаха, би могъл до безкрай да възпява качествата и. Златистата ѝ кожа му напомняше за топлата слънчева светлина, беше запленил от лъскавата ѝ черна коса и тъмните очи. Когато Танър отново изруга, той запитва:

— Какво става?

— По дяволите, и аз искам да знам. Бягачият лос току-що излезе от типито. Ашли и Утринна мъгла са още вътре.

— Щеше ми се този вожд най-сетне да ни каже какво ще прави с нас, и всичко да свършва. О, стегни се — предупреди го Коул. — Идва към нас.

Вождът се приближи към двамата мъже и се вгледа остро в очите им.

— Дължите живота си на Пламък — каза той накрая. — Тъкачът на сънища каза, че трябва да я послушаме, иначе тя ще обърне магията си срещу нас.

— Свободни ли сме да си вървим? — запитва Танър.

Ако Бягачият лос кажеше „да“, Танър се зарече да вземе Ашли със себе си или да умре.

— Не можеш да си тръгнеш. Войниците от форта претърсват хълмовете наоколо, търсят селото ни. Ако ви освободя, ще ги доведете при нас.

— Те в крайна сметка ще ви намерят — предупреди го Танър.

— Дотогава ще сме се преместили на друго място, което няма да могат да открият.

— Няма да ни освободите, няма и да ни убиете — какво ще правите с нас? — запитва Коул.

Изведнъж на входа на колибата се появи Утринна мъгла и се запъти към тях. Застана мълчаливо до брат си. Коул не можа да се съдържи да не ѝ се усмихне, приятно му беше дори само да я гледа. Тя отвърна на усмивката му, после бързо наведе очи.

— Вървящият в сянката се харесва на сестра ми — заговори тържествено Бягачият лос, гледайки Коул право в очите. — Говорих с Тъкача на сънища. Той предложи ти да се свържеш в съюз със сестра ми. Когато слънцето се спусне зад хоризонта, ще се съединиш с нея.

Според нашия обичай ще останете седем слънца в сватбена колиба, далеч от селото. Когато се върнете, ще бъдете вече мъж и жена.

Коул погледна Бягация лос така, сякаш вождът е обезумял.

— Ти искаш да се ожения за Утринна мъгла?

По тялото му премина тръпка на възбуда. Коул знаеше, че този брак няма да бъде признат за законен от бялото общество, но мисълта да притежава Утринна мъгла дори само за кратко време му беше много приятна.

Бягацият лос извади нож от калъфа на пояса си и преряза въжетата на Коул.

— Ела, Вървящ в сянката. Ще те заведа в колибата за пречистване. Там ще постиш и ще се потиш, за да се подготвиш за вашето съединяване.

Коул се изправи неуверено. Искаше да каже нещо на Утринна мъгла, но закъсна. Вождът я отпрати да си върви. Коул се беше загледал в полюшването на стройните ѝ бедра, когато индианецът го побутна напред.

— Ела, колибата на пречистването те чака.

Коул се дръпна назад.

— Ами Танър? Не можеш да го държиш тук вързан за кола като животно. Това е нечовешко.

Бягацият лос повдигна презрително горната си устна.

— Не съм забравил Буреносния облак. Дадох го на Пролетен дъжд. Той ще бъде неин роб.

— Коя, по дяволите, е Пролетен дъжд? — изрева Танър, оправдавайки напълно името, дадено му от индианеца.

Без да отговори, Бягацият лос поведе Коул към колибата на пречистването и двамата изчезнаха вътре. Танър смръщи вежди, когато си спомни думите на вожда.

— Коя, по дяволите, е Пролетен дъжд? — повтори той, без да съзнава, че говори на глас.

— Това е съпругата, с която Бягацият лос се разведе. Казва, че ме е почел, като ме взема за своя единствена жена.

— Ашли.

Той обърна глава и погледна в смутените ѝ зелени очи. Сигурно беше дошла, докато той си блъскаше главата над думите на индианеца.

Ашли коленичи до него и се отпусна на пети.

— Ти трябва да станеш роб на Пролетен дъжд.

— Как ли пък не! Освободи ме, янки, никой не ни гледа. Ще напуснем заедно това прокълнато място.

Ашли поклати отрицателно глава.

— Няма да стане. Вече опитах. Ще ни хванат. Бягацият лос ще се разсърди и ще заповяда да те убият. Трябва да изчакаме по-удобен момент за бягство. Междувременно прави каквото ти наредят, за да останеш жив, а когато дойде времето, трябва да си тръгнеш. Просто тръгни, не се тревожи за мен.

Танър задърпа въжетата си и изруга яростно.

— Говориш така, сякаш искаш да останеш с този дивак. Подобър ли е от другите ти любовници? По дяволите, янки, нямаш представа какво преживях, като разбрах, че са те отвлекли индианците. Чувал съм какво правят с пленените жени и едва не полудях, като си го представих.

— Не съм преживяла нищо такова. Бягацият лос няма да ми направи нищо лошо.

— Много ли ти харесва да се качва върху теб? — избухна неуместно Танър. — Не можеш да се ожениш за него, имаш си съпруг.

— Нищо не си научил, нали, бунтовнико? Все си такъв избухлив и упорит. Между мен и вожда не се е случило нищо — каза тя с искрен тон. — Не ме е насилвал. Тъкачът на сънища го предупреди да не прави това. Но той не признава нашия брак.

— Каза ми, че споделял постелята ти.

— Спи до мен, нищо повече.

Танър се изсмя презрително.

— Повече е, отколкото аз съм правил. Позволила си му привилегии, които отказваше на мен.

Тя преглътна мъчително.

— Бракът ни беше само формалност, знаеш го.

— Махай ми се от главата, жено — излая Танър. — Знаех си, че си жива напаст още като те зърнах. Надявам се двамата с Бягация лос да бъдете много щастливи.

Ашли побледня. Защо Танър не иска да разбере, че тя не е имала възможност да избира? Фитилджия такъв. Бягацият лос не беше напълно убеден, че идеята да остави Танър жив е била добра.

Трябваше му само някакво нищожно предизвикателство от страна на Танър, за да нареди да го убият.

— Мисли каквото си искаш, бунтовнико, но ако искаш да останеш жив, предлагам ти да правиш това, което иска Пролетен дъжд. Аз имам още седем дни да измисля начин как да не стана жена на вожда.

— Пламък, трябва да дойдеш тук — повика я Утринна мъгла и я дръпна да се отдалечи от Танър. — Ако те види Бягацият лос, ще се ядоса. Ела с мен. Можеш да ми помогнеш да издигнем колибата, където ще прекарам с брат ти първите седем слънца от съвместния ни живот.

Ашли побърза да стане.

— Трябва да вървя. Не се отчайвай. Моля те, прави това, което ти поиска Пролетен дъжд.

— Побързай, Пламък — подкани я Утринна мъгла. — Колибата трябва да бъде готова преди залез-слънце. Другите ни чакат.

Ашли хвърли продължителен поглед към Танър и последва Утринна мъгла, двете излязоха от селото.

— Къде трябва да бъде издигната колибата ви?

— Далече от селото, за да бъдем съвсем сами.

— Защо толкова далеч?

Утринна мъгла се засмя весело.

— Има обичай съпругът и съпругата да се отделят от другите през първите седем слънца, след като се съединят. Брат ти и аз ще бъдем сами, за да можем да се опознаем. Ще ни оставят храна и ще излизаме от колибата само за да се къпем и да облекчаваме неотложни нужди. Жените помагат на младоженката да издигне колибата и да я разглоби после, когато двамата се върнат в селото. Така ще бъде и при вас с Бягация лос.

Не и ако аз имам думата по въпроса, помисли си Ашли, но не каза нищо.

Учуди се колко далеч от селото е мястото, където трябваше да се изгради колибата. Вървяха покрай потока близо една миля, преди да стигнат. Беше красиво място, спокойно и съвсем уединено. Тя осъзнаваше как се гледат Утринна мъгла и брат ѝ и им завидя. Но се и разтревожи. Боеше се, че девойката ще отдаде сърцето си на брат ѝ, и това ще я нарани. Понеже познаваше Коул, той нямаше да остане тук с

красивата индианка, далеч от света на белите и от себеподобните си. Коул бе имал много жени. Тя се страхуваше, че Утринна мъгла може да бъде само поредното завоевание в неговия списък. А освен това знаеше, че брат ѝ иска да се върне в цивилизования свят, за да очисти името си.

Сети се за Танър и за собствения им брак. Беше прибързана работа, отчаян опит да стигне по-скоро при Коул, след като всичко друго се бе провалило. Бяха си взаимно антипатични, но и двамата помислиха, че ще е разумно да свържат съдбите си. Кога бе настъпила промяната помежду им? При първата му целувка, допусна тя. Шокът от нея я бе оставил задъхана и искаща още. Танър също искаше още, но непрекъснато се намесваше нещо тъмно, дълбоко и смуцаващо. Нещо го бе огорчило неимоверно много, бе го накарало да мрази света от все сърце и душа. Ако успееше да проникне зад бариерите около сърцето му, струваше ѝ се, че ще разгадае тайната, която ги разделя.

Пролетен дъжд дойде за Танър скоро след като Ашли тръгна с Утринна мъгла. Макар че беше изключително красива жена, Танър не я искаше. Пролетен дъжд преряза въжетата и му махна да върви след нея. Изрече една гърлена заповед и го подбутна с пръчка към потока. Няколко жени ги последваха, кискайки се в шепи. Когато стигнаха до брега, Пролетен дъжд му посочи да влезе във водата.

Разбирайки, че тя му заповядва да се изкъпе, Танър влезе в реката с изпокъсаните си дрехи, ужасно щастлив, че може да отмие от себе си мръсотията и кръвта, напластили се по кожата му. След това Пролетен дъжд задърпа остатъците от мокрите му дрехи и му посочи, че трябва да ги свали. Той се дръпна. Пролетен дъжд го заудря с пръчката си. Танър изтърпя това само няколко секунди, после се обърна със свиреп изглед. Тя видя, че е вбесен, и извика за помощ.

Десетина жени го нападаха, започнаха да го бият с пръчки, с юмруци и въжета от сурова кожа. Колкото и да беше силен, Танър падна под ударите им. Те го задържаха, докато Пролетен дъжд му смъкна ризата и панталоните. Той изрева от обида. Пуснаха го и скочи на крака, по-разярен от ранен бизон и готов да се бие. Но нямаше навика да се разправя с жени. Дори с такива дивачки, които зяпаха мъжките му атрибути, кискаха се в шепи и коментираха различни части от анатомията му.

Остана неподвижен като камък, стиснал отпуснатите си юмруци. Нито един мускул не трепваше по тялото му. Нека се нагледат, помисли си, стискайки зъби от обида. Стори му се, че минаха часове, преди Пролетен дъжд да намокри устни с розовия връх на езика си и да му отправи усмивка, чийто смисъл му бе съвсем ясен. Тя го искаше, но проклет да е, ако отстъпи пред нея. След това индианката бръкна в торбата, която беше донесла със себе си при потока, и му хвърли едни панталони. Той ги навлече без никакво колебание.

8

Празникът започна много преди Коул и Утринна мъгла да се появят на церемонията в чест на тяхното съединяване. Танър остана сам с Коул и се възползва от това, за да му прошепне няколко напътствени думи. Пролетен дъжд цял ден го беше била с проклетата си пръчка, когато не работеше достатъчно бързо. Ако не беше Ашли, щеше да счупи пръчката в главата ѝ и да избяга в гората.

— Не се притеснявай, Коул. Това не е истински брак. Не е законен в нашия свят.

Коул изглеждаше поразително красив, облечен в мека туника от еленова кожа и панталони, богато обшити с цветни конци и екстравагантна украса от мъниста.

— Хубава е, нали, Танър? — каза Коул, без да чува какво му говори той.

Утринна мъгла беше облечена от глава до пети в чисто бяла еленова кожа. Черната коса се разстилаше по гърба ѝ като абаносова завеса, очите ѝ бяха нежни и замечтани.

— По дяволите, Коул, чуй ме! Знам, че не можеш да се откъснеш, но не се увличай по Утринна мъгла. Изглежда мило момиче, но е индианка. Ти не си от нейния свят и тя не е от твоя. Не забравяй, че някъде има един човек, който те обвини в убийство. Ашли измина целия този път, за да ти помогне да очистиш името си. Не го забравяй, когато се любиш с Утринна мъгла, иначе ще ти бъде трудно да се откъснеш от нея.

— Няма нужда да ми напомняш за това проклето нещо — тросна се Коул. — Не мислиш ли, че знам, че нямам бъдеще с Утринна мъгла? Когато дойде време да тръгна, ще бъда готов.

Коул се отдалечи, пращайки по дяволите зет си. Преди Танър да му бе напомнил за онова копеле, което го тикна в затвора, той се чувстваше като всеки друг щастлив младоженец, предвкушащ брачната си нощ.

Танър наблюдаваше внимателно Бягация лос през цялото време, докато хората празнуваха и танцуваха. Когато извадиха уиски, той се зачуди кой ли е снабдил индианците с нелегалното питие. Вероятно същият човек, който им е продал и оръжието, помисли отвратен. Танър искаше да се хвърли върху Бягация лос, когато видя как красивият индианец се навежда към Ашли и ѝ шепне нещо на ухото. Според него индианецът направо се беше побъркал по нея. Не откъсваше нито очите, нито ръцете си от Ашли, постоянно докосваше пламтящата ѝ червена коса така собственически, че Танър полудяваше от ярост.

Мъжете пиеха и танцуваха, от време на време към тях се присъединяваха и жени. Когато Бягацият лос се наведе да каже нещо на Утринна мъгла, тя грациозно се изправи и протегна ръка към Коул. Той стисна ръката ѝ, изправи се и двамата тръгнаха да излизат от селото. Танър погледна с копнеж към Ашли и почти завидя на Коул за предстоящата брачна нощ. Мислите му обаче бяха грубо нарушени, когато Пролетен дъжд го дръпна за ръката и го подкани да влезе в колибата, която щеше да споделя с нея.

Ашли гледаше как Танър и Пролетен дъжд напускат празненството и се опита да не мисли за нещата, които индианката може би щеше да иска от него. Дали ще го вкара в леглото си? Дали го смята достатъчно здрав и мъжествен? Господи боже, стомахът я заболя, като си представи Танър и Пролетен дъжд заедно. Стана внезапно и побърза към колибата си, осъзнавайки, че тази нощ тя и Бягацият лос ще бъдат там сами. Мисълта никак не я успокояваше.

Коул наблюдаваше Утринна мъгла в бледата лунна светлина и тя му се стори най-красивата жена, която някога беше виждал. Стоеше до него пред типито, което щяха да споделят през следващите седем дни, и му се усмихваше плахо.

— Искаш ли да се изкъпеш? — запита тя с крехък, несигурен глас.

Той я хвана за ръка и я отведе към брега на потока. Така се беше разтреперил, че се боеше да я докосне, да не би да се пречупи в големите му ръце. Утринна мъгла му се усмихна и развърза вървите на раменете си. Когато меката тъкан се свлече, Коул дръпна надолу туниката. Тя падна в краката ѝ. Само внезапната остра въздишка на Коул наруши горската тишина. Девојката бе златиста от глава до пети. Имаше малки, но стегнати гърди, талията ѝ бе толкова стройна, че той

можеше да я обхване с две ръце. Краката ѝ бяха дълги, здрави, атлетични. На мястото, където бедрата се съединяваха, имаше черен триъгълник от гъсти косми. Коул я поглъщаше с очи, неспособен да издаде и звук, не можейки да изрази докрай възхищението си.

Когато Утринна мъгла подръпна ризата му с малките си ръце, той бързо се освободи от дрехите и ги хвърли при нейните. Тя докосна къдравите червени косми по гърдите му и се изкиска. Когато зарови лицето си в тях, Коул веднага се втвърди. Тя почувства как неговата мъжественост се раздвижва, опряна в корема ѝ, и отстъпи, за да го погледне. Отвори широко очи, когато осъзна размерите му, чудейки се дали ще може да го поеме целия.

— Ела — каза Коул и я хвана за ръка. — Да се изкъпем. Студената вода ще ми дойде добре. Страх ме е да не се нахвърля върху теб, затова трябва да се поохладя, а и не искам да те нараня. Ти девица ли си?

— Не съм лягала с мъж — потвърди плахо Утринна мъгла. — Не е забранено, но не съм изпитвала желание към мъж, преди да срещна Вървящия в сянка.

— Предпочитам да ме наричаш Коул.

И той я подкани да влязат в потока. Тя настръхна, издължените връхчета на гърдите ѝ се свиха в твърди малки зърна. Коул забележа това и изстена, но студената вода не му донесе кой знае какво облекчение. Ерекцията му още беше силна, целият пулсираше, измъчван от огромното желание към малката индианка.

Двамата се изкъпаха един друг. Коул остави ръцете си да бродят по цялото тяло на Утринна мъгла, възхищавайки се на неговото съвършенство. Никакво петънце не помрачаваше чистотата на кожата ѝ, в неговото мускуесто тяло тя виждаше само здравина и сила. Той изстена, предавайки се, и я притегли в обятията си, похищавайки устата ѝ с една властна целувка. Тя затрепери в ръцете му като лист, носен от вятъра, приемайки устните му върху своите, макар че докосването на устните за нея беше нещо ново. Когато той пъкна езика си в устата ѝ, тя изохка и се разтопи в прегръдките му.

— Толкова е сладко... толкова непоносимо сладко — изстена Коул до устните ѝ. — Искаш ли ме, Утринна мъгла? Не мога да ти обещавам, че винаги ще бъда тук. Искам да бъда честен с теб. Има някои неща, които трябва да направя, и един ден ще замина оттук. Обвиниха

ме за ужасно престъпление, което не съм извършил. Моята чест изисква да очистя името си.

— Искам те, Коул — прошепна Утринна мъгла. — Разбирам какво е гордостта. Ще бъда с теб, докато го желае Великият баща. Но не мисля, че Бягацият лос ще ти позволи да заминеш.

Коул усети магията на мига и си пожела да остане тук завинаги с красивата си индианка, но не можеше. Трябваше да възстанови доброто си име на всяка цена.

— Когато дойде време, ще мислим за моето заминаване. Следващите седем дни ни принадлежат.

Той я вдигна на ръце, изнесе я от потока и влезе с нея в брачната им колиба. Положи я на постелята от бизонски кожи и я загледа възхитено, без да я докосва.

Утринна мъгла протегна ръце и Коул се отпусна на колене до нея. Ръцете и устните му започнаха да обсипват тялото ѝ с ласки. Любеше я предпазливо и нежно, едва сдържайки напирещата в него разгорещена страст. Когато навлезе в нея, тя се стегна, но не извика. Търпеливо, обуздавайки разкъсващия го подтик, Коул изчака тя да свикне с неговата големина и да го приеме изцяло, преди да започне бавното, измъчващо със сладка болка и двамата, движение навътре и навън, което щеше да ги изведе в селенията на блаженството. Нежно и търпеливо той я докара до екстаз. И когато семето му избликна от него, той извика името ѝ.

Танър влезе в колибата на Пролетен дъжд и се заби в най-далечния ъгъл. Мрачното му изражение издаваше ужаса от начина, по който се бяха развили нещата. Ако в скоро време не измисли нещо, Ашли ще остане собственост на Бягация лос, а той ще принадлежи на Пролетен дъжд. Колкото до Коул, проклетият му шурей янки, изглежда, беше лапнал по Утринна мъгла и колкото по-дълго останеше при сиуксите, толкова по-силно щеше да се обвърже с нея. Да, той във всички случаи трябваше да направи нещо, за да промени положението... но какво?

Внезапно Пролетен дъжд побутна Танър с крак. Той се втренчи в нея и с изненада видя, че е гола. Прекрасно оформеното ѝ тяло блестеше като топъл мед, пламъците на гаснещия огън облизваха

кожата ѝ. Танър я зяпна, изненадан, че такава вдъхновяваща гледка го оставя безразличен. Когато видя, че той няма да се подчини на желанието ѝ, Пролетен дъжд отново го побутна и го дръпна за ръката, посочвайки към постелята си. Най-накрая Танър разбра какво иска тя от него. Искаше го в леглото си.

Той поклати глава.

— Не!

Знаеше, че го е разбрала, защото я видя как се намръщва гневно. Дръпна го отново и той отново ѝ отказа. Пролетен дъжд пребледня и му се развика на своя език. Грабна една пръчка, подпряна на кола, и започна да го бие. Тогава Танър побесня. Бутна я, тя падна, а той изтръгна пръчката от ръцете ѝ и я хвърли настрана.

Индианката се изправи, навлече туниката си и изтича навън в нощта. Танър нямаше представа как ще го накаже за неподчинението му, но знаеше, че това няма да му хареса. След няколко секунди в колибата влетя Бягацият лос, последван от Пролетен дъжд и двама воини, които беше виждал в селото. Той стана и се приготви да посрещне разгневените индианци.

Бягацият лос го погледна навъсено.

— Ти си роб на Пролетен дъжд. Трябва да правиш това, което тя иска.

— Как ли пък не! — изрева Танър. — Никой не може да ме накара да легна с жена, ако не искам.

Бягацият лос преведе на Пролетен дъжд. Тя побесня и му заговори бързо.

— Пролетен дъжд иска да знае защо не я желаш. Не е ли достатъчно красива? Не ти ли харесва тялото ѝ?

— Пролетен дъжд е много красива — каза предпазливо Танър. — Сигурен съм, че мъжете я намират привлекателна. Но както знаеш, аз имам съпруга и в моето общество женените мъже не спят с други жени.

— Пф, та ти си роб! Нямаш никакви права. Ще правиш това, което иска Пролетен дъжд.

— Не! Няма.

— Ние имаме начин да направим непокорните роби послушни — заплаши го Бягацият лос.

Танър не се трогна. Вождът заговори с Пролетен дъжд. Когато тя кимна в отговор на въпросите му, той нареди да хванат Танър и да го извлекат навън. Още веднъж се видя вързан за кола в средата на селото. Но този път беше сам. Хората започнаха да се събират в кръг около него, носейки пръчки и други остри неща. Бягащият лос издаде строга заповед и хората се нахвърлиха върху Танър, започнаха безмилостно да го бият и да го бодат.

Внезапно той улови някакво движение с ъгъла на окото си. Видя ужасен как Ашли си пробива път през тълпата, поемайки някои от ударите, предназначени за неговата глава.

— Спрете! — заповяда тя. Гласът ѝ трепереше, но беше чист и ясен. Застана пред Танър, за да го предпази. — Ако го нараните, ще обърна магията си срещу вас.

Бягащият лос метна унищожителен поглед към Ашли.

— Махни се оттам, жено.

Очите му станаха тъмни и заплашителни като буреносните облаци, търкалящи се по небето от запад.

— Не. Твоят народ ще убие Танър, ако не ги накараш да спрат.

— Може би ще е добре да умре от ръцете им. Когато тръгне по пътеката на духовете, няма да мислиш за него и ще ме приемеш като свой съпруг.

— Ще насоча магията си срещу теб — предупреди го Ашли.

— Не се меси, янки — посъветва я Танър. — Не ги обръщай срещу себе си.

Ашли го погледна ядосано.

— Не ми казвай какво да правя, бунтовнико. — Тя се обърна отново към Бягащия лос и предизвикателно вдигна малката си твърда брадичка. — Е, чия воля ще надделее? Или ще продължите да измъчвате Танър и ще пострадате от моя гняв, или ще го оставите да си върви с мир и ще получите благословията ми.

Да си носител на добър късмет понякога си има предимства, помисли тя, изричайки ултиматума си.

Бягащият лос присви очи. Не му харесваше да получава заповеди. Ами ако Тъкачът на сънища е сбъркал за Пламък? Ами ако тя е просто една бяла пленница без никаква магия? Ами ако го разиграва и се възползва от великодушието му?

Наближаващата буря изведнъж се разрази в нощта с оглушителни гръмотевици. Остриетата на светкавиците насичаха небето, спускайки се от надвисналите тъмни облаци, и се забиваха невероятно зрелищно в земята. Хората се размърдаха неспокойно и започнаха да хвърлят загрижени погледи към колибите си. Когато една светкавица удари близко дърво, на Ашли ѝ хрумна великолепна идея.

— Вашият бог е сърдит, защото се съмнявате в силата ми — извика тя, вдигайки ръка към небето. — Всички ще загинете, ако не ми се подчините. Моята магия е силна. Бягащ лос, ти трябва да освободиш съпруга ми или да си понесеш последиците.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, друга светкавица удари толкова близо до тях, че земята потрепери. Тогава небето се отвори и върху тях се заизсипва проливен дъжд. Хората се развикаха изплашени и побягнаха към колибите си. Останаха само Тъкачът на сънища, Пролетен дъжд и Бягащият лос, който гледаше Ашли със смесица от страх и гняв.

— Защо не се вслуша в предупреждението ми, Бягащ лос? — запита шаманът своя вожд. — Ти разгневи Пламък и сега Великият баща трябва да бъде умиловителен. Какво ти каза тя?

— Пламък казва, че Великият баща е гневен и трябва да освободим Буреносния облак, ако искаме да запазим благосклонността ѝ — обясни вождът. — Тя казва, че ако аз я принудя да се съедини с мен, ще използва силата си срещу моя народ.

Тъкачът на сънища се вгледа неуверено в Ашли. През целия си живот не беше срещал такава внушителна сила.

— Не бива да гневим Пламък. Направи каквото иска, докато Великият баща ни каже какво да предприемем. Трябва да помолиш за видение. Ще подложиш плътта си на пост и ще принесеш жертва с тютюнев дим на четирите посоки. Великият баща ще ти разкрие своето желание.

Ашли не разбираше какво казва Тъкачът на сънища, но можеше да се закълне, че на Бягащия лос това никак не му харесва.

— Ами Буреносният облак? Ще живее ли, или ще умре?

— Трябва да живее.

— Какво каза Тъкачът на сънища? — запита Ашли.

Бягащият лос се обърна към нея с очи, в които светеше мрачен гняв.

— Той казва, че Буреносният облак ще живее, докато Великият баща ми разкрие своите желания. Казва, че Великият баща е разгневен и трябва да бъде умиловителен. Сега отивам да моля за откровение. Няма да се върна, докато Великият баща не ми отговори с видение.

Ашли едва не припадна от облекчение. Бе постигнала отмяна на смъртната присъда.

— Нали ти казвах точно това? Сега ще ни освободите ли?

— Ти ще останеш тук. Не се възползвай от отсъствието ми, за да бягаш. Ще те наблюдават и ще те пазят. Нищо няма да ти се случи, Пламък. Ако пожелае Великият баща, ти ще бъдеш моя.

— Танър е моят съпруг. Няма да приема ти да го замениш.

Танър ахна, смаян от смелостта на Ашли. Да не е полудяла тази жена? Повечето пленени жени отдавна щяха да бъдат принудени да се покорят. Но не и тази янки, за която се бе оженил. Тя бе упорствала и бе надвила, налагайки авторитета си така, сякаш наистина притежаваше някаква тайнствена сила.

— Не е ли достатъчно, че Буреносният облак ще живее? — извика Бягацият лос.

— Буреносният облак е мой — обърна се Пролетен дъжд към вожда. — Ти ми го даде.

Ашли я изгледа с върховно презрение, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Вземам съпруга си в моята колиба. Ако ме спреш, Бягац лос, ще използвам силата си, за да призова нещастieto над твоя народ.

Празна заплаха, но индианският вожд нямаше откъде да знае това.

Той я изгледа с неприкрита враждебност и това я накара да се замисли. Дали не беше отишла твърде далеч? За миг зърна ненавист в неизмеримите дълбини на тъмните му очи. Разбираше, че за мъж като Бягация лос е много трудно да приеме, че една обикновена жена може да притежава такава страховита сила.

— За бога, не го предизвиквай! — предупреди я Танър. — Смелостта ти е повече от акъла. Каза, че няма да ме убие, остави го вече.

Танър задърпа яростно въжетата от сурова кожа, които го стягаха. Намокрени от дъжда, те се бяха свили болезнено и се впиха в плътта му така, че кръв потече от китките му.

Ашли вдигна брадичка предизвикателно. Беше отишла твърде далеч и сега нямаше да отстъпи.

— Ако не направиш каквото ти казвам, ще призова светкавицата от небето.

О, господи, какво я накара да изрече такава огромна лъжа?

От гърлото на Танър се изтръгна съскащ шепот:

— По дяволите, Ашли, просиш си неприятности.

— Няма да те оставя тук, Танър, или да позволя на Пролетен дъжд да те вземе. И проклета да съм, ако стана жена на Бягация лос, затова, моля те, замълчи. Писна ми вече да се подчинявам.

Бягацият лос изгледа подозрително навъсеното небе, дълбоко съмнявайки се, че Ашли може да призовава светкавици.

— Не се страхувам от теб, Пламък. Скоро ще посея семето си в теб и ти ще ми се покоряваш.

— Само през трупа ми — изръмжа Танър под нос.

След миг се случи нещо толкова невероятно, че ако Танър не беше го видял, нямаше да повярва. Земята се разтреса от рева на гръмотевицата. Една светкавица озари небето и цялата земя. Ашли вдигна ръка и от заплашително надвисналия облак право надолу изсвистя огнена стрела. В следния миг едно от типитата пламна и обитателите му се изсипаха навън в дъжда. Бягацият лос и Тъкачът на сънища загледаха Ашли с внезапен страх. Пролетен дъжд така се уплаши, че вдигна ръце и хукна към колибата си.

— Стига, Пламък! — извика Бягацият лос. Извади ножа от пояса си и се наведе към Танър. Ашли извика, уплашена, че той ще го убие. Но Танър разтърси свободно ръце и тя разбра, че Бягацият лос просто е прерязал въжетата му. — Твой е. Вземи го. Вече не искам да се съединя с теб. Когато се усамотя на хълмовете, Великият баща ще ми прати видение, за да разбере какво да правя по-нататък с теб. Може би магията ти е твърде силна и трябва да бъдеш унищожена. Ще те пазят ден и нощ. Ако бъдеш толкова глупава, че да се опиташ да напуснеш селото, моят народ ще рискува да предизвика гнева на Великия баща и ще те върне обратно.

Ашли затаи дъх, докато Бягацият лос се отдалечаваше в проливния дъжд, отивайки към хълмовете, без да взема нищо със себе си, освен магическата торбичка, окачена на врата му, и ножа си.

— Трябва да тръгнем сега, докато племето още се страхува от силата ти — прошепна Танър на ухото ѝ.

Хвана Ашли за ръка и я дръпна към редицата дървета, обграждащи селото.

Не бяха изминали и десетина крачки, когато няколко въоръжени воители изникнаха сякаш от нищото и ги обградиха. Насочиха пушките си към тях и ги подкараха обратно към селото. Когато стигнаха колибата на Ашли, тя хвана Танър за ръка и го вмъкна вътре. Изражението на лицето му не бе по-благо от бушуващата навън буря.

— По дяволите, янки, не трябваше да ядосваш Бягация лос. Щом си толкова важна за тези диваци, защо не можеш да ги убедиш да ни пуснат?

— Те мислят, че им нося късмет — каза Ашли, цялата разтреперана. — Но според мен си прав за Бягация лос. Той не знае дали да се страхува от мен, или да ме третира като всички други пленници.

— Глупаче — измърмори той. И изведнъж мъчително осъзна как изкусително прилепва мократа бяла еленова туника към тялото ѝ, към всички негови пищни извивки и вдлъбнатини. — Ще се простудиш, ако не махнеш тия мокри дрехи. Аз ще засиля огъня.

Коленичи пред малкия огън, който пламтеше в средата на типито, и хвърли в него наръч съчки. Дупката за пушека беше затворена заради дъжда и скоро ароматният син дим ги обви в интимното си покривало. Танър погледна към нея и с удоволствие видя, че и тя го гледа.

Погледът ѝ се плъзна по тялото му. То беше мокро и блестеше. Блуждаещи златисти пламъчета подскачаха по мускулестите му гърди и рамене. Панталоните прилягаха плътно към внушителните очертания на слабините му и Ашли наблюдаваше омаяна как се напрягат изпънатите сухожилия на мъжествените му бедра. Устата ѝ изсъхна, тя се опита да отмести поглед, но не успя.

— Ще взема две одеяла.

Дръпна постелките, извади две одеяла и подаде едното на Танър. Когато се опита да развърже вървите на туниката си, пръстите ѝ бяха така омекнали, че не можеше да отвърже възлите.

— Дай да видя — каза Танър, пусна долу одеялото и отмести ръцете ѝ.

Ръцете му бяха почти толкова несръчни, колкото и нейните, и мина много време, преди възлите да бъдат развързани. Той си пое дълбоко дъх, почти толкова шумно, колкото и тя, когато пръстите му докоснаха голата кожа на раменете ѝ. Дланите му я опариха, но тя не направи никакво усилие да избяга, когато Танър я притисна към себе си. Едната от силните му ръце обви тънката ѝ талия, а другата се зарови в косата ѝ. Той впи устни в нейните. Усети вкуса на дъжда и неповторимия ѝ аромат, по-замайващ и от най-силното уиски. Прокара език по ръба на устните ѝ, засмука издутата и долна устна, после навлезе навътре с твърдия връх на езика си. Ашли се изпъна, след това въздъхна от удоволствие и отвори устни под неговите, привличайки езика му в устата си.

Танър изстена и плъзна ръце по ханша ѝ, обхвана седалището ѝ, за да усети всеки инч от нея, притиснат към всеки инч от себе си. Целувките му станаха по-дълбоки, прилепи уста върху нейната и езикът му се спусна още по-навътре. Огън избликна в Ашли, докато му отвърщаше на целувките, смаяна от пронизващото удоволствие, което той събуждаше в нея.

— Изкара ми ангелите тая вечер — каза Танър, докато ръцете му се плъзнаха по седалището ѝ и още по-надолу, а дългите му пръсти се свиха около издатината в основата на бедрата ѝ.

Тя беше толкова гореща, че той усещаше влажната ѝ топлина през туниката. Изведнъж изруга нетърпеливо и сграбчи ръба на туниката ѝ.

— Искам те гола. По дяволите, янки, никой дивак няма да те има. Може да умра, но никой няма да ми попречи да те взема.

Ашли притисна главата му, искаше го също толкова, колкото и той нея. Настръхна от възбуда при допира на покаралата по бузите му брада. Ароматът на дъжда се смесваше с миризмата на потта му. Чувстваше пулсирането на мъжествеността му под панталоните. Можеше никога повече да не бъде с него така. Когато индианците ги освободят, Танър ще тръгне по собствения си път, пазейки тъмните си тайни, а тя ще го запомни само с тази нощ.

Тя вдигна дръзко глава и го целуна, прониквайки с език в дълбините на устата му, и изстена, когато той засмука езика ѝ дълбоко в устата си. Горещината в нея се засили, стана по-ярка, болезнена. Тя

му се усмихна и вдигна ръце, за да може той да измъкне туниката през главата ѝ.

— Искам те, Танър. Вземи ме.

Танър вдигна с треперещи ръце туниката и я хвърли настрана. Затвори очи, страхуваше се да я погледне, страхуваше се, че няма да може да сдържи бушувания в него огън. Беше желал тази малка янки толкова отдавна, че ако скоро не влезеше в нея, щеше да експлодира. Притисна я силно до себе си, покривайки с горещи целувки чувствителната кожа на ухото и врата ѝ, захапваше я леко, засмукваше я и после я успокояваше с нежни облизвания.

Ашли се разтопи в ръцете му, в нея се отприщи един неподозиран бяс. Танър нагоди движението на слабините си към полюляванията на нейните хълбоци, показвайки ѝ колко жадува за нея, колко безумно я желае. Тя не се страхуваше. Вярваше му изцяло. Близостта му я изпълваше с благоговейно, изкусително и замайващо желание. Беше застанала на прага на голямото откритие и Танър бе единственият мъж, с когото искаше да сподели това откровение.

— Танър...

Искаше да му каже колко чудесно я кара да се чувства, но не можа да намери думи.

— Не ми казвай да спра, любов моя, много е късно.

Твърде късно, съгласи се мислено Ашли, триейки се о него в изблик на срамежливо желание. Нежните ѝ зърна се търкаха в окосмените му гърди и това пораждаше вълни на удоволствие, които се спускаха по гръбнака ѝ, а чувствителното място между бедрата ѝ се навлажняваше, за да го усети с цялата му внушителна проникваща дължина. Краката ѝ се подгъваха и той я положи нежно върху постелята.

Коленичи до нея, впил пламтящия си поглед в тялото ѝ, и когато свали панталоните, Ашли почувства как дълбоко в нея се надига вълна на пълна омая. Забрави всичко, виждаше само великолепната сила на възбуждения му фалос, усещаше само туптенето на кръвта в ушите си. Светът спря да се върти, когато Танър я покри с голямото си тяло и двамата се сляха от гърдите до бедрата. Рязката му въздишка отекна като нежна експлозия до бузата ѝ.

— Забрави другите любовници, янки. Знаем, че си опитна жена, но тази нощ си моя.

Ашли затихна. Спомни си, че беше казала на Танър, че има опит, и той май беше сметнал, че става дума за сексуален опит. В любовните неща тя беше невинна като бебе, ако не се смятат безстрастните целувки, разменени с Чет, и горещите мигове в ръцете на Танър, докато пътуваха с кервана. Но сега, когато великолепно то тяло на Танър, тежко, горещо и изпълнено с желание, притискаше нейното, тя бе така възбудена, че нямаше никакво значение какво мисли той.

Целувките му отново я обсипаха, трескави, страстни, ръцете му обгръщаха гърдите ѝ и дразнеха зърната и. Езикът му разделяше устните ѝ, вмъкваше се в устата ѝ, вкусваше я и искаше още. Устните му прогаряха огнена пътека по шията и стигаха до гърдите, а втвърдените им зърна зовяха горещата му уста. Той смучеше и облизваше тези узрели плодове, докато накрая Ашли усети, че ще полудее от желание. Когато той пхна ръце между двамата и зарови пръсти в пламтящия триъгълник между краката ѝ, тя трепна конвулсивно.

Твърдият му пръст раздели влажните копринени гънки и се вмъкна вътре. Пулсиращата ѝ топлина засили още повече яростната му жажда.

— Толкова си влажна, любов моя — прошепна той дрезгаво. — И толкова стегната, о, господи, толкова стегната.

Пръстът му се вмъкна още по-навътре. Потопи палеца си в нейната горещина, разнесе влагата върху скрития чувствителен възел, който намери там, продължавайки да вкарва и изважда пръста си все така мъчително сладко.

Когато сведе глава и зарови лице в разкошния триъгълник между бедрата ѝ, Ашли извика протестиращо:

— Какво правиш?

— Никой твой любовник ли не те е вкусвал така?

Неспособна да изрече и дума, Ашли поклати глава. Светът остана неподвижен, когато на смяна на пръста дойде устата му, езикът му, който облизваше чувствителните ѝ гънки. Устните и езикът му изливаха дяволска магия върху нея, галейки едно скрито място, за чието съществуване тя не бе подозирала, и я насочваха към някаква тайнствена цел.

— Танър... искам... искам...

Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Знам. И ще имаш точно това, което искаш. Което и двамата искаме. Чувствам, че трепериш. Тези малки експлозии в теб ме карат да полудявам. Господи, Ашли, никога не съм искал жена така силно, както теб. Ако скоро не вляза в теб, ще пощурея. Но още не съм ти се наситил.

Тя нямаше представа за какво говори той, когато устата му отново започна да я измъчва. Раздели влажните ѝ гънки с езика си и проникна в горещите ѝ дълбини. След миг тя се вцепени. От гърлото ѝ се изтръгна накъсан вик. Първият оргазъм в живота ѝ я накара да се свие в конвулсии, изтръпнала от невероятната му интензивност и размах. Танър беше на ръба на припадъка, докато тя се извиваше и трепереше под него, мускусният аромат на секса го подлудяваше.

— Какво стана? — запита тя със задавен глас, когато се върна към действителността.

— Никой ли не те е любил така преди?

Когато тя поклати глава, Танър се засмя и каза:

— Учуден съм, че не си търсила по-изобретателни любовници.

— Танър — започна Ашли, — тези любовници...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Не. Не искам да чувам нищо за тях. Тази нощ аз съм единственият ти любовник.

— Но, Танър...

Той я накара да замълчи с дълга задушаваща целувка.

— Не, любов моя, съсредоточи се върху мен. — Хвана ръката ѝ и я отведе към слабините си. — Хвани ме. — Тя сви пръсти около него. Той изпусна дълбока въздишка и още повече се втвърди. — Не мога да си спомня друг път да съм бил толкова възбуден. Само за теб, любов моя, само за теб. — Разтвори бедрата ѝ и легна между тях. — Отвори се за мен, янки. Няма значение какво ще ни донесе утрото, тази нощ е наша. Искам и двамата да ѝ се насладим.

Той пулсираше в дланта ѝ и Ашли бе поразена от големината и твърдостта му. Беше твърд като стомана и голям, толкова голям. А на допир беше толкова нежен. Стомана, облечена в кадифе. Невероятно еротична комбинация. Взря се в него и той впи поглед в нея. Отмахна един кичур, паднал на челото ѝ.

Страх ли издаваше изражението ѝ? Сигурно не, реши той. За жена с опит Ашли изглеждаше невероятно наивна.

— Въведи ме в себе си, любов моя — чу тя накъсаните думи на Танър.

Една ръка се плъзна между бедрата ѝ и пръстите му я отвориха. Другата му ръка потърси нейната и сви пръстите ѝ около него, подтиквайки я нежно да го въведе във вратата на рая. Тя дръпна ръка, когато той леко навлезе в нея, разпъвайки я, изпълвайки я така, че тя помисли, че ще се пръсне. Не можеше да го направи. Той беше толкова голям. А тя беше толкова малка. О, господи, толкова го иска дори ако това щеше да я убие!

Без да осъзнава уплахата ѝ, Танър я целуна, езикът му я възнасяше в небесата и я отвличаше, пъхвайки се в устата ѝ точно така, както по-надолу тялото му се съединяваше с нейното. Болката от навлизането му разкъса булото на омаята ѝ и тя застина на място, отдръпвайки устата си от неговата. Той я погледна и видя в очите ѝ паника, устата ѝ се отвори за беззвучен вик. Беше очаквала да боли, но не толкова много. Заизвива се, опитвайки се да избяга от мъчението, на което я подлагаше той.

Танър замря с невярващ поглед.

— Защо не ми каза?

— К-какво да ти кажа?

— Че никога не си имала мъж. Ти си така чиста, както в деня, когато си се родила.

И той изруга дълго и цветисто.

— Няма значение. Не е... не е толкова зле.

Едва не се задави, докато изричаше тази лъжа. Болеше ужасно.

— Ще стане по-добре, обещавам ти.

Ръката му се пъхна между потъналите им в пот тела, докосвайки и дразнейки това място, от което извираше насладата ѝ. Тя усети как в слабините ѝ избликва топла мокра вълна, после той навлезе дълбоко навътре, преодолявайки нейната бариера. Тя изохка рязко. Болката още я имаше, но някак замъглена, по-скоро усещаше нещо като парене и разтягане.

Той обхвана лицето ѝ и я целуна, оставайки неподвижен вътре в нея, докато тя се нагаждаше към него. Почти не можеше повече да се съдържа, затова усмири тялото си в неподвижност, която беше по-скоро агония, отколкото удоволствие.

— Добре ли си, янки?

Ашли му се усмихна едва-едва.

— Ще оживея. Ами сега? Какво следва?

Той се раздвижи и едва доловимото движение на хълбоците му го отведе още по-навътре в нея. Ашли отвори очи в прилив на внезапна наслада, повдигна се и се притисна към него, затаявайки дъх в очакване на болката. Но болка нямаше.

— Как се чувстваш сега, янки?

— Много... много...

— Добре?

Той помръдна леко и тя се сви около него. Стегнатият ѝ проход правеше с него чудни неща.

Ашли въздъхна.

— Да, много добре. Не, повече от добре.

Когато той започна да влиза и излиза, тя загуби дар слово.

— О, Танър...

— По-бързо ли да се движа? Или по-бавно? Каж ми, любов моя. Каж ми какво искаш?

— Искам... искам... и двете. О, моля те, Танър, не ме измъчвай.

Атаката срещу сетивата ѝ я подлудяваше. Тя го прегърна силно, заби пръсти в твърдите мускули и костите под кожата му. Усети го как настръхва и става още по-дързък, пъхвайки ръце под нея, за да обхване седалището ѝ.

Танър изохка, сякаш от болка.

— Това, което ти правя, янки, е нищо в сравнение с онова, което аз изпитвам.

Изведнъж движенията му станаха по-силни и по-бързи, яростното желание го подтикваше да докара и себе си, и нея до пулсиращата кулминация. Засмука гърдите ѝ и тя реагира, започна да го гали така, че възбудата му стана почти непоносима. Той се мятеше, потъваше в нея и отново изплуваше, усещайки как семето му се готви да избухне и вече няма връщане. Бе я чакал отвъд пределите на всякакво човешко търпение.

Главата на Ашли забуча, гореща наслада, каквато никога не бе изпитвала, се разля по тялото ѝ. Слабините ѝ пламтяха от милувките на Танър. През ума ѝ мина неясната мисъл как ли още успява да издържи в това съсредоточено напрежение.

— О, господи, Ашли, не мога да чакам! Побързай, не искам да те оставя.

Влизаше и излизаше като в несвяст, цялото му тяло трепереше. Ашли се страхуваше, че няма да постигне това, към което се стремеше, но невероятното стана. Кулминацията ѝ избухна в бурния сблъсък на плът с плът, в трепета на туптящите слабини, разтърсвани от яростни тласъци. Бързите свивания около фалоса му ускориха експлозията на Танър. Сърцата им биеха като едно. Той направи едно последно движение, извика името ѝ и я изпълни със семето си. Отпусна се изтощен върху нея. Невероятно, но бурният му изблик му бе донесъл успокоение. След няколко минути я освободи от тежестта си и легна до нея.

Ашли искаше да го задържи плътно до себе си, да го прегърне и да не го пуска, но знаеше, че той няма да иска. Нещо тъмно и опасно го ръководеше и докато не надвиеше демоните си, никога нямаше да приеме нейната любов.

— Защо ми спаси живота тази вечер? — запита Танър. — Бягачият лос е опасен, можеше да го настроиш срещу себе си. Не съм виждал жена като теб, янки. Смелостта ти е повече от разума.

— Не мога да го обясня. Просто знаех, че не мога да те оставя да умреш. Или да позволя на Пролетен дъжд да те има. Ти си ми съпруг, макар да се оженихме поради най-неуместните причини на света, и най-вероятно скоро ще се разделим.

— Съжаляваш ли, че се любихме? — запита Танър след дълго мълчание. — Би трябвало да запазиш девствеността си за мъжа, който ще ти бъде другар в живота. Мислех, че имаш опит, иначе нямаше да те взема.

Не беше точно така. Никой не би могъл да възпре Танър да вземе Ашли. Желаше я така отчаяно, че цялата му съпротива отиде по дяволите. Не че съпротивата му беше кой знае колко голяма, щом станеше дума за нея.

Ашли настръхна за миг, мислейки, че той ѝ напомня, че бракът им е бил само за удобство и че скоро ще напусне живота ѝ.

— Не се тревожи, бунтовнико. Държа на думата си. Щом се измъкнем от тази бъркотия, ще бъдеш свободен да си тръгнеш. Ще получим анулиране и можеш да забравиш тази част от живота си. Това,

което стана току-що, се случи само защото аз го исках. Никакви съжаления, никакви обвинения.

Поради някаква необяснима причина думите ѝ не успокоиха Танър. Наистина иска анулиране, нали? Такова беше споразумението, нали? Той няма право на щастие. Любовта наранява. Любовта е опасна. Най-много на този свят той мразеше янките.

А Ашли беше янки.

Насили се да се усмихне.

— Никакви съжаления, никакви обвинения. Радвам се, че мислиш така. Ще се върнеш ли в Чикаго, когато си тръгнем оттук?

И през ум не му мина, че може да не излязат живи от селото на Бягащия лос.

Ашли поклати отрицателно глава.

— Няма защо да се връщам в Чикаго. С Коул не сме говорили за бъдещето. Искане ми се да се установим в Орегон.

— Коул, изглежда, се е влюбил в Утринна мъгла. Ами ако не пожелае да я изостави?

Ашли го погледна сепнато.

— Не знам. Не мисля, че ще я изостави.

— Но трябва да имаш предвид и това. Ако искаш да се върнеш в Чикаго, ще те съпровожда дотам. Поне това мога да направя.

— Мога и сама да се справя, благодаря ти.

Строгий ѝ отговор показа на Танър колко самонадеян е бил. Но тя знаеше какъв е, преди да поиска да се омъжи за него. Беше избухлив бунтовник. Със сигурност ще разбие сърцето ѝ, ако не се разделят, както бяха планирали.

— Забелязваш ли, че винаги, когато се опитаме да говорим учтиво, все се нараняваме?

— Да, забелязах. — Тя се обърна и го погледна. — Какво предлагаш да направим?

— Мисля — каза Танър с нисък и съблазняващ глас, — че трябва да забравим разговорите и да правим нещо, което и двамата харесваме.

Ашли преглътна конвулсивно.

— И какво е то?

— Защо не ме оставиш да ти го покажа?

9

Ашли премига и вдигна поглед към Танър, усети сухота и топлина в гърлото си. В ясните черти на лицето му се четеше онази жажда, която — тя знаеше — се отразяваше и в нейните очи. Това, което се бе случило помежду им, беше прекрасно и думите не стигаха. Те двамата бяха съвършено различни, свързваше ги само едно — насладата, която взаимно си даряваха. Тя нямаше представа, че правенето на любов може да е толкова разтърсващо преживяване. Вкусът на целувките му, усещането на неговата твърдост вътре в нея я караше да трепери от желание. Ако само това трябваше да ѝ остане от Танър, щеше да го изживее интензивно, за да може да се връща към спомена, когато него няма да го има.

Стомахът на Танър се сви, когато той видя своята жажда отразена в очите на Ашли. Изстена и целувката му забушува като буря в сетивата ѝ. Тя отвори уста, жадувайки за грубите милувки на езика му.

Той я взе бавно, галейки, възбуждайки и целувайки всяка част от тялото ѝ, ръцете, устните и езикът му обхождаха неспокойно всяка нейна пищна извивка. Ашли отвърщаше на милувките му дръзко, жадно и задъхано, както никога не би си представила, че може да си го позволи с някой друг мъж.

— Докосни ме, янки — прошепна дрезгаво Танър до устата ѝ, когато тя съзнателно заобиколи онази част от тялото му, която беше станала твърда като мрамор.

Тя посегна без колебание към него и го обхвана, изпитвайки твърдостта и дължината му, наслаждавайки се на силата му. Изохка от удоволствие, когато той изведнъж трепна, положи я полека върху себе си и навлезе дълбоко, изцяло вътре в нея. Малки скрити мускули се свиха около него и Танър изпита почти болезнена наслада.

— Яхни ме, любов моя. Яхни ме и да полетим към рая.

„Рай“ не беше достатъчно силна дума, за да опише мястото, където Танър я отведе. Тя изви гръб, яздейки го лудо, развявайки

разкошната си пламтяща грива, докато тялото и се извиваше безсрамно над неговото. Избухна в прилив на течен огън, връхлетяха я диви усещания, които накараха цялото ѝ тяло да се свие от конвулсии. Окъпан в сладката течност на страстта ѝ, обгърнат плътно от пулсиращата ѝ сърцевина, Танър експлодира и силата на изблика му го накара да се вдигне от постелката.

Ашли се строполи върху него и няколко минути остана безмълвна. Видя, че и Танър се е лишил от дар слово. Гърдите му се вдигаха и спадаха, сякаш се бореше за всяка глътка въздух. Когато тя се опита да стане, той я задържа, искаше да остане в нея колкото може повече. Освободи я едва когато омекна и се плъзна във нея, тя се отпусна на постелката до него.

— Това беше... не знаех — въздъхна замечтано Ашли.

— Радвам се, че пръв ти го показах.

Той я придърпа към себе си и се прилепи в нея.

— Дъждът спря — забеляза сънено Ашли и се надигна.

— Къде отиваш?

— Да отворя дупката за пушека.

— Лежи си. Аз ще я отворя.

След като отвори дупката и подпря капака с дългия прът, Танър наля вода от меха в една глинена купа, намери меко парче еленова кожа и се върна при Ашли. Тя разшири очи, когато той разтвори краката ѝ, и конвулсивно стегна бедра.

— Какво ще правиш?

— Отпусни се и ме остави да те измия. Цялата си лепкава от девствената кръв и от моето семе.

Лицето на Ашли пламна.

— И аз мога да го направя.

Без да ѝ обръща внимание, Танър разтвори широко коленете ѝ и полека изми всички следи от съединяването им. После изтри себе си.

— Утре може би малко ще те боли — каза, усещайки погледа ѝ.

— Щях да бъда по-внимателен първия път, ако знаех, че си девствена. Какво си глупаче, да не ми кажеш.

Ашли се замисли, наблюдавайки лунната светлина, която проникваше през дупката за пушека, вслушана в песента на щурците. Накрая запита:

— Това щеше ли да има някакво значение?

Танър се поколеба за миг.

— Може би не. Честно казано, не мисля, че някой мъж е желал някоя жена повече, отколкото аз теб.

Устата на Ашли изсъхна.

— Страстта е силно чувство — каза тя с безразличие.

Отговорът ѝ като че ли ядоса Танър. Тук имаше нещо повече от страст, той просто не беше сигурен какво име да му даде.

— Хайде, спи, янки. Ще ни трябва цялата ни изобретателност, за да се измъкнем от тази бъркотия.

Ашли се опита да се успокои и наистина успя, но не намираше отговор на много въпроси, свързани с Танър. Нещо в миналото му го бе така огорчило, че вече не даваше пукната пара за живота или за себе си. Разбираше войната, познати ѝ бяха ужасните травми, които тя причиняваше на хората, но Танър бе твърде силен мъж, за да мисли непрекъснато за нещо, което не може да промени. Не, имаше още нещо, нещо толкова разтърсващо, че не можеше да прости или да забрави. В затвора ли е бил? Беше споменал, че домът му бил унищожен... и нищо повече.

Понеже мисълта ѝ отказваше да заспи, Ашли реши да задоволи любопитството си.

— Танър?

— Хмм.

— Спиш ли?

— Вече не. Има ли нещо?

— Нищо особено. Разкажи ми за себе си. Толкова малко знам за теб. Последва дълго мълчание.

— Аз съм бунтовник. Какво повече искаш да знаеш?

— Знам, че мразиш северняците заради войната, но има и още нещо, нали?

— Не искам да говоря за това. Не съсипвай хубавото преживяване, като отваряш стари рани.

— Какви рани? Ранили ли са те през войната?

— Тези рани отдавна оздравяха. Спи, Ашли.

— Защо толкова мразиш Прат Слейтър? Какво ти каза той, че искаш да го убиеш?

— Няма да мирясаш, нали? Много добре, ще ти кажа. Слейтър е ръководил войниците, които опожариха имението ми. Майка ми била

принудена да живее през зимата в изоставена робска колиба с мизерна храна и без никаква топлина. Умря в ръцете ми в деня, когато се върнах да лекувам раните си.

— Нищо чудно, че мразиш янките.

Той се изсмя сурово.

— Има и друго, Ашли, но няма да ти досаждам със сърцераздирателни подробности.

Тя премига.

— Друго? Какво може да бъде по-лошо от това?

— Спи, янки.

Ашли разбра, че тази нощ няма да изтръгне друго от Танър. Дълбоката тъмна тайна, която пазеше в себе си, щеше да остане само негова. Тя затвори очи и се унесе. Малко по-късно — след минути, а може би часове — Танър започна да се мята и да говори насън. Събудена от гласа му, Ашли се обърна към него, чудейки се дали да го буди. Изведнъж той започна да говори по-свързано и тя се заслуша.

— Не! Остави пистолета, Елън! За бога, не го прави! Кълна ти се, за мен няма никакво значение. Обичам те.

Мяташе се диво и продължаваше да крещи името на жената. Ашли се почуди дали майка му не се е казвала Елън, но нещо ѝ подсказа, че не вика така отчаяно майка си. И пистолетът. Какво означава това? Можеше да означава само едно, реши Ашли. Танър обича друга жена. Толкова я обича, че мисли за нея и насън. Изведнъж той трепна силно и спря да се мята също така внезапно, както беше започнал. Издаде звук, който подозрително заприлича на изхлипване, после се унесе в дълбок сън.

Ашли не успя. Искаше да успокои Танър, да му каже, че ще му помогне, в каквато и беда да изпадне. Искаше да го увери, че ще получи анулиране, след като се доберат до цивилизацията, за да се върне при своята Елън. Това, което бяха направили тази нощ, нямаше да повлияе върху по-нататъшния им живот. И двамата бяха поискали да се любят. За съжаление това беше по-важно за нея, отколкото за него. Заболя я, като се сети, че Танър мисли за жена на име Елън, след като се е любил с нея.

Въпреки обърканите мисли клепачите ѝ натежаха и тя заспа.

Ивици слънчева светлина се промъкнаха през дупката за пушека и боднаха клепачите на Танър. Той премига и отвори очи. Приятно

изненадан, откри в шепата си една твърда, топла гръд. Ашли. Обърна глава и се загледа в нея. Нямахше думи, за да опише красотата ѝ. Само като си помисли, че я бе сметнал за безлична. Пламтящата ѝ коса съперничеше и с най-разкошните залежи, нищо чудно, че индианците я вземаха за богиня.

Снощи и двамата бяха тласкани от взаимно желание, но той знаеше, че освен него няма нищо друго. Ашли не искаше съпруг бунтовник, както и той не искаше съпруга янки. Или каквато и да е съпруга, щом ставаше въпрос за това. Бе обичал Елън и винаги щеше да я обича, и винаги щеше да го преследва неописуемият ужас, който му бе отнел бъдещето с нея.

Проклети да са всички янки и най-вече Прат Слейтър!

Танър се надяваше Слейтър да е умрял от раните си и сега да почива в ада, където му беше мястото.

— Танър, какво има? Това свирепо изражение за мен ли е?

Той трепна силно. Не беше разбрал, че Ашли се е събудила. Гледаше го със страх, примесен с любопитство. Той се отпусна и се опита да се усмихне.

— Защо да съм ти ядосан?

Тя се изчерви.

— Когато не се любим, винаги си ми ядосан.

— Сега не съм. Искаш ли да се изкъпеш? Хората на Бягация лос няма да имат нищо против да идем до потока. После ще видим какво има за ядене. Тази сутрин съм ужасно гладен.

Двама воители ги съпроводи до потока. Двамата се разделиха, Танър отиде на мястото за мъжете заедно с воителите и остави Ашли да се изкъпе сама. Тя се върна в колибата преди него. Той дойде малко по-късно, носеше заек, който единият воин бе улучил със стрела. Ашли извади продукти за яхния и сложи гърнето да ври на огъня. Забърка питки от смляна царевица и ги сложи да се изпекат на горещите камъни.

— Мислиш ли, че видението на Бягация лос ще ни помогне или ще ни навреди? — запита Ашли, когато Танър седна при нея да се нахрани.

— Проклет да съм, ако знам. Трябва да бъдем готови за всичко. Може би ще е най-добре, ако сме тук, когато той се върне.

— Имаме ли избор?

— Винаги има избор. Трябва да се подготвим, за всеки случай.

— Ами Коул?

— Той е голямо момче, може сам да се погрижи за себе си.

Нахраниха се мълчаливо. Докато дъвчеше, Танър разглеждаше околностите на селото, избирайки най-удобния път за бягство. Не би се заклел, че ще намери обратния път към Форт Бриджър без Коул, но със сигурност щеше да се опита. Най-подходящият момент да се промъкнат покрай стражите беше около полунощ. Трябваше обаче най-напред малко да поспят.

Ашли разчистваше остатъците от яденето, когато дочу врява в другия край на селото. Най-напред помисли, че Бягацият лос се е върнал, но после видя един бял конник, който влизаше в селото с огромния си кон, повел още два натоварени коня.

Танър скочи и тръгна към групата около конника. Ашли го последва. Когато се приближиха, мъжът правеше знаци с ръце, явно ядосан, че Бягацият лос го няма.

— Тук някой говори ли английски? — запита той вбесен, когато видя, че хората не разбират знаците му.

После забеляза Танър, но след секунди погледът му се спря на Ашли. Отвори широко очи, когато забеляза косата ѝ, после погледът му се плъзна по тялото ѝ с почти безсрамно одобрение.

— Я гледай... а ти коя си, госпожичке?

Танър се изправи покровителствено пред Ашли.

— Вие кой сте?

— Харгър се казвам. Джейк Харгър. Търгувам от няколко години с Бягация лос.

— Търгувате? — изстреля въпроса си Танър. — С контрабанда, нали?

Денковете на седлата на товарните коне подозрително приличаха на опаковани пушки — строго забранена за търгуване стока.

Харгър присви очи.

— А вие кой сте, по дяволите, че ме разпитвате? Къде е Бягацият лос? Имам работа с вожда.

— Бягацият лос отиде да измоли видение. Ние тук сме... гости.

Съвсем явно беше, че Харгър не му повярва.

— Гости? — И почеса сплескания кестеняв кичур на челото си. Косата му беше мръсна, сякаш от седмици немита и несресвана. Беше

среден на ръст, на около тридесет и пет годишен, облечен в остатъци от синята армейска униформа. — Това е нещо ново. Не знаех Бягацият лос някога да е канил бели на гости в селото си. — Загледа се безсрамно в Ашли. — Виждам защо те е поканил теб, госпожичке. А пък твоят приятел не ми се вижда любител на индианки.

Тъкачът на сънища докуцука до тях, дръпна ръкава на Харгър и посочи към своята колиба.

— Трябва да поприказвам с шамана. Щом свърша, двамата можем да си... поговорим — подметна Харгър към Ашли.

— Жена ми не се интересува от разговори с вас. — Гласът на Танър накара Харгър да вдигне вежди.

— Жена ти? Тая работа нещо не ми харесва. Ще чакам Бягация лос да се върне.

И след като хвърли на Ашли продължителен поглед, който я накара да изтръпне от отвращение, той тръгна подир шамана.

Погледът на Коул обгръщаше нежно Утринна мъгла. Не му се искаше да изоставя жена си, но знаеше, че този ден ще настъпи. Първият ден от брачната им седмица бе дошъл и отминал и сега двамата лежаха прегърнати, заситени от любов.

— Откъде знаеш английски? — запита я той.

— Майка ми беше бяла.

Коул я погледна изненадан.

— Бяла? Не съм те чувал да го споменаваш. Пленница ли е била?

— Баща ми, Лудият вълк, я пленил при едно нападение и я взел за жена.

— Значи Бягацият лос ти е наполовина брат.

— Да. Но майка ми научи и двама ни на езика на белите. Затова той го говори така добре.

— Къде е майка ти сега?

— И мама, и татко умряха от треска при една епидемия.

— Мислила ли си някога да живееш в света на белите?

— Не, никога. Не знам нищо за обществото на белите. Войниците убиват народа ни и завземат земите ни. Мразя белите. Погледни ме. Приличам ли на бяла? Аз принадлежа на моя народ.

— Знаеш, че двамата не можем да останем завинаги заедно. Един ден ще трябва да си отида. Обвиниха ме в престъпление, което не съм извършил. Трябва да намеря този, който е отговорен за това, и да го изправа пред съда.

Утринна мъгла сякаш получи удар в стомаха.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам.

Коул усети тъга, каквато рядко му се случваше да изпита.

— Тогава, съпруже, да не губим нито миг.

— Както винаги, си права, съпруго.

Той я прегърна и я целуна, успокоявайки се поне отчасти с мисълта, че все още им остават пет дни от брачната седмица.

— Да се изкъпем ли в потока? — предложи плахо Утринна мъгла.

— Не, още не. Нека първо да се любим. Изпитвам ужасен глад за теб. Искам те, малка моя.

Започна да я люби яростно, диво, знаейки, че щастieto, което бе намерил с Утринна мъгла, няма да трае дълго. Не беше предвиждал да живее в индианско село. Скоро щеше да намери начин да напусне племето на Бягация лос. Не искаше да прекара остатъка от живота си, бягайки от закона. Щеше да прерови целия запад за Харгър и когато го намери, ще накара копелето да признае собственото си престъпление. Само тогава щеше да се почувства отмъстен.

— Къде ли съм чувал да се споменава някакъв си Харгър? — запита гласно Танър.

Зарови се в паметта си и на лицето му се изписа замислено изражение.

— Не знам — каза Ашли. — Не съм чувала това име.

— Сигурен съм, че съм го чувал и преди. Може би от Коул.

След малко Харгър излезе от колибата на Тъкача на сънища и спря пред тях с доволно изражение.

— Май ще остана, докато се върне Бягацият лос. Тъкачът на сънища ми предложи да си взема някоя жена, за да не скучая, докато чакам. — И зяпна в Ашли. — Ти случайно не си ли свободна, а?

— Жена ми спи в моята колиба. Намери си друга.

— По дяволите, ти какво правиш в земите на Бягация лос? Да не се опитваш да ми вземаш от територията?

— Нарушаваш закона — отбеляза Танър.

— Аз съм търговец. Търговците продават всякакви неща.

— Оръжия?

— Не ти влиза в работата, господине. Я кажи — и Харгър се взря подозрително в него, — ти да не си човек на правителството?

— Нищо подобно. Но въпреки това знам, че не е законно да се продават оръжия на индианците. Предполагам, че и уиски носиш.

— Много си любопитен, господине. Познах те, че си бунтовник, още щом си отвори устата. Тук имам работа с Бягация лос.

Обърна се и се отдалечи.

Танър сграбчи ръката на Ашли и буквално я завлече в колибата.

— Дръж се далеч от този човек, докато е в селото, янки. Никак не ми харесва.

— Няма нужда да ми казваш какво да правя, бунтовнико. Освен това и аз не мога да го понасям.

Танър ѝ се усмихна широко.

— Бодлива както винаги, а? След снощи мислех...

Ашли се изчерви и отмести поглед.

— Снощи беше прекрасно, но то не променя нищо. Продължаваш да мразиш янките, това никога няма да се промени. Ще си получиш свободата, както ти обещах. Нали това искаш?

— Да — каза Танър някак несигурно. — И двамата не искаме да продължаваме в този брак. Искаме се физически, нищо повече. Двама здрави хора с нормални желания, това, което стана помежду ни, беше естествено.

Ашли не каза нищо. Преди да го срещне, не знаеше нищо за страстта или за нормалните желания. Докато бяха годеници, Чет много пъти я беше обвинявал, че е студена, и може би имаше право. Но с Танър страстта възникна спонтанно. Той само трябваше да поиска тялото ѝ и тя реагира положително. Топлината, която се събираше в корема ѝ и по-надолу, когато Танър я целуваше и галеше, странно липсваше в отношенията ѝ с Чет. За нещастие Танър обича друга жена. Толкова я обича, че вика името ѝ насън.

Танър усещаше някаква празнина, която не успяваше да разбере. Каза си, че не иска съпруга. Най-много се страхуваше от това, да не би

да се сближи прекалено много с някоя жена. Не би понесъл да загуби Ашли по същия насилствен начин, както бе загубил Елън. Бяха му взели всичко и всички, които някога бе обичал, и това отчасти беше по негова вина, особено що се отнася до Елън. Той не заслужаваше щастие. Трябваше да предусети опасността, трябваше да разбере, че Елън не може да живее със срама си.

Проклети янки!

Проклета война!

Проклет да е и неговият нещастен, безполезен живот! Можеше да се доближи до Ашли само сексуално, а тя заслужаваше много повече.

Въпреки чувството му за вина, въпреки спомените от миналото, снощи те се бяха любили с почти отчаяна страст. Бяха свършили заедно в изблик на почти несвястно желание, погълнати от неговата вълна. Ашли нямаше представа, че човешкото тяло може да достигне такива върхове или да остане толкова дълго в техните селения. Дълбоко в себе си осъзнаваше, че споделените с него мигове бяха твърде горещи и твърде силни, за да траят по-дълго.

Танър прокара леко пръсти по лицето на Ашли, сякаш за да запомни чертите и мекотата му. Целуна нежната извивка на бузата ѝ, сгуши се в трапчинката в основата на шията ѝ и улови сълзата, която се бе стекла от ъгълчето на окото ѝ.

— Плачеш ли? Да не съм те наранил?

— Н-не, просто ние двамата... беше толкова хубаво — каза тя, въздъхвайки.

Не беше цялата истина, но и това стигаше. Тя плачеше заради всичките дълги самотни нощи, които щеше да прекара без Танър след раздялата им.

Джейк Харгър остана в селото, измъчвайки Ашли с безочливите си погледи и дръзки думи, когато се увереше, че Танър го няма наблизо. Беше достатъчно умен да не се хваща гуша за гуша с едрия, опасен бунтовник. Ако изиграе добре картите си, може да се спазари с Бягация лос, когато се върне. Оръжията срещу момичето.

До момента Харгър не бе успял да разбере какво правят бунтовникът и момичето в това племе. Не му беше известно Бягацият

лос да е любезничил някога с белите. По дяволите, вождът презираше дори него самия, въпреки че имаше нужда от оръжията и уискито, които той му продаваше.

Ашли внимаваше да се държи на далеч от Джейк Харгър. Макар че се бе нанесъл в типито на една отзивчива вдовица, той изпиваше Ашли с очи, когато и където я срещнеше, и това никак не ѝ харесваше. Страх я беше, че Танър ще забележи и ще се скара с Харгър или ще предизвика сбиване. Положението му в селото беше твърде несигурно, за да си позволи да създава размирици.

По-късно през деня Танър излезе на лов с двама воители, оставяйки Ашли сама. Харгър, който ги наблюдаваше зорко, забележа отсъствието му и реши да проследи Ашли, когато тя отиде в гората да търси див лук за яхнията, която искаше да сготви за вечеря. Тръгна след нея, държейки се на достатъчно разстояние, и се ухили триумфално, когато я видя да навлиза по-дълбоко в гората. Тя откри див лук, растящ по бреговете на едно поточе на около миля от селото. Коленичи и започна да рови в калта, толкова доволна от находката си, че не чу дебнещите стъпки на Харгър зад гърба си.

— Е, госпожичке, най-накрая сме сами.

Ашли изпусна лука и се обърна рязко, по-скоро с досада, отколкото със страх, към ухиления Харгър. Не се уплаши, но знаеше, че не е намислил нищо добро.

— Какво правите тук? Следите ли ме?

Харгър се изсмя самодоволно.

— Да речем, че те следя. Като не мога да се добера до теб с тоя бунтовник, дето се навърта наоколо, зачудих се какво ли ще е, като останем само двамката, без никой да ни пречи.

Ашли стана и тръгна да си върви.

— Сега знаете — подхвърли тя тез рамо. — С Танър сме женени. Не искам да имам нищо общо с вас или с друг мъж.

Харгър сграбчи ръката ѝ и я дръпна.

— Никъде няма да ходиш, госпожичке. Много отдавна не съм имал бяла жена. Индианките са хубавички, но не могат да ме задоволят така, както свежата бяла плът.

И я притисна силно към себе си.

Ашли започна да се бори.

— Пуснете ме! Танър ще ви убие, ако разбере, че сте ме докоснали. А ако той не ви убие, ще го стори Бягацият лос.

Думите й накараха Харгър да се замисли. Но стисна ръката й още по-здраво.

— Ти да не би да задоволяваш и бунтовника, и вожда? — Почеса се по главата. — Какво става, по дяволите? Не си пленничка, това е сигурно. Но и не си тук на гости. Всеки, който има очи, може да види, че твоят човек не ходи никъде без стражи. — Той я изгледа жадно и потърка чатала си. — Сигурно си нещо изключително в леглото, госпожичке. Ей сега ще разбере.

Ашли отново се помъчи да освободи ръката си от желязната му хватка.

— Пуснете ме! Ще викам.

Той се изсмя противно.

— Хайде де. Никой няма да те чуе. Бягацият лос търси видение, бунтовникът е на лов за ядене. Никой не тръгна след теб в гората, знам го със сигурност.

Намирайки сила, каквато не бе подозирала у себе си, Ашли се изтръгна от ръката на Харгър и побягна. Но той тичаше с по-едри крачки от нейните и скоро я настигна и така силно я тръшна на земята, че й изкара въздуха. Обкрачи безпомощно мятащото се тяло, притисна я и започна да разкопчава мръсните си панталони от еленова кожа. Ашли успя да си поеме дъх и нададе пронизителен писък.

Докато Ашли се бореше с Харгър, Коул и Утринна мъгла бродеха ръка за ръка по брега на потока. Скоро щяха да напуснат брачната си колиба и да се върнат в селото. Не искаха усамотението им да свършва, защото не знаеха колко време ще бъдат заедно. Сега бяха престанали да се целуват и прегръщат и Коул мислеше колко хубаво би било да положи Утринна мъгла на мекото ложе от борови иглички и да я люби. Тогава чу вика.

Утринна мъгла подскочи.

— Какво беше това? — запита тя плахо, стори й се, че някакво диво животно се кани да ги нападне.

Коул обаче разбра, че писъкът не е животински.

— Чакай тук — нареди той, бутна индианката настрана, извади ловджийския нож от колана си и се запъти натам, откъдето се чу гласът.

Междувременно Харгър беше махнал колана с оръжията и беше смъкнал панталоните си до глезените.

— Сега ще усетиш какво е да имаш в теб истински мъж.

Хванал израстъка, който се мотаеше между краката му, той намираще огромно удоволствие да се наслаждава на уплахата на Ашли, докато усилено го помпаше, за да го накара да се вдигне.

Ашли обаче не беше толкова уплашена, колкото си я мислеше. Когато той се стовари отгоре ѝ и се опита да влезе в нея, тя събра сили, търкулна се настрани и нададе още един пронизителен писък. Харгър се бухна по очи, разярен, че вместо в меката топла плът се е забил в отвратителната кал.

— Кучка! — изрева той, сграбчи я, преди да е успяла да се изправи на крака, и отново я повали. Дръпна грубо туниката над кръста ѝ и вдигна юмрук.

Коул чу втория писък и разбра, че някой е попаднал в отчаяно положение. Скочи върху Харгър точно когато беше вдигнал юмрук, за да удари Ашли. Веднага го позна. Почти година беше минала, но никога нямаше да забрави лицето му... и лъжите му, които го бяха вкарали в затвора по обвинение в убийство, което не бе извършил. Когато погледна надолу и видя Ашли, яростта му се отприщи.

— Махни си мръсните ръце от сестра ми!

Харгър спря с ръка във въздуха, зяпна в Коул и на лицето му се изписа огромна почуда.

— Коул Уебстър! Мислех, че си в затвора.

— Махни се от сестра ми — каза Коул, размахвайки заплашително ножа си. — Никакви резки движения. Станах много добър с ножа. Няма да ми е трудно да ти отрежа тая висулка, дете май много се гордееш с нея.

— Коул — промълви Ашли с разтреперан глас. — Слава богу.

Харгър се дръпна от Ашли, без да откъсва поглед от ножа.

Когато посегна към панталоните си, Коул му позволи да ги вдигне. После взе оръжията на Харгър и ги пъкна в колана си. Върза му ръцете със собствения му колан. Едва когато го обезвреди, той пристъпи към Ашли и ѝ помогна да се изправи.

— Направи ли ти нещо, Аш? — запита той загрижено. — Само кажи една дума, и ще убия това копеле.

— Нищо не ми е направил, Коул, във всеки случай, не каквото си мислиш.

— Къде, по дяволите, е Танър? И какво прави Харгър в селото на Бягация лос?

Ашли си пое дъх с усилие и отговори:

— Танър отиде на лов, а аз тръгнах в гората, да набера див лук. Не разбирам. Познаваш ли господин Харгър? Двамата с Танър мислехме, че е дошъл да продава оръжия на Бягация лос.

Зелените очи на Коул блеснаха в дива омраза.

— Ужасно права си, познавам това копеле. Той уби приятеля ми. Неговите лъжи ме вкараха в затвора.

10

— Харгър ли е лъгал за теб в съда? — запита Ашли и устрели вързания с див поглед. — Защо? Какво се е надявал да спечели, като прати невинен в затвора?

— Мога да отговоря — изръмжа Харгър. — Брат ти и неговите приятелчета щяха да ме разкрият. Въртях добра търговия, крадах оръжия от склада и ги продавах на индианците срещу бизонски кожи. Правех добри пари, като продавах тая стока на изток. В днешната армия сержантите не получават кой знае какви заплати. Тогава лейтенант Уебстър и капитан Кимбал надушиха операциите ми и започнаха разследване. Знаех, че трябва да направя нещо, за да премахна подозренията срещу мен.

— И уби Кимбал — извика гневно Коул. — И направи така, че мен да обвинят за това убийство.

— Планът беше блестящ — ухили се Харгър. — Особено като бяха чули, че двамата с Кимбал се карате пред бараките.

— Това, което ти наричаш караница, беше просто спор. Опитвахме се да решим дали да повдигаме обвинение срещу теб. Аз исках да го направим веднага, но капитан Кимбал каза, че все още нямаме неоспорими доказателства. Искаше да те хване на местопрестъплението.

— На повечето хора, които са ви видели, е изглеждало като караница. А и моите подозрения, че ти завидя на повишението на Кимбал, ни най-малко не ми навредиха, напротив.

— Нито пък ти навреди да скриеш откраднатите оръжия в моята квартира.

— Как е възможно офицерите да повярват на лъжлив крадец като Харгър, а не на един уважаван офицер? — запита недоумяващо Ашли.

— Брент Кимбал беше мъртъв и им трябваше изкупителна жертва — обясни Коул. — Вече бяха започнали да подозират, че от форта се изнасят оръжия, затова обвиненията на Харгър хванаха място. Особено когато намериха откраднатите оръжия в моята квартира.

— Ти не им ли каза, че са ти подхвърлени? — запита Ашли.

— Дори и аз съзнавах, че това е слаба защита. Дватамата с Кимбал не бяхме споделили подозренията си със съответните офицери, а след това стана прекалено късно. От Вашингтон настояха за бърза присъда и аз се оказах подръка. Останалото е история.

— Как се измъкна от затвора, Уебстър? — запита Харгър. — Аз избягах от армията скоро след процеса. Взе да ми пари под краката, не можех повече да действам извън форта. Сега си имам по-добро занимание. От изток ми карат оръжия. Някои са стари и малко калпави, но индианците много-много не разбират.

— Коул, добре ли си? — дотича през храсталаците Утринна мъгла и спря изведнъж, като видя Коул и Ашли.

Премести поглед от тях към Харгър, който стоеше с вързани ръце.

— Утринна мъгла, нали ти казах да стоиш на безопасно място.

— Разтревожих се за теб — каза тя. — Забави се.

— Я виж ти, това да не би да е сестричката на Бягация лос?

Индианката впи сърдит поглед в Харгър.

— Това е търговецът. Защо сте му вързали ръцете? Какво е направил? — Щом видя раздърпаната Ашли, тя отвори широко очи. Туниката ѝ беше разкъсана на дясното рамо, отдолу беше раздрана чак до бедрото. Само за миг Утринна мъгла разбра, че тук е станало нещо. — Търговецът ли ти направи това, Пламък?

— Ашли каза, че е дошъл, докато ние бяхме извън селото — обясни Коул. — Проследил я и я нападнал. Дойдох тъкмо навреме.

Младата индианка възкликна и се хвърли към зълва си.

— Добре ли си, сестро?

— Не ми е направил нищо, Утринна мъгла.

— Ще се погрижа Бягацият лос да научи, че търговецът те е оскърбил.

Харгър се изсмя грубо.

— Брат ти има нужда от онова, което нося. Не разчитай да направи нещо, с което да навреди на бизнеса си с мен.

— Не разчитай на Бягация лос — извика Коул. — Заради този човек попаднах в затвора, Утринна мъгла. Възнамерявам да го заведа обратно във форт Бриджър и да го накарам да си признае вината за

престъплението, в което обвиниха мен. Той уби човек напълно хладнокръвно.

— Никъде не тръгвам с теб, Уебстър. Вярно, голям шок беше за мен, че те намерих в селото на Бягация лос, но от опит знам, че вождът прави само това, което е изгодно за племето му.

— Вървящият в сянка е мой съпруг — каза гордо Утринна мъгла.

— Виж ти, кой да знае накъде ще се търкулне кълбото. Браво на теб, Уебстър, добре си се наредил за човек с присъда. Как избяга от затвора?

— Не ти дължа никакво обяснение, Харгър. Ще те заведа обратно в селото и после във Форт Бриджър. Обръщай се и тръгвай — нареди Коул.

Видимо необезпокоен от обрата на събитията, Харгър се затътри през гората. Коул го следваше почти по петите и от време на време го бодваше с ножа, за да побърза. Ашли и Утринна мъгла вървяха след него. Когато стигнаха селото, Коул върза Харгър за кола в средата на лагера, а Утринна мъгла обясни на Тъкача на сънища и на племенния съвет какво е направил търговецът, за да се отнесат с него така.

Докато траеше обяснението, Танър се върна заедно с другите ловци. Зърна купчината хора, събрани в средата на лагера, и потръпна. Дали не се е върнал Бягацият лос? После видя Коул и страхът му понамаля. Бързо си проби път през навалищата и застана до Ашли. Погледна я въпросително, като забеляза вързания за кола Харгър и Утринна мъгла, заета в оживен разговор с Тъкача на сънища.

— Какво става? Какво е направил Харгър? Не го харесвам, но мислех, че Бягацият лос го уважава. Да не би вождът да се е върнал?

Преди Ашли да успее да отговори, Коул се приближи до него.

— Къде беше, когато жена ти имаше нужда от теб, Мактавиш? Ако не бях пристигнал навреме, Харгър щеше да изнасили сестра ми. За бога, Танър, не си ли спомняш, че ти казах, че онзи, който ме вкара в затвора, се казваше Харгър? Трябваше да разбереш кой е, още щом е влязъл в лагера и си е казал името.

Танър беше смаян. Обърна се към Ашли и едва сега забеляза в какво състояние са дрехите ѝ. Стисна юмруци, за да не се нахвърли върху Харгър. Но най-напред трябваше да разбере дали това копеле е направило нещо на Ашли.

— Тоя направи ли ти нещо, янки? — запита със заплашителен глас.

— За щастие нищо — отвърна Ашли и потръпна.

Малко оставаше... съвсем малко.

От вида на Ашли Танър разбра, че тя е още в шок, чувството му за вина не намаляваше. Трябваше да бъде тук, особено като знаеше за намеренията на Харгър към нея.

— Съжалявам.

— Нямахте как да знаеш. Никой не е виновен, грешката си е моя. Не биваше сама да отивам да търся див лук. Харгър ме е проследил. Слава на бога, че тръгнах нататък, където Коул и Утринна мъгла си бяха построили брачната колиба. Чули ме да викам и Коул дойде да ме спаси.

Танър пристъпи заплашително към Харгър.

— Заслужаваш си да те убия. Но знам, че Коул иска да те заведе във Форт Бриджър, затова за момента ще се въздържа. Господ знае, че заслужаваш да умреш заради това, което си направил на Коул и Ашли.

— Бягацият лос ще си каже думата — озъби се Харгър. — Той има нужда от мен. Няма да позволи никой бял да ме заведе в затвора.

— Тъкачът на сънища и съветът решиха, че търговецът трябва да остане вързан, докато се върне Бягацият лос — каза Утринна мъгла, заставайки до Коул.

Това, което премълча, беше общото убеждение, че Харгър е ценен за Бягация лос заради стоката си и той няма да се съгласи да го предаде на Коул.

— Мислиш ли, че ще ми позволи да върна Харгър във форта, като му кажа какво ми е направило това лъжливо копеле?

— Няма нужда да чакаме връщането на вожда — каза Танър тихо. — От някое време обмислям бягство. Може би е най-добре да го направим, преди да се е върнал Бягацият лос. Индианците не зачитат законите на белите.

Коул хвърли към Утринна мъгла поглед, който говореше по-ясно от всякакви думи. В него се отразяваше цялото му сърце. Искрящите му зелени очи говореха колко му е трудно да реши да тръгне. Говореха й, че я обича, че трябва да я напусне само за да очисти името си. Макар че сърцето й бе почти разбито, Утринна мъгла разбра безмълвната му молба и кимна. Винаги бе знаела, че някой ден ще

загуби Коул... но не и толкова скоро. Запита се какво ли е направила, та да разгневи боговете. Защо ѝ вземат Коул толкова скоро, след като са ѝ го дали?

Тази вечер Коул и Утринна мъгла споделиха вечерята на Танър и Ашли. Седяха в типито и си говореха тихо, далеч от любопитните уши на стражите, разположени отвън.

— Кога тръгваме? — запита Коул, който вече нямаше търпение да осъществи предлаганото от Танър нощно бягство. — Какво планираш?

— Утринна мъгла ще дойде ли с нас? — запита Ашли.

Индианката поклати тъжно глава.

— Мястото ми е тук. Сърцето ми отива с Коул, но аз трябва да остана с моя народ. Няма да ви издам, но трябва да тръгнете скоро, преди да се е върнал брат ми.

— Утре вечер — каза без колебание Танър. — Няма да е лесно да измъкнем Харгър от лагера. Трябва да бъде вързан и със запушена уста, ще се наложи да го влачим насила. Това оставям на теб, Коул. Аз ще се заема с двамата стражи. Ще се срещнем в корала малко след полунощ, когато вероятно цялото село ще е заспало. Ако Утринна мъгла реши да дойде с нас — продължи той, — ще бъдем много щастливи да я вземем със себе си.

Утринна мъгла се усмихна тъжно на Коул.

— Не мога. — Стана и го хвана тържествено за ръка. — Ела, съпруже, имаме още една нощ.

— Тъжно ми стана за Коул и Утринна мъгла — обади се Ашли, след като младоженците напуснаха колибата им. — Мисля, че той наистина я обича. Не е честно, Танър. Трябва да бъдат свободни да се обичат.

Свободни да се обичат, помисли Танър, докато отзвучаваха думите на Ашли. Само да беше така. Той никога не бе имал свободата да обича. Случилото се с Елън му бе отнело способността отново да изпитва обич. Нещата, в които бе вярвал, за които се бе борил, в крайна сметка бяха унищожили хората, които най-много бе обичал. Ако беше разбрал навреме, щеше да вземе мерки да пази Елън от самата нея, но нямаше представа, че разумът ѝ е толкова нестабилен.

— Има ли нещо, Танър? Толкова си тих.

Той трепна силно от звука на гласа ѝ.

— Замислих се.

— За утре вечер ли?

— И за това. Ако бягството ни успее, ти какво ще правиш? Започвам да подозирам, че Коул ще се върне при Утринна мъгла, когато очисти името си. Ами ти къде ще идеш?

— Със или без Коул, отивам в Орегон сити — каза Ашли без никакво колебание. — Нали съм учителка. Ще имам достатъчен доход с тази професия. Впрочем останаха ми пари от продажбата на къщата на леля ми и от наследството, ще ми стигнат за още малко време. — Тя го изгледа изпитателно. — Могат да ти дадат анулиране в най-близкия град. Може в Денвър. Няма да го оспорвам.

— Не ти ли е хрумвало, че пред закона нямаме никакви основания за анулиране? Спахме заедно, и то не един път. Или, си забравила?

Ашли се изчерви и погледна настрани. Как би могла да забрави нещо, което ѝ бе доставило такава наслада?

— Не съм забравила. Ако това те притеснява, разводът ще свърши същата работа. Това искаш, нали?

Тя затаи дъх и бавно го изпусна, когато не го чу да ѝ отговаря.

Танър се загледа мрачно в догарящата жарава, премисляйки думите на Ашли, една неочаквана мисъл мина през ума му и го ужаси.

— Ами ако сме заченали дете? Не съм искал да стане така, но не можем да пренебрегнем тази възможност.

— Няма нужда да се тревожиш за това — отвърна бързо Ашли. — Мога сама да се грижа за себе си.

Танър изръмжа ниско, отчаяно. По дяволите, помисли си той. Не беше мъж, който ще остави жена, бременна с неговото дете. От друга страна, не разполагаше с нищо, освен с едни празни джобове и неизмерима омраза към янките. Ашли заслужаваше нещо по-добро. Ако не беше омразата към янките, животът му щеше да бъде празен и безсмислен. Мъже като Слейтър и Харгър не заслужаваха да вървят по земята и Танър се бе провъзгласил за техен съдия, макар да си признаваше, че общуването с Ашли и Коул донякъде е смекчило отношението му към янките.

— Мнението ти за мен трябва да е доста ниско, ако мислиш, че ще те изоставя бременна с моето дете — каза ядосано Танър. — Знам,

че не съм съпругът, какъвто ти искаш, но докато не се уверя, че не носиш дете от мен, няма да те оставя.

Чу се как Ашли преглътна.

— Мислех, че и двамата искаме анулирането. Бракът ни беше чисто и просто уговорка.

Това, което не каза и се надяваше той да е разбрал, беше, че го освобождава да се върне при Елън, когато бракът им свърши. Не беше му предявявала никакви изисквания. Трябваше да го убеди, че няма да го държи отговорен.

— Мислех, че съм се изразила ясно, бунтовнико. Загрижеността ти е трогателна, но ненужна. Мога сама да се грижа за себе си и за детето, ако съм заченала. Възможно е да не мога да имам деца — прибави тя след малко.

Танър се вгледа в нея.

— Ти наистина искаш да се освободиш от този брак, нали?

Ашли небрежно вдигна рамене.

— Така се разбрахме.

О, господи, а отвътре тя умираше. Ако Танър бе казал, че я обича или дори че просто се интересува от нея, щеше да признае, че не ѝ се мисли нито за анулиране, нито за развод. Но той обичаше Елън, искаше Елън. Най-доброто, което можеше да направи за Танър, беше да го освободи, за да се върне при жената, чието име бе викал насън.

— Кое копеле ще изостави жената, носеща негово дете? — запита Танър. — Лицето му окаменя. — Няма да те оставя, докато не бъда сигурен.

Ашли навярно би могла да има деца, както всички останали жени, доколкото ѝ беше известно. Не можеше обаче да осъзнае, че е способна на такава страст, каквато ѝ бе вдъхнал Танър. Когато Чет развали годежа им, я бе обвинил, че е студена и безчувствена. Скоро след това се бе оженил за Барбара Харисън, дъщерята на банкера. Отначало я заболя и години наред Ашли мислеше, че нещо ѝ липсва. После се потопи в работата и се затвори в себе си. Никой мъж не привлече вниманието ѝ, годините минаваха и тя свикна да живее като стара мома.

Когато срещна Танър, разбра, че не е безчувствена стара мома. Той събуди кръвта ѝ и накара тялото ѝ да пламне. Накара я да чувства. Кой би помислил, че бунтовникът робовладелец ще ѝ подейства така

опустошително? Тя винаги беше яростна аболиционистка, бореше се за свобода и равенство и защо, за бога, се бе поддала така безпомощно на магията на един мъж, който я мразеше заради убежденията ѝ?

— Някои мъже нямаше да се замислят, че може да се стигне до бременност.

Танър я изгледа намусено.

— Аз щях.

Ашли почервения.

— Защо да не помислим за бягството утре вечер? — предложи тя, сменяйки внезапно темата.

— Планът е прост. Коул ще се погрижи за Харгър, а аз за стражите. Ти с Утринна мъгла трябва само да отидете там, където държат конете, и да ни чакате. Ако Утринна мъгла реши да не идва с нас, може да се върне в колибата си...

— Горкият Коул. Животът никак не бе лесен за него... за нас.

— Защо? — запита меко Танър.

Тя плъзна поглед по лицето му.

— Съжалявам, че се намесих в живота ти.

Танър се изсмя.

— Животът ми не беше от най-съвършените. Ти ме намери в затвора, не помниш ли? Хайде, спи, янки. Май само тази вечер ще се наспим добре. Поне докато стигнем във форт Бриджър. Знаеш ли къде са ми дисагите?

— В дъното на палатката.

— Там са парите и ценностите ти. Не исках да ги оставя, когато напуснах кервана, затова ги прибрах в дисагите и ги взех със себе си. Фургонът ще ни чака във форта. Платих да се грижат за конете и да приберат фургона в конюшнията.

Не спираше да говори, за да прикрие желанието си. Нарочно се обърна настрани, смяташе, че ще се разделят по-лесно, ако не се любят.

— Благодаря ти.

Ашли загледа мълчаливо как Танър разстила постелките им до огъня. Когато легна и се обърна с гръб към нея, намери сили да произнесе името му.

— Танър.

Той се обърна към нея, отблясъците на огъня заиграха по рязко очертаните му скули. Не беше виждала по-красив мъж от него.

— Какво има, янки?

Загледа я омагьосан как прокарва връхчето на езика по изсъхналите си устни.

— Тази нощ може да е последният път, когато сме заедно така.

Той преглътна едно стенание. Да не би и тя да мисли същото като него?

— Мислиш ли, че не знам?

— Може за много неща да не се разбираме, но разбрах, че постигаме съгласие поне в една-две области.

Господи, защо го прави да ѝ е толкова трудно?

Лека усмивка заигра по устните на Танър.

— Какво се опитваш да ми кажеш, янки?

— По дяволите, бунтовнико, толкова ли не се сецаш, или просто не ме искаш?

Той се надигна на лакът и я загледа над пламъците.

— Не знам дали идеята е добра. Може да свикна да се любя с теб. Ако не си бременна сега, със сигурност можеш да забременееш утре. И когато всеки тръгне по своя път, тази интимност може да започне да ни липсва.

— Още една причина — гласът ѝ трепереше, страхуваше се да не я отблъсне — да направим тази нощ незабравима. Ако ме искаш.

Топла вълна се надигна в кръвта му и нахлу в неговата мъжественост, той стана и коленичи до нея.

— Да те искам ли? Как можеш изобщо да питаш такова нещо? Мислех, че ще ти е по-лесно, ако тази нощ те оставя сама. — Той свали туниката ѝ и я захвърли в ъгъла. Погледна я с копнеж и болка. — Това ще ни остане, янки.

Ашли затвори очи и преглътна мъчително.

— Няма значение колко мимолетна или бурна е връзката ни, винаги ще си спомням как съм се любила с теб.

— Запомни го, когато си намериш друг любовник или съпруг — каза меко Танър.

Никога няма да имам друг любовник или съпруг, помисли трескаво Ашли. Ти си единственият мъж, когото някога съм искала. И

мислите изчезнаха под целувките на Танър. Тя зарови пръсти в косата му, после я отметна, за да погали лицето му.

Топлите ѝ пръсти галеха хладното му чело, Танър изстена, когато ръката ѝ се плъзна надолу по мощната стена на гърдите му и стигна до хълбоците, обхващайки втвърдения му фалос, който издуваше панталоните.

Той замря, пометен от талазите огън, които забушуваха във вените му. С треперещи ръце разкопча панталоните и ги свлече по бедрата си. След миг те се озоваха при нейната туника и той започна да я гали, прокарвайки треперещите си пръсти по меките косъмчета на гнездото ѝ и по нежната женствена плът под него. Копринените влажни гънки откликваха трескаво на допира му.

Ашли нададе дълъг, неистов стон и се изви нагоре срещу търсеците му пръсти. Блесналият му поглед се опияняваше от гледката на гърдите ѝ, стърчащи към него с нежна подкана. Наведе се и я засмука, дразнейки нежните зърна със зъби и език. Пръстите му нежно разтвориха меката розова плът и продължиха мъчението долу, също както устата му хвърляше в безпокойство гърдите ѝ. Продължи да я възбужда и да я изследва с устни, език и пръсти, докато страстта ѝ овлажни ръката му.

Желаейки да му даде същото удоволствие, каквото той ѝ даваше, Ашли посегна и го обхвана. Той се възправяше огромен и пулсиращ, опрян в бедрото ѝ, от устните му се откъсна задавен вик, когато пръстите ѝ се обвиха около него. Почувства как мускулите на корема му се стягат и ръката му заклецва нейната, показвайки ѝ без думи какво иска да направи тя.

Това беше мъчение. Чисто, сладко мъчение. Но и да искаше, Танър не можеше да я спре, дори да умираше. Той отметна глава, мощната му шия се изпъна, очите му станаха на тесни цепнатини. Стисна зъби, подлудял от милувките ѝ. Още издържаше, но тялото му започна да трепери, да изнемощява, уплаши се, че ще се излее в ръката ѝ.

— Стига! — извика той и бутна ръката ѝ.

Тя бързаше, прекалено много бързаше. Той хвана ръцете ѝ, притисна ги и наведе очи, за да я погледне.

Беше великолепна. Гърдите ѝ бяха изваяни точно за шепите му, увенчани с нежни зърна с цвят на рози. Наведе се и навлажни зърната

й с върха на езика си, гледайки омагьосан как се свиват в малки стегнати пъпки и се втвърдяват под милувките на езика му. Тя задиша накъсано и тежко, разпалвайки страстта му до непоносимост.

— Танър, стига!

Сърцето му туптеше бясно, задъхваше се. Мъжествеността му пулсираше, готова да избухне, но още не беше готов да я вземе. Устните му се спуснаха върху гърдите й, после по плоския й корем към копринените гънки на овлажнената плът. Тя трепна конвулсивно с цялото си тяло, когато той погали малкото чувствително зрънце, скрито в набъбналите розови гънки. Извика в безпомощен унес, когато той проникна с пръст в цепнатината на нейната женственост и започна да я възбужда и да я дразни, пораждайки в нея невероятни и непоносимо еротични усещания.

— Танър, моля те!

Приглушени звуци на наслада се откъснаха от гърлото й и излетяха от полуотворените й влажни устни.

Едва тогава Танър се смили над нея. Навлезе в нея с изгарящ тласък — навътре, до безкрайност. Набъбналата закръглена глава на плътта му я пронизваше отново и отново, достигайки до самата й душа. Изпълни я така, че тя нямаше какво повече да му даде, движейки се диво и пламенно в стегнатата й топлина.

Ашли се изви и се притисна към него, вземайки всичко, каквото той можеше да й даде, погълната от пламъците на възбудата. Зари лице в шията му и се притисна към него, овладяна от дивата треска на страстта му. Потънали в мускусния аромат на секса, с вибриращи хълбоци, със замъглен разсъдък, те се разтвориха във всеобхватната наслада. Хаотични конвулсии и тръпки разтърсиха Ашли. Застена и еротичните й викове отключиха освобождението на Танър. Той навлезе в нея и се отдръпна веднъж, два пъти, извика дрезгаво и се изля в нея.

Притисна задъхан челото си към нейното.

— Господи, янки, никога не съм стигал толкова близо до небето.

Ръцете му трепереха, когато се надигна. Дишаше тежко, цялото му тяло пулсираше, отпусна се до нея и я прегърна.

— Беше... изключително, бунтовнико — въздъхна Ашли, все още замаяна от опияняващото изживяване.

Съмняваше се дали нещо в живота би могло да се сравни с това, което току-що преживяха двамата с Танър.

— Права си. В секса сме неповторими.

Ашли въздъхна. В секса. Само задоволяването ли има значение за Танър? Нима не знае, че тя няма да реагира така на друг мъж? Изведнъж си спомни за другата жена, с която Танър бе преживявал страстни моменти. Нуждата да узнае всичко за жената на име Елън я накара да стане дотолкова дръзка, че да му зададе стряскащия въпрос:

— Танър, коя е Елън?

Той затихна.

— Откъде си чула това име? — извиси гневно глас.

— Ти веднъж говореше насън. Сигурно много си я обичал. Какво е станало? Защо сега не си с нея?

Той стисна устни на тънка черта.

— Не питай за неща, които не те засягат.

— Обичаш ли я? — настоя Ашли.

— Престани! Не мога да говоря за Елън. Нито сега, нито когато и да било, и особено с теб.

— Разбирам.

Ашли всъщност разбра само едно. Танър обича толкова много Елън, че в сърцето му няма място за друга жена. Тя не беше глупава. Знаеше, че той се ожени за нея заради парите. Каквото и да се беше случило между Танър и Елън, то е било толкова опустошително, че той не можеше да говори за него. Ашли знаеше, че домът му е бил унищожен от янките, че майка му е умряла, но какво е станало с Елън?

Омразата на Танър към янките беше толкова силна, че Ашли разбра — той не може да се интересува от нея. Колкото и да беше хубаво да се люби с него, тя искаше не само да реагира на тялото ѝ. Явно обаче пазеше любовта си за жената на име Елън.

— Нищо, нищичко не разбираш — измърмори Танър под нос.

Не искаше да говори за Елън. Не и с Ашли, свита край него, сгушила голото си тяло в неговото. Знаеше, че тя няма търпение да се отърве от брака им, но и не може да пренебрегне начина, по който тялото ѝ реагира на неговото. Когато беше с Ашли, болката, свързана с Елън, отстъпваше в отдалеченото минало. Признаваше си, че Ашли бе направила живота му по-търпим. Но след раздялата им той щеше да се върне към онзи тъмен свят, който го водеше към самоунищожението. И не го беше грижа за това.

— Позволи ми да разбера, Танър. Какво общо има между Елън и твоята омраза към янките? Да не би да те е напуснала заради янки?

— Достатъчно е да ти кажа, че я няма — процеди Танър. — Не ти трябва да знаеш повече.

— Чувствам болката дълбоко в теб. Имаше я, когато те видях за пръв път, има я и сега. Като рана, която не иска да зарасне. Може би, ако говориш за това...

Танър се изсмя насила с накъсан, чезнещ смях.

— Силно въображение имаш, янки. Наистина не искам да говоря за това. Искам пак да те любя. Ако нещо може да ми помогне, то е усещането, че съм дълбоко в сладката ти плът. Господи, янки, никога не съм мислил, че пак ще изпитвам такива чувства към жена. Желанието към теб е единственото светло петно в живота ми. Не разваляй нещата точно сега.

Отчаянието, което долавяше в гласа му, накара Ашли да се закълне в себе си да помогне на Танър, дори ако това означаваше да го откъсне от себе си и да го прати да търси загубената си любов. Когато разтвори крака и го прие в тялото си, тя разбра, че го обича прекалено много, за да го даде на друга жена.

Всеки план може да се обърка. Бягачият лос се върна на другата сутрин — преди Танър да задейства плана си за бягство. Дватамата с Ашли бяха излезли отвън, когато вождът се появи откъм хълмовете — изтощен, с хлътнали очи, готов всеки миг да припадне. По тялото му имаше многобройни следи от порязвания с нож, изглеждаше така, сякаш с дни не е ял и спал. Без да се отклонява нито надясно, нито наляво, той се запъти право към колибата на Тъкача на сънища.

Ашли видя разтреперана как Бягачият лос влиза в колибата на шамана, обезпокои се, че завръщането на вожда може да попречи на бягството им. Сякаш прочел мислите ѝ, Танър я обгърна покровителствено през раменете.

Едва влязъл в колибата, Бягачият лос се строполи на постелката до светия мъж. Затвори очи и се опита да си спомни видението, за да го разкаже съвсем точно на Тъкача на сънища.

Старият шаман зачака търпеливо вождът да събере сили. Даде му вода и Бягачият лос я изгълта цялата.

— Страхувах се, че Великият дух ме е изоставил, защото нямах видения — заразказва отпаднало той. — Принесох в жертва тютюнев дим, молих се, постих, хвърлих салвия в огъня, за да изгоня злите духове и да пречистя плътта си, но никакво видение не ме навестяваше. Снощи вече повярвах, че ще умра в планината. Затворих очи и се приготвих да се подчиня на волята на Великия дух, когато изведнъж умът ми се отвори за видението.

Тъкачът на сънища кимна разбиращо.

— Какво ти откри Великият дух? Показа ли ти по коя пътека да тръгнеш?

— Дойдох направо в твоята колиба, за да ми разтълкуваш видението — каза Бягачият лос.

Гласът му трепереше от вълнение. Той се облегна назад, затвори очи и заговори:

— Това беше объркващо видение. Пред очите ми в прерията избухнаха пламъци. Отвори се пътека и врагът напредваше към нас, без огънят да го засегне. Изведнъж аз се озовах там, яхнал коня си и заобиколен от моите воители. Лицата ни бяха изрисувани в бойни цветове и ние тръгнахме срещу сините куртки. Пламъците и горещината ни отблъснаха на няколко пъти. Но изобщо не засегнаха враговете ни... Изведнъж до мен се появи Пламък. Каза ми, че ще призове дъжда, за да угаси огъня, ако ѝ върна свободата. Врагът ни нападаше и аз няхах избор. Преди да тръгнем срещу неприятелите, тя отрязва кичур от косата си и ми го даде. Вплетох го в моята коса и почувствах как в мен се влива огромна сила. Неприятелят побягна и ние победихме. Когато се върнах от битката, Пламък поиска да я освободя. Започнах да се колебая, но тя се разгневи и насочи гнева си срещу мен. Удари гръмотевица, огромни светкавици разсякоха небето. Ако не изпълня желанието на Пламък, народът ни ще загине — видях това съвсем ясно.

Той изведнъж млъкна. Трепна и отвори очи, капнал от изтощение.

— Какво означава това, Тъкачо на сънища?

Шаманът мълча дълго. Накрая заговори:

— Получил си предупредително видение. Магията на Пламък е по-силна, отколкото мислехме отначало. Тя е нещастна при нас. Исква да си иде. Видението ти показва колко лесно може да обърне магията си срещу нас, ако поиска. Съвсем ясно е — Великият дух желае да я пуснем да си иде.

— А твоето видение? — запита Бягацият лос. — Нали ти имаше видение за огненокоса бяла жена, чиято силна магия ще бъде от полза за племето ни?

— Твоето видение показва, че силата ѝ може да остане с нас и когато тя си тръгне. В твоето видение, когато си вплел нейния кичур в косата си, ти си станал силен и непобедим.

Бягацият лос кимна.

— Така е.

— Пламъците, които си видял да поглъщат прерията, са кръвопролитие. Намесата на Пламък е донесла победата на нашия народ. Видението ти е съвсем ясно. Не можем да си позволим да я разгневим.

— Когато се съединя с нея, силата ѝ ще премине у мен — каза въодушевено Бягацият лос.

Тъкачът на сънища поклати глава.

— Тя си има другар.

— Пфу, някакъв бял мъж. Той не е подходящ за нея.

— Не можеш да се съединиш с нея. Великият дух го забранява. Върви в колибата и си почини, вожде. Когато се възстановиш, трябва да осъществиш видението си, както желае Великият дух.

Нямаше какво повече да се каже. Уморен телесно и душевно, Бягацият лос стана и се запъти с несигурна крачка към колибата си. Спря изведнъж, когато видя Джейк Харгър, вързан за кола в средата на селото.

— Тъкмо навреме идваш — изсумтя Харгър. — Мислех, че сме приятели. Дойдох с цял товар... стоки за продан, а се отнесоха с мен като с разбойник.

Утринна мъгла се втурна към брат си, готова да защити своя съпруг.

— Търговецът не е почтен човек — каза тя на Бягация лос. — Проследил Пламък в гората и се опитал да я изнасили. Съпругът ми за щастие му попречи.

Вождът се намръщи.

— Защо мъжът на Пламък не я е защитил?

— Той е бил на лов. Пламък отишла в гората да набере див лук. Но това не е единственото прегрешение на търговеца. Вървящият в сянка е бил хвърлен в затвора за престъпление, което търговецът е извършил.

Бягацият лос отправи навъсения си поглед към Харгър. Беше заповядал, докато отсъства, никой да не смее и с пръст да пипне Пламък, затова, като си представи, че търговецът я е докосвал, той изведнъж му стана крайно неприятен.

— Джейк Харгър търгува с контрабандни стоки — обясни Коул, приближавайки се заедно с Ашли и Танър. — Незаконно е да се продават оръжия на индианците — обясни Коул. — Не забравяй, че той се опита да навреди на сестра ми.

— Търговията не е престъпление. Сиукските закони не я забраняват — каза Бягацият лос. — Имаме нужда от оръжие, за да се отбраняваме срещу неприятелите.

— Не можете да спечелите тази битка — каза тъжно Коул. — Белите мъже са повече от стръковете трева в прерията. Идват през планините откъм изток все повече и повече. Необходимо е да се научим да живеем едни до други. Трябва да ми позволиш да отведе Харгър във форт Бриджър и да го предам на властите.

Харгър избухна в ругатни.

— Не го слушай, вожде! Освободи ме и ще продължавам да ти нося добри стоки. Не можеш да си позволиш да загубиш това, което доставям на твоя народ.

— Вървящият в сянка е мой съпруг, Бягащ лос. Ако ме обичаш, ще му позволиш да отведе Харгър във Форт Бриджър. Търговецът е единственият човек, който може да очисти името на Вървящия в сянка от обвинението в убийство. Съпругът ми не е способен хладнокръвно да убие човек.

— Обичам те, сестричке, но това, за което ме молиш, не е възможно. Трябват ни оръжия, за да воюваме срещу врага.

— Можете да отидете в планините и да живеете в мир — намеси се Ашли. — Ако ни пуснете, ще оставя силата си с вас.

Нямаше представа как ще изпълни това обещание, но се чувстваше длъжна да каже нещо.

Бягащият лос я погледна с неразгадаемо изражение.

— Как магията ти ще ни помага, когато няма да си с нас?

Вече знаеше от видението си как ще стане това, но искаше да го чуе и от Пламък.

Ашли за миг се смути. После просия.

— Ще оставя при вас нещо от себе си, нещо, което да ви дава сила.

Не знаеше какво ще им остави, но идеята като че ли се хареса на Бягащия лос.

— Не я слушай тая кучка — изсъска Харгър. — Само те лъже.

— Ще помисля — каза вождът и тръгна към колибата си. — Трябва да си почина и да се подкрепя, едва след това ще мога да мисля ясно.

— Какво видение получи, братко? — извика след него Утринна мъгла. — Не можеш ли да ни кажеш нещо за него?

— Не мога да споделя видението си. Само Пламък може да го осъществи. Тя ще бъде свободна да си иде само ако остави магията си

при нас.

— Какво, по дяволите, означава това? — запита Танър.

Този разговор изобщо не му хареса.

Ашли прехапа долната си устна, замислена над думите на Бягация лос.

— Искан ми се да знаех.

— Няма да ме отведеш във форт Бриджър — предупреди го Харгър. — Бягацият лос няма да позволи. Той няма да пусне и жената. Само глупак не би разбрал, че я искам в леглото си. Когато се освести, ще ме послуша. Помни ми думата, няма да прекарам остатък от живота си зад решетките.

— Много говориш, Харгър — каза Коул и се обърна да си върви. — По-скоро ще те убия, но няма да позволя на вожда да те освободи, за да продължаваш да вършиш престъпления.

— Не си хаби думите за тоя глупак — намеси се Танър. — Да изчакаме решението на Бягация лос, преди да сме направили нещо необмислено. Междувременно трябва всички да помислим по какъв начин Ашли ще може да остави магията си при Бягация лос.

— Аз нямам никакви изключителни сили — напомни им Ашли. — Как мога да ги оставя на Бягация лос, като ги нямам?

— Но той не мисли така. Опасно е точно сега да го лишаваме от тази илюзия. Още сме живи само защото той вярва, че ти притежаваш огромна сила. Светкавицата преди няколко дни само затвърди вярата му. Затова нека заедно да измислим нещо, което ще убеди вожда да ни освободи. Ти познаваш най-добре брат си, Утринна мъгла. Какво мисли той според теб?

— Ясно е, че видението на Бягация лос е свързано с Пламък. Той очаква нещо от нея. Трябва да изчакаме, докато ни открие какво иска. Може би Пламък ще се досети, когато дойде моментът.

Когато слънцето беше в зенита си, Бягацият лос излезе от своята колиба. Изглеждаше освежен и отпочинал. Няколко часа почивка му бяха възвърнали силата. Пролетен дъжд веднага дотича при него с купа, пълна с храна. Той ѝ се усмихна и тя му отвърна със сияйна усмивка, в която се четеше желанието да си върне чувствата на мъжа, който някога беше неин съпруг.

След като Бягацият лос се нахрани и напи с вода, прати Пролетен дъжд да повика Ашли, Танър и Коул. Утринна мъгла дойде

заедно с Коул, макар да не беше повикана. Вождът изчака търпеливо, докато всички насядат в кръг около него, и едва тогава проговори:

— Великият дух ми изпрати видение — започна той без предисловие. — Не мога да ви го разкрия цялото. Мога само да ви кажа, че видях прерията в пламъци и племето ни застрашено от огромна опасност да бъде унищожено. Тогава Пламък се появи до мен. Във видението ми тя призова дъжда от небето, за да угаси пламъците, и ми вдъхна сила да победея неприятеля. В замяна поиска да й върна свободата.

Ашли се развълнува.

— Ако ти дам силата си, наистина ли ще мога да си ида свободна? Ще могат ли Танър и Коул да дойдат с мен? Ще ни позволиш ли да отведем Джейк Харгър?

Танър стисна ръката ѝ, опитвайки се да я предупреди да внимава. Индианецът беше хитър и той не му вярваше.

— Как точно Пламък ти предаде силата си, Бягащ лос?

Вождът се загледа в червената коса на Ашли — цветът ѝ съперничеше на слънцето. Не, превъзходеше го, помисли той, когато посегна и приплъзна в пръстите си един бляскав кичур.

Внезапно осенена, Ашли разбра какво трябва да направи, за да спечели свободата си и тази на Танър и Коул. Видението на Бягация лос ѝ бе дало ключа. Импулсивно, без да помисли колко безразсъдно действа, тя дръпна ножа на индианеца от ножницата на пояса му.

— Ашли!

Танър пребледня, ужасен от дързостта ѝ. Нима не разбира, че всички зависят от милостта на Бягация лос?

Вождът не направи никакво движение, за да я спре. Гледаше я напрегнато, съзнавайки намеренията ѝ, макар че другите не ги разбираха. Не позволи на Танър да вземе ножа от Ашли, възпря го с движение на ръката — рязко, предупредително.

Ашли хвана кичур коса с лявата ръка, вдигна дясната и резна. Утринна мъгла изписка уплашена, когато видя отрязаната коса. Ашли погледна кичура със съжаление и го подаде на Бягация лос.

Сърцето на Танър заблъска диво в гърдите му и се успокои едва когато видя щастливото изражение на лицето на вожда, който държеше огнения кичур коса.

— Сега имаш част от мен, Бягащ лос — каза тържествено Ашли.
— Давам ти моята магия. Вече нямаш нужда от мен, за да има народът ти късмет. Ако ме задържиш тук против волята ми, моята сила няма да ти е от полза.

Бягащият лос гледаше втренчено яркочервената коса, къдреца се в дланта му, и усещаше как в тялото му се влива сила. Чувстваше как става по-могътен и по-здрав — непобедим, неразрушим. Отдели кичур от собствената си коса и вплете косата на Ашли в него. След миг един слънчев лъч се промъкна през дупката за пушека и пропълзя по червените къдрици, вплетени в черната му коса, колкото и странно да изглеждаше, сякаш наистина Бягащият лос се бе сдобил с нова сила.

— Свободна си да си вървиш, Пламък. Моето видение ми разкри, че ако те задържа против волята ти, твоят гняв ще се стовари върху нас. — Той докосна плитката си. — Сега твоята магия е моя.

— Можем ли всички да си вървим? Няма да позволя нещо лошо да се случи на Танър и Коул.

— Всички сте свободни да си тръгнете. Можете да вземете коне и припаси за пътуването до форта. Не си и помисляйте обаче да доведете войниците при нас — предупреди ги той, — защото няма да сме тук, когато дойдат.

Утринна мъгла изхълца. Тя обичаше безумно Коул. Мисълта да се раздели с него ѝ причиняваше неизмерима болка.

Като погледна красивото лице на Утринна мъгла, Коул прочете мислите ѝ. Независимо какво чувстваше към индианската си съпруга, той трябваше да заведе Харгър във форта и да го изправи пред съда, за да постигне най-сетне душевно спокойствие.

— Вземам Харгър със себе си, Бягащ лос. Той е убиец и трябва да бъде наказан за престъпленията си.

Вождът се намръщи.

— Ти си съпруг на сестра ми, Вървящ в сянка. Тя не иска да заминаваш.

Ашли погледна съчувствено Утринна мъгла. Знаеше как се чувства индианската девойка, защото и тя изпитваше същото отчаяние. Напуснеха ли селото на Бягащия лос, тя щеше да загуби Танър. Беше му платила само за да я доведе жива и здрава във форт Бриджър. Беше намерила брат си и сега той поемаше грижата, а Танър несъмнено нямаше да иска да остане при нея.

Коул се усмихна нежно на Утринна мъгла, преди да отговори на Бягация лос.

— Наистина съм съпруг на сестра ти. Няма да я изоставя. Отсъствието ми няма да бъде завинаги.

Утринна мъгла нададе лек радостен вик.

— Ще остана там само докато предам Харгър на съда и очистя името си — обеща той.

— Коул, да не би да искаш да кажеш, че възнамеряваш да живееш цял живот тук, в селото на Бягация лос? — запита смаяна Ашли.

— Не мога да оставя жената, която обичам, Аш. Моля те, разбери ме. Ще употребя всичките си сили, за да убедя Утринна мъгла да живее в моя свят, но тя решава дали ще останем с нейния народ. А сега ти имаш Танър, нямаш нужда от мен.

Ашли очакваше Танър да оспори думите на Коул, но тъй като той не го стори, тя помисли дали да не каже на брат си, че бракът ѝ с Танър не е бил истински, че той се е оженил за нея, за да избегне затвора и за пари. С изключение на това, че се бяха любили — което наистина много им хареса, — бракът им беше неистински, сключен поради съвсем неуместни причини. Но мигът за откровеност отмина и Коул отново се обърна към вожда.

— Какъв е твоят отговор, Бягац лос? Ако трябва да докажа невинността си, Харгър трябва да дойде с мен във форта.

— Моля те, братко — застъпи се Утринна мъгла, — изпълни желанието на съпруга ми. Търговецът е подлец. Опита се да нарани Пламък. Дори само заради това заслужава да бъде наказан.

Бягацият лос седеше дълбоко замислен, вперил поглед в сестра си. Изпитваше много нежни чувства към нея. Но ако им даде Харгър, това със сигурност ще прекрати притока на оръжия, с които ги снабдяваше търговецът. Без оръжия неговият народ нямаше да може да се защитава срещу белите очи, които нахлуваха в земите им и избиваха бизоните им. Дали пък неговите хора не водят обречена битка, както каза Вървящият в сянка? Временно решение ли са оръжията и амуниците?

Бягацият лос беше достатъчно прозорлив, за да знае, че един ден неговият народ ще бъде прогонен от земите си и пратен да живее в негостоприемни места, без средства за оцеляване. Сиукски вождове,

много по-велики от него, бяха принудени да се подчинят на заповедите на войниците и да заведат своите племена в резерватите. Колко време ще мине, преди и той да се присъедини към редиците им?

— Е, Бягащ лос? Какъв е твоят отговор? — настоя Коул. — Заклевам се, че по-скоро ще убия Харгър, отколкото да го видя свободен.

— И моята магия, която ти, както виждам, уважаваш, няма вече да те предпазва, ако не изпълниш молбата на брат ми — добави Ашли за всеки случай.

Бягащият лос разпери ръце в знак, че се предава.

— Вървете всички. Вземете Джейк Харгър със себе си. Правя го заради сестра си и защото много уважавам Пламък и нейната сила. Ако търговецът е искал да ѝ стори зло, заслужава да бъде наказан. Ако беше от нашия народ, щеше да бъде изгонен от селото и щеше да живее до края на дните си отхвърлен в пустинята.

— Искрено съм ти признателен — каза Коул и стана. — Ела, съпруго, да се сбогуваме насаме. Колкото по-скоро тръгна, толкова по-скоро ще се върна при теб.

Танър също стана с неразгадаемо изражение. Ашли се запита дали вече не си гради планове за съвместен живот с нея. Не би го обвинила, ако иска да продължи по-нататък сам. Но колко щеше да ѝ липсва. Бе рискувал живота си заради нея, като я последва в селото на Бягащия лос, а можеше просто да вземе парите и вещите ѝ и да избяга. Щеше ли да се върне при Елън, запита се тя.

— И ние трябва да помислим за бъдещето — каза той, вглеждайки се в лицето на Ашли, за да разбере какво мисли.

Опитваше се да си придава безстрастно изражение. Ако станеше така, както иска Ашли, скоро щеше да дойде краят на съюза им. Но той нямаше да я остави във форт Бриджър, в никакъв случай. Нямаше да я остави, докато не разбере със сигурност дали не носи дете от него. А единственият начин да го направи, беше, като се държи настрана от нея най-малко един месец.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Страстта между него и малката янки беше така взривоопасна, че умът му не побираше мисълта да бъде близо до нея и да не я докосва. А ако не се държи настрана от нея... Тази занимателна мисъл заслужаваше да ѝ отдели повече внимание.

— Да — каза Ашли, преглъщайки буцата, заседнала в гърлото ѝ.
— Трябва да помислим.

Докато вървяха към колибата си, Танър почти пожела... Не, той не заслужаваше щастие, не заслужаваше жена като Ашли. Тя беше янки, а той все още мразеше янките, макар да признаваше, че Коул и Ашли са от по-добрата им разновидност. Защото по вина на янките бе загинало цялото му семейство.

След трагедията, която отне майка му и Елън, неутолимата нужда да убива янки го бе подгонила далеч от любимия му Юг. Но не можеше да избяга достатъчно бързо или достатъчно далеч от неотменната истина: трябваше да съумее да предотврати смъртта на Елън. Грешката му го бе превърнала в отмъстителен, подбуждан от ярост, търсач на възмездие. Не беше подходящ партньор за Ашли. Тя заслужаваше човек със сърце. Някой, който да я обича, без да го навествяват призраци.

След няколко часа, след страстно и сърцераздирателно сбогуване с Утринна мъгла, Коул се изправи пред Джейк Харгър, чакайки да дойдат Ашли и Танър.

— Да не си дошъл да ме освободиш, лейтенанте? — рече подигравателно Харгър. — Казах ти, че съм много нужен на Бягация лос, за да ме държи като пленник поради прищявката на някой бял.

Усмивката му беше самото въплътено зло.

— Гадай отново, Харгър. Ти си мой пленник. Бягацият лос няма да те освободи.

Усмивката на Харгър потрепна и после съвсем изчезна.

— Лъжеш!

— Казвам ти истината. Ето, идват Ашли и Танър, и те ще потвърдят.

Присвил очи в съмнение, търговецът наблюдаваше приближаването на Ашли и Танър. Танър бе праметнал дисагите си през рамо, а Ашли носеше торба, пълна с храна за предстоящия път.

— Готов ли си, Коул? — запита Танър, нетърпелив да тръгне, понеже вече знаеше, че няма кой да го спира.

Бе отложил тръгването само за да може Коул да се сбогува както трябва с Утринна мъгла.

Коул изгледа Харгър с нескривана омраза.

— Готов съм, само да отвържа тая мърша и тръгваме.

— Никъде не отивам с теб, Уебстър. Освен това не можеш да ме накараш да се призная за виновен в убийство, каквото и да правиш.

— Ще видим, Харгър, ще видим — възрази Коул.

След пет дни четиримата влязоха във форт Бриджър. Колкото и трудности да създаваше Харгър, Коул и Танър се справяха чудесно с него. По време на пътуването Коул беше намерил у Харгър писмо, което го уличаваше в нелегална търговия с оръжия и уиски. Беше писано от неговия доставчик от изток, който му даваше указания как и кога да събере новата партида оръжия. Освен това налице бяха и товарните коне с контрабандни оръжия и уиски. Всичко това беше достатъчно доказателство, за да бъде предявено обвинение срещу Джейк Харгър и следователите да тръгнат по следите на доставчика.

— А сега какво? — запита Танър, когато влязоха във форта.

Дотук още никой не бе разпознал Коул, но Танър знаеше, че е въпрос единствено на време. Не беше толкова отдавна денят, когато му бе помогнал да избяга от армейския затвор.

— Ще заведе Харгър в канцеларията на капитан Калахан — каза Коул. — Той е готов да си признае за убийството на лейтенант Кимбал. Ще се погрижа за това, Танър. Ако няма къде да отседнете, опитайте в пансиона на вдовицата Толмидж.

— Сигурен ли си, Коул? — запита Ашли. — Дватамата с Танър искаме да дойдем с теб и да свидетелстваме в твоя полза.

— Мога и сам да го направя, сестричке. — Изгледа Харгър така, че онзи се сви. — Той знае какво ще стане с него, ако не каже истината. Освен това имам писмото. Възнамерявам да изчакам процеса срещу него и да се убедя, че ще си получи заслуженото.

— А после? — запита Ашли.

Коул й се усмихна от цялото си сърце.

— После се връщам при Утринна мъгла. Обичам я, сестричке. Надявам се един ден да я убедя да остави своя народ и да заживее с мен в света на белите. Дотогава ще бъда при нея. Радвам се, че си имаш Танър. По-лесно ми е да вървя по пътя на собственото си щастие, като знам, че някой се грижи за теб. Няма значение дали е бунтовник, или не, виждам, че вие с Танър се обичате. Щастлив съм, че си намерила някого. Чет Бейнтър не знае от какво се отказа, когато развали годежа си с теб. Къде ще отидете сега с Танър?

Ашли отговори, преди Танър да успее да отвори уста.

— Отивам в Орегон сити. В Чикаго вече нямам нищо да ме задържа. Интересни са ми новите земи, новите възможности.

— Аз може да опитам с фермерство — каза Танър, стряскайки Ашли — или с дърводобив. Казват, че тихоокеанското крайбрежие е плодородно и гъсто залесено. Семейството ми имаше плантация преди войната, фермерството не е ново занимание за мен.

Дойде моментът на раздялата. Коул продължи към щаба, водейки подире си Харгър. Уговориха се да се срещнат на вечеря в една местна гостилница. След като Коул се отдалечи, Ашли погледна Танър с израз на върховно неверие.

— Ще се установиш в Орегон сити? Мислех, че... Тоест... Ти не си фермер, бунтовнико. Но съм ти благодарна за лъжата. Не искам Коул да се тревожи за мен. Няма нужда да знае, че бракът ни е бил само договорка или че скоро ще приключи.

Танър я изгледа, без да издава чувствата си.

— Коул знае за условията на нашия брак, но, изглежда, че това не го тревожи. Не се притеснявай, янки, нямам намерение да ти се бъркам в живота. Щом те заведе дотам, където отиваш, ще се махна от живота ти. Виждам колко ти е непривична мисълта за траен брак.

— Както и на теб — отвърна Ашли. — И ти, и аз не искаме постоянна връзка. Няма нужда да ме придружаваш до Орегон сити. Мога да наема някого да пътува с мен дотам. Споразумението ни беше само до форт Бриджър. Ти изпълни своята част.

— По дяволите, янки, как я мислиш тая работа? Казах ти, че няма да се отделия от теб, докато не бъда сигурен, че не носиш дете от мен. Освен това трудно ще бъде да се намери надежден човек да те заведе в Орегон сити. Сигурен съм, че там има адвокати, които ще могат да уредят развода ни. Хайде сега да идем в конюшната и да видим дали фургонът и конете са още там. Може дори да разберем какво е станало с кервана на Креймър. Надявам се Прат Слейтър да е имал приличието да умре от раните си.

Фургонът им беше още в конюшната. Нищо не липсваше. Дрехите на Ашли бяха спретнато подредени в сандъка ѝ, всички постелки си бяха на място. Единственото, което липсваше, бяха парите и ценностите ѝ, които Танър бе взел със себе си, те още бяха в дисагите му.

Съдържателят ги осведоми, че Прат Слейтър е жив. Бил се съвзел, след като лекарят на форта се погрижил за него, и продължил с кервана.

— Жилаво излезе това копеле — процеди Танър, стиснал зъби. — Следващия път, когато се срещнем, няма да ми избяга. Човек като Слейтър не заслужава да живее.

— Защо? Защото е бил начело на патрула, който е подпалил плантацията ти? — запита Ашли. — Не че много го харесвам, но сигурно е изпълнявал заповеди.

Мрачно изражение се появи около устата на Танър.

— Омразата ми към Слейтър има много по-дълбоки причини. Дори не можеш да си представиш какво е направил.

— Ще мога, ако ми кажеш. Това има ли нещо общо с Елън?

— За бога, янки, престани! Не мога да говоря за Елън. Достатъчно е да кажа, че имам страшно много причини да мразя Слейтър.

— Ще се върнеш ли при нея след развода ни? Ще имаш пари, след като ти платя. — Можеш да се върнеш и да започнете оттам, където сте стигнали. Не знам защо си заминал, Танър, но няма нещо, което да не може да се поправи. Ако Елън те обича...

Танър я погледна така разярено, че тя отстъпи крачка назад. Никога не го бе виждала толкова ядосан.

— Вземи ни две стаи в пансиона — пресече я той. — Имам да довърша тук една работа.

Усещайки гнева му, Ашли кимна и се отдалечи.

— И, янки — извика подире й, — ако чуя още една дума за Елън, не отговарям за действията си. Нямам намерение да говоря за това. Нито сега, нито когато и да било.

Вдовицата Толмидж имаше само една свободна стая. Тъй като двамата с Танър все още бяха женени, Ашли не почувства никаква вина, когато вписа в регистъра „госпожа и господин Маткавиш“. Щом Танър дойде в пансиона, госпожа Толмидж му посочи стаята. Той беше изненадан и донякъде разсърден, намирайки там Ашли да се кисне в една голяма дървена вана. Как, по дяволите, да се държи далеч от нея, когато ще спят в една стая? Нима не знае, че той се опитва да се държи благородно? В края на краищата не е от желязо. Освен една част от него. Тази, която сега се надигаше необезпокоявано между краката му.

— Мисля, че ти казах да вземеш две стаи.

Ашли го погледна със снизходителна усмивка, без да направи никакъв опит да се прикрие.

— Имаше само една.

Погледът на Танър се устреми към нея като пеперуда към огън. Кожата ѝ беше като бледа коприна, от опит знаеше, че е точно толкова мека и гладка, колкото изглежда. Тя бе вдигнала лице към него, живите ѝ зелени очи гледаха топло и подканващо. Яркочервената коса се спускаше по раменете и горната част на гърдите, обграждайки съвършения овал на лицето ѝ. Той се приближи към ваната и посегна да докосне блестящия кичур. Видя светлото петно, откъдето бе отрязала коса, за да я даде на Бягация лос, и това го натъжи.

— Имаш много красива коса. Като жив огън. Също като теб. Толкова жизненост има в теб, толкова плам. Завиждам на мъжа, с когото ще споделяш живота си.

Ашли преглътна сълзите си, наранена от неговите думи.

— Внимавай, бунтовнико. Ако силно пожелаеш нещо, най-накрая може и да го имаш.

12

Танър се обърна внезапно настрана, побоя се да не се нахвърли върху голата изкустителна Ашли. Последните й думи го учудиха. Нямахше представа как да реагира, затова смени темата.

— Уредих утре сутринта да впрегнат фургона и да бъде готов. Когато се приготвиш, ще те заведа да накупиш припаси за пътуването. Трябва да прекосим планините, преди да дойде лошото време и да затвори проходите. Нямаме много време.

— Дай ми пет минути да се облека — каза Ашли.

Чу пликане на вода, докато Ашли излизаше от ваната. Устата му пресъхна и той преглътна конвулсивно.

— Нямам търпение да се срещна с Коул и да разбера какво е станало — продължи небрежно Ашли, докато се избърсваше.

— Мислиш ли, че е убедил капитан Калахан, че не е виновен за убийството и контрабандата на оръжия?

— Залагам на Коул — каза Танър, едва изцеждайки думите от стегнатото си гърло.

Трябваше да излезе оттук бързо, преди да е забравил всякаква предпазливост, преди да е започнал отново да се люби с Ашли и да е пратил по дяволите добрите си намерения. Не я беше докоснал през петте дни, докато пътуваха към форта, и се гордееше, че може да издържа на изкушенията. Но като видя Ашли в този вид, контролът му започна да отива по дяволите. Нима не знае колко го измъчва? Тръгна към вратата, жадувайки час по-скоро да избяга от изкушението, на което го подлагаше съблазнителната му съпруга.

— Ще чакам отвън. Ела долу, когато се приготвиш.

— Защо излизаш? — Ашли знаеше, че го дразни, но не можа да се удържи.

Танър спря наскоро крачка.

— По дяволите, янки, ти си причината. Ако остана, ще се любя с теб. Мислех, че искаш да се отървеш от мен, а не да удължаваш времето, през което ще сме заедно. Никога няма да изоставя жена,

която носи моето дете. Ако изкушаваме съдбата, може да останем свързани много по-дълго, отколкото си предвиждала. Въздържанието е единственият начин да те предпазя да не забременееш, което означава, че трябва да стоя далеч от теб. Но ти със сигурност не ми помагаш в това, жено.

— Танър...

Вратата хлопна зад него и каквото да бе искала да каже Ашли, то замря в гърлото ѝ.

След тридесет минути Ашли дойде при Танър в преддверието. Той стоеше намръщен, загледан неизвестно къде.

— Готова съм. Да тръгваме.

Танър я хвана за лакътя и я поведе през прашната улица към магазина отсреща. Посъветваха се с продавача и научиха от него, че пътуването до Орегон сити ще трае почти два месеца при добър късмет. Като чу това, Танър вдигна очи и изстена на глас. Цели два месеца в компанията на Ашли, без да я докосне — това щеше да бъде жив ад. Надяваше се тя да е забременяла. Но мисълта го стресна. Само глупак би си по-желал неща, които не могат да се случат.

Слънцето бе залязло зад околните хълмове, окъпвайки небето в алени тонове, когато Танър и Ашли влязоха в гостилницата, където трябваше да се срещнат с Коул. Той още не беше дошъл, затова те седнаха на една маса и започнаха да разглеждат менюто. Коул дойде след петнадесет минути.

Ашли нямаше търпение да разбере какво е станало в канцеларията на капитан Калахан и още преди Коул да седне, тя изстреля въпросите си:

— Какво стана, Коул? Харгър в затвора ли е вече? Капитанът повярва ли ти? Харгър призна ли си?

— Питай едно по едно, сестричке — засмя се Коул. — Да, Харгър е в затвора. Да, призна си за убийството и за това, че продава оръжия на индианците, но трябваше малко да му се помогне. Помогна писмото, което намерих у него, и нелегалните оръжия, които беше докарал в селото на Бягация лос. Впрочем ще има процес и ще ме оправдаят. Страхувам се, че ще трае малко повече, отколкото предвиждах, и ще се върна по-късно при Утринна мъгла. А вашите планове какви са?

— Заминаваме утре — каза Танър. — Трябва да минем проходите, преди да е завалил първият силен сняг.

— Значи ще се установите в Орегон сити — отбеляза Коул. — Защо не почакайте малко? Може би ще успеете да тръгнете заедно с други пътници за Орегон.

— Напуснахме Мисури с последния керван за тази година — каза Ашли. — Няма да има други пътници.

— Винаги има конници, които пътуват на запад — възрази Коул.

— Мисля, че ще е най-добре да пътуваме сами — каза Танър, защото знаеше, че повечето подобни конници са скитници и авантюристи, които само се преструват на почтени хора.

— Може би си прав — съгласи се Коул и се обърна към Ашли. — Господи, сестричке, никак не ми се иска да заминаваш. Слава богу, че имаш Танър да се грижи за теб.

Ашли изсумтя недоволно.

— Нямам нужда някой да се грижи за мен. Справям се сама достатъчно добре, след като леля ни почина.

Коул и Танър размениха погледи, които показваха, че не мислят така.

— Само ми се искаше ти и Утринна мъгла да дойдете с нас — добави замислено Ашли. — Нали ще ни пращаш вести?

— Може би след време ще дойда при теб и Танър — каза Коул. — Ще положа големи усилия да убедя Утринна мъгла да опита живота в обществото на белите. Ще ви пиша в Орегон сити. Знам, че няма защо да се тревожа за теб, Аш. Танър има достатъчно здрав разум като за бунтовник — и той му се ухили, — така че ми се струва способен да се грижи за теб.

— Благодаря, Коул — отвърна Танър. — Удивително прозорлив си за янки.

Вечерята завърши с нотка на малко принудена веселост. Ашли усилено стискаше зъби, за да не се разплаче. Коул страшно щеше да ѝ липсва. Сякаш откъсваха част от нея. Преди да се разделят, брат ѝ я прегърна силно и стисна ръката на Танър.

— Ще ви изпратя утре сутрин — каза той, преглъщайки буцата, заседнала на гърлото му. — Капитан Калахан ми предложи място при него, и аз приех.

— Не е честно да оставяме брат ти да смята, че ще продължим да бъдем женени — атакува Танър, когато Коул се отдалечи. — Казах му как сме се оженили, но това, изглежда, не го разтревожи. Отнесе се така, сякаш сме се взели по любов.

— Нека мисли каквото си иска — отвърна Ашли. — Има си достатъчно свои грижи. Ще се чувства отговорен за мен, ако смята, че бракът ни е само сделка и че няма да трае дълго. Бъдещето на Коул е при Утринна мъгла. Казвала съм ти, мога да се грижа за себе си. Нямам нужда от теб. Нямам нужда от никого.

Танър замръзна. Суровите думи на Ашли го убедиха, че тя не иска този брак да продължи.

— Ще бъда ужасно щастлив да те оставя сама да се грижиш за себе си, ако това искаш, госпожо Мактавиш, веднага щом получа доказателство, че не носиш дете от мен. — Той се обърна рязко. — Лека нощ, янки. Ще се видим утре сутрин.

— Къде отиваш?

— Да си намеря място за спане. Като съм под един покрив с теб, не мога да си вярвам, каквато съм играчка на страстите си, и господ да пази, пак да се любим. Искаш си свободата, и аз искам да ти я дам.

Ашли наблюдаваше как Танър се скрива в тъмното и изчезва по посока на пансиона. Проклет упорит бунтовник, помисли тя разсърдено. Какво стана с нея? Омъжи се набързо, а сега се кае. Трябваше да си избере за мъж някой по-малко привлекателен, не толкова изкусителен. Ако беше постъпила така, нямаше сега да се колебае дали да се разведе с тоя красив негодник.

Нямаше нужда от мъж, обзет от демони, взе да се оправдава Ашли. Танър не само отказваше да ѝ се довери, но се сърдеше всеки път, щом тя споменеше името на Елън. Ако толкова я обича, защо я е изоставил? Какви тъмни тайни крие той? Възнамеряваше да разкрие тази загадка, преди да стигнат Орегон сити. Ашли не се радваше особено на предстоящите няколко седмици. Тъй като не можеше да има Танър така, както ѝ се искаше, щеше да бъде изключително болезнено да се прави, че изобщо не го иска.

Танър се търкулна на постелката във фургона и се опита да заспи. Мислеше за Ашли, сама в леглото си в пансиона, и положи необикновени усилия да не стане, за да иде при нея. Щом помислеше, че тази нощ му е трудно, стигаше само да се сети за предстоящите два

месеца и да си представи те пък какво ли щяха да бъдат. Ако си беше представил, макар и за миг колко голямо изкушение щеше да бъде тази упорита малка янки за него, никога нямаше да се съгласи на този временен брак. Временно изтезание беше по-уместната дума. В затвора сърцето и умът му щяха да бъдат изложени на по-малка опасност. По дяволите, дори беше започнал да изпитва известни добри чувства към някои янки!

Зората изплува ярка и чиста, обещавайки непоносима жега. Ашли стана рано, изми се, облече се и слезе долу за закуска. Доста се учуди, като видя Танър седнал на масата заедно с другите пансионери.

— Казах на госпожа Толмидж, че малко ще закъснееш — съобщи той, докато тя се настаняваше на празния стол до него.

— Няж се добре, скъпа, няма да хапнеш нещо подобно, преди да стигнем Орегон сити.

Ашли го загледа смаяно. Изглежда, той смяташе за необходимо да внуши на останалите, че снощи са спали в една стая. Тъй като нямаше какво да добави към коментара му, тя се зае с прекрасната закуска, която госпожа Толмидж сложи пред нея. Но скоро дойде краят на закуската. Танър свърши пръв и стана.

— Довърши си яденето, Ашли. Аз ще извадя нещата от стаята и ще платя за нощувката.

Когато той се върна в трапезарията със своите дисаги и с нейната малка чанта, Ашли беше готова за тръгване. Сбогуваха се със съдържателката и отидоха в конюшнията. Коул стоеше до фургона и ги чакаше. Докато Ашли нареждаше вътре храната, която бяха купили предния ден, Коул дръпна Танър настрана.

— Разчитам на теб да се грижиш за сестра ми — каза му той. — Ашли може да бъде много упорита, но съм убеден, че те обича. И знам, че и ти я обичаш. Не ме интересува поради какви причини си се оженил за нея, вашият брак не ме тревожи.

Танър не смееше да продума. Не искаше да лиши Коул от илюзията, че Ашли го обича, но се страхуваше, че шурейт му се е заблудил. Ашли имаше нужда от него, но със сигурност не го обичаше. Собствените му чувства все още не му бяха ясни. Признаваше, че изпитва страст към малката янки, но чувствата бяха още по-дълбоки. Досега се бе въздържал да мисли по-обстойно върху тях.

— Знаех си, че Чет Бейнтър не е подходящ за Аш, но тогава тя беше решила да се омъжи за него.

— Какво стана?

— Не съм сигурен. Мисля, че Ашли разбра, че той не е подходящ за нея. На копелето не му трябваше много време да си намери богатата жена. Ожени се за дъщерята на един банкер, малко след като развали годежа с Ашли. Това я нарани повече, отколкото беше склонна да си признае, и по-късно ми каза, че е решила да не се омъжва изобщо.

Годините минаваха и аз започнах да ѝ вярвам. Учудих се, когато ти ми се представи като неин съпруг, но сега виждам, че е имала нужда точно от теб, няма значение, че си бунтовник. Направи я щастлива, Танър, тя го заслужава.

Танър не пророни и дума, знаеше, че няма да може да изпълни подобно обещание.

Разговорът замря, когато се появи Ашли. След сърдечната раздяла Танър върза коня си отзад на фургона, качи се на капрата до Ашли и взе юздите. Когато тя се обърна за последен път, Коул стоеше там, където го бяха оставили, и им махаше за сбогом.

Пътуваха на север към Сода Спрингс. Първият ден мина бавно, докато установят някакъв режим. Отначало Танър караше воловете, но след няколко часа тръгна напред с коня на разузнаване, а Ашли пое юздите. Не спряха на обед, задоволиха се със суха храна от припасите. Слънцето залязваше зад хълмовете, когато той най-накрая предложи да спрат край малък планински поток.

Не размениха и десетина думи, докато Ашли кладеше огън, а Танър се готвеше да иде на лов за дребни животни. Върна се скоро с два тлъсти заека, които бе одрал и изкормил по пътя. Тя ги наниза на шиш, после взе кърпа и сапун от сандъка си и се насочи към потока.

— Не се отдалечавай много — подвикна Танър. — Не сме видели още никакви индианци, но може да се навъртат наоколо.

— Ще внимавам — викна в отговор Ашли.

Когато се върна, завари Танър да седи, вперил замислен поглед в пламъците. Седна срещу него, усещайки жадния му поглед. Когато го усети, че пак се взира в нея, се обърна и се зае с храната. Не можеше да мисли, когато той я гледаше така, сякаш е част от вечерята му.

Нахраниха се мълчаливо. Настанаха ужасните за Танър часове, предстояха му много такива, чак докато стигнеха до Орегон сити.

Довършиха вечерята в неловко мълчание и той отиде до потока да се изкъпе. Когато се върна, Ашли беше влязла във фургона и се готвеше да си легне. Сянката ѝ се отразяваше на платното под слабата светлина на лампата и Танър се загледа безсрамно в нея. Беше се съблякла по риза и прозрачната дреха галеше върховете на гърдите ѝ като ръце на нежен любовник.

Танър сподави един стон, попаднал в плен на завладяващата гледка. Никак не му беше трудно да си спомни последния път, когато се любиха в селото на Бягация лос, и веднага се втвърди. Кожата ѝ беше гладка като коприна, гърдите ѝ се издуваха от копнеж по него. Извиваше се бясно под него, искаше го толкова отчаяно, колкото и той нея. Когато се отвори за него и той се плъзна вътре в нея, тя беше гореща и влажна, и стегната, толкова стегната...

От устните му се изтръгна стон. Ако не спре да си представя, ще нахлуе във фургона и ще ѝ даде това, което и двамата искаха. Господи, сигурно е луд да се самоизмъчва по този начин. Разтърси глава, за да отпъди опасните мисли, и извика:

— Хвърли ми постелките. Ще спя под фургона.

Ашли надникна иззад платнището.

— Няма нужда, Танър. Тук има достатъчно място да спим и двамата.

— Може да има място, но не мисля, че това ще ти хареса. Направи каквото ти казвам и ми хвърли постелките. Нощта е приятна. Нямам нищо против да спя отвън.

Пуф!

Постелките изхвърчаха така силно, че едва не го събориха.

— Дано змия ти пропълзи в леглото, бунтовнико — извика тя ядосана и спусна платнището.

То плесна звучно по задната дъска.

— Лека нощ и на теб, янки — отговори Танър навъсено.

Ашли само изсумтя. Какво ще му попречи на упорития бунтовник да сподели леглото ѝ? Щеше да спи с него, ако от това би имало някаква полза. Но за свое съжаление прекрасно знаеше защо Танър би ѝ отказал, ако го помоли. Нито тя, нито той можеха да устоят един на друг, а него го беше страх да не би тя да забременее. Сега беше с нея поради една-единствена причина — моралният му кодекс му забраняваше да изостави жена, която носи неговото дете. Боже

господи, не знае ли, че тя ужасно иска дете от него? Нима не разбира, че тя няма да го иска, ако единствената причина, поради която е още с нея, е, че се бои да не би да е забременяла?

След две седмици прекосиха Уосъч Рейндж без никакви премеждия и стигнаха Сода Спрингс. Прекараха два дни в селището, за да може Ашли да изпере всичките им мръсни дрехи. После стигнаха до форт Хол, първият сняг ги наваля високо в планинския проход. Когато слязоха в плодородната долина, там бушуваше силна гръмотевична буря, затова се принудиха да потърсят подслон под една голяма надвиснала скала. Бурята продължаваше да вилнее, затова вечеряха със суха храна вътре във фургона и се приготвиха да нощуват.

— Тази вечер трябва да спиш във фургона — забеляза Ашли, докато разчистваше остатъците от вечерята.

— Хич не си го мисли — отвърна намусено Танър, събра одеялата си и се приготви да излезе.

Подаде глава навън и бе посрещнат от ослепителна светкавица. Гръмотевицата се изгъркаля като адско ехо по небето и едно дърво наблизо избухна в пламъци.

Той се обърна и погледна Ашли с вдигната вежда.

— Да не би да призоваваш господния гняв върху мен, Пламък? Да не би индианците да са били прави, като са ти приписвали свръхестествени сили?

Ашли изфуча презрително.

— Знаеш, че нямам никакви свръхестествени сили.

— Имаш повече сили, отколкото си склонна да признаеш — измърмори Танър под носа си. — Никой не го знае по-добре от мен.

— Какво каза?

— Че ще бъда последният глупак, ако спя навън в такава нощ.

Доволна от обяснението, Ашли сложи постелките му до своето легло и загаси светлината. Чувстваше очите на Танър върху себе си, докато се събличаше в тъмното. Тръпки полазиха по гърба ѝ, макар да знаеше, че той не може да я види. Настръхна, когато си представи как погледът му я докосва. Сгъна грижливо дрехите си и се пъкна под одеялата. Само да не беше толкова привлекателен, помисли тя сънено. Само да не го желаше толкова силно.

Танър легна напълно облечен, не можеше да успокои тялото си, да го освободи от напрежението. Светлината на една светкавица бе

разкрила пред очите му Ашли, съблечена по риза, точно преди да се пъкне в леглото. Опита се да не гледа, но не намери достатъчно сили да се обърне настрана. Лежеше така, болезнено набъбнал, искаше да се пресегне през тясното пространство и да я привлече в обятията си. Само да не беше така ужасно изкусителна. Само да не я желаше толкова.

Старият кошмар отново го навести тази нощ. Този път дори бе още по-силен. Замята се несвястно, захърка и завика насън. Ашли се събуди веднага, спомняйки си последния път, когато той бе сънувал кошмарите си и когато тя бе научила за съществуването на Елън.

— Господи, Елън, не го прави! За мен няма значение. Моля те, остави пистолета!

В гласа му се долавяше отчаяние. Тя стана, коленичи до него и го разтърси леко, за да не го стресне.

— Танър, събуди се. Сънуваш.

Той бавно се измъкна от кошмара.

— Елън?

Ашли преглътна разочарована. Името на друга жена, чуто от устата на Танър, и подежда като удар в стомаха.

— Не, аз съм Ашли. Ти сънуваше.

Той изстена и обви ръце около нея. Целият трепереше, тя чувстваше как сърцето му бие до гърдите ѝ.

— О, господи, янки, не знаеш колко хубаво е да се събудя и да те намеря в ръцете си. Този кошмар става все по-непоносим всеки път, когато го сънувам.

— Често ли ти се присънва?

— Много често. Чудесно е да се събудя и да те намеря в ръцете си. Легни при мен тази вечер, янки. Няма да ти попреча да получиш развода, който искаш. Ще съм внимателен, обещавам.

И той повдигна ризата ѝ с треперещи ръце.

„Не искам да внимаваш“, почти щеше да изкрещи Ашли. Искаше той да я люби без задръжки, без предпазливост, без да мисли за Елън, докато прави любов с нея. И искаше това да не свършва.

Той докосна невероятно нежно чувствителните ѝ гърди и сладката болка в нея се превърна в зашеметяваща жажда. Потърка полака едното ѝ зърно, после го доближи до зажаднялата си уста. Засмука го и леко го ухапа, после го подразни с език. Ашли изскимтя

от удоволствие, което граничеше с болка, искаше той да продължава, без да спира.

Танър пусна зърното и се зае с другото, пое го дълбоко в устата си и Ашли изстена, разтърсена от възторжена наслада. Когато той освободи гърдите ѝ и потърси други места по нея, които копнееха за допира му, мокрите от езика му зърна се надигнаха втвърдени в студения вечерен въздух.

Ръката му се спускаше по тялото ѝ в нежна милувка, докато устата му завладя нейната с бавни, замайващи целувки, а езикът му дълбаеше навътре и навътре, пиейки свежия ѝ аромат. Не беше срещал жена, която така да му влияе, както Ашли. Бе обичал Елън, но тази любов беше спокойна, не такава раздираща жажда, каквато изпитваше към червенокосата янки, която бе преобърнала живота му с главата надолу.

Той изстена до устните ѝ:

— Ашли... О, господи, Ашли...

Размърда се, вдигна ризата над главата ѝ, свали я и я захвърли. Нетърпелива да усети топлината на кожата му до своята, Ашли дръпна неговата риза. Танър се подчини с огромно желание.

— Кажу ми, че ме искаш — прошепна той до устата ѝ.

— Искам...

— Да вляза в теб — каза той, преди тя да е успяла да довърши изречението си.

— Да влезеш в мен.

Ръката му се спусна между краката ѝ, напипвайки външните очертания на огнения триъгълник под корема ѝ. Бедрата ѝ инстинктивно се разтвориха подканващо. Сякаш в отговор на безмълвната молба пръстите му се пъхнаха в стегнатата ѝ цепнатина. Тя изви ханш нагоре и извика в забрава. Той пъхаше и изваждаше пръстите си, без да спира, чувстваше как тя му отвърща с горещина и нежна влага. Дори нищо друго да нямаха, оставаше им поне това.

— Твой съм, любов моя, всичко, каквото имам, е твое — прошепна той.

Разтвори краката ѝ и започна да трие нарастващата си ерекция в меката плът между бедрата ѝ. После се наведе над нея, плъзгайки устни по тялото ѝ, прокарайки огнена следа по гърдите и корема ѝ. Ашли въздъхна и се изви нагоре, търсейки горещата му уста,

разтопена от сладката болка, която пораждаше в нея. Когато той пъхна ръце под седалището ѝ и я повдигна към жадуващата си уста, Ашли трепна силно. Той плъзна устни по топлата ѝ влажна цепнатина и почувства как мускулите ѝ се свиват, реагирайки на дръзкото проникване на езика му. Тя изхленчи отчаяно:

— Танър! О, господи, Танър!

Мяташе глава като в несвяст, стиснала юмруци. Искаше да крещи с все сила, но не можеше. Гърлените ѝ стонове го възбуждаха още повече, караха го да се чувства невероятно мъжествен, задето успяваше да изтръгва такава реакция от нея. Когато подразни със зъби набъбналата ѝ топчица на удоволствието, тя се отприщи, устремявайки се с все сила към разгорещената му уста.

Танър се притисна към нея, за да заглуши порива си да извика, че я обича, докато тръпките ѝ постепенно замираха. Знаеше, че това е последното нещо на света, което тя би искала да чуе. Знаеше и че не заслужава нова любов, защото не бе опазил Елън.

Надигна се и легна отгоре ѝ, притисна уста към нейната и навлезе дълбоко в нея. Тя повдигна хълбоци, за да посрещне пронизващия му тласък, жадуваше да го почувства в себе си и набъбналата ѝ плът се стегна около него. Въздъхна, когато го усети да се движи в нея и да я повежда по пътя на неизказаното вълшебство. Тихите ѝ стонове обаче бяха достатъчни, за да го тласнат към разтърсващата му кулминация.

От устните на Ашли се откъсна сподавен вик, последван от конвулсивно потръпване. Зарови глава в рамото му, задушавана от неистовата наслада, която изпитваше вече за втори път. Усещаше, че Танър е близо до своята кулминация, и мускулите ѝ се стегнаха около него. Ахна смутено, когато внезапно той излезе рязко от нея и изля семето си на корема ѝ.

Задъхан, Танър притисна чело към нейното, опитвайки се да си поеме дъх и да се успокои. Когато се почувства достатъчно силен, се отмести и легна до нея.

Ашли се вгледа в него, озадачена от постъпката му.

— Защо го направи?

— За твое добро. Ти съвсем ясно ми показа, че не искаш да останеш омъжена, а едно дете само ще усложни нещата. Споразумението ни беше временно, не си ли спомняш?

— Временно — повтори Ашли съвсем тихо. — Да пази бог да те товаря с нежелани отговорности.

— Какво каза?

— Нищо важно.

— Лежи така. Аз ще те почистя. Казах ти какво ще стане, ако спим двамата във фургона. Сега може би вече ми вярваш. Няма значение какво изпитваме един към друг, винаги ще можем да си доставяме удоволствие. Двамата сме като прахан и огън. Ти подпалваш огъня, аз поддържам пламъка.

Ашли не оспори логиката в думите му. Наистина бяха като прахан и огън. Но и нещо много повече. За нещастие Танър бе така оплетен в тъмни тайни и обзет от мисълта за Елън, че не можеше да го разбере. Нямаше бъдеще за тях, докато той не се отървеше от миналото си. И нямаше никакво значение дали тя носи дете от него, или не. Трябваше Танър да погребее изгарящата си ненавист към янките и да я убеди, че вече не държи на Елън, преди тя да може свободно да му отдаде любовта си.

Ашли усещаше дълбоко в сърцето си, че Танър държи на нея, но скрива истината заради нещо, което се е случило много отдавна. Интуицията и подсказваше, че става дума за нещо много по-голямо от военните бедствия. И че Прат Слейтър носи вина за това. Просто още не можеше да види цялата картина.

Танър изтри семето си от корема на Ашли и се отпусна до нея. Дъждът още плющеше по платнището, но бурята вече отминаваше. Не стихваше обаче бурята вътре в него. Ашли го бе накарала да забрави войната и неизказания ужас от това, което бе сполетяло семейството му, а той не можеше да допусне забравата, докато Прат Слейтър не умре. Никога не бе предполагал, че ще открие мъжа, който бе направил живота му непоносим, и нямаше да намери спокойствие, докато той не бъде наказан за безчинствата си.

Слейтър трябва да е умрял от раните си, помисли Танър. Ако беше така, можеше да остави миналото зад себе си и да каже на Ашли, че държи на нея. Но животът беше нещо съвсем непредсказуемо. Твърдоглавата янки беше се промъкнала в сърцето му точно когато най-малко бе подготвен за това. Но преди да направи живота ѝ нещастен като своя, ще я напусне.

Дъждът продължи през цялата нощ и спря едва на обед на другия ден. Когато тръгнаха отново на път, се придвижваха бавно като охлюви. Пътят бе разкалян, потънал в гъста, лепкава тиня, в която затъваха час по час. Преодолявайки трудностите на пътя, двамата забравяха за страстните часове, които бяха прекарали през нощта, доставяйки си взаимно удоволствие. Но когато настъпи нощта и започнаха да се приготвят за сън, не можеше и дума да става Танър да спи в калта под фургона.

Когато най-накрая си легнаха, Танър отдръпна завивките си, за да влезе тя при него.

— Надявам се да го искаш толкова много, колкото и аз, янки — каза той, когато тя се сгуши в прегръдките му. — Това означава ли, че мислиш да прекратиш брака ни?

— Какво искаш, Танър? Досега говорехме само за това, че и двамата искаме да се освободим един от друг.

— Ти го каза съвсем ясно, когато се разбрахме, че не искаш съпруг за постоянно.

— Намерих те в затвора. Помислих, че си някакъв престъпник. Освен това и бунтовник. А имах само думата на шерифа, че няма да ме убиеш, докато спя. Ако си спомняш, и ти искаше да се жениш не повече, отколкото аз.

— Да не си си променила намеренията?

— А ти?

— По дяволите, янки, трябва ли да ми хвърляш въпросите обратно в лицето? Не можеш ли честно да ми отговориш?

Ашли сподави една въздишка, пълна с тъга.

— Много добре, бунтовнико, искаш честен отговор. Ще ти го дам. Може би съм се размислила относно прекратяването на нашия брак, но знам, че ти не искаш това.

— Сигурна ли си?

Ашли затихна така, че чуваше ударите на собственото си сърце.

— Да не би да искаш да кажеш... Не, това няма да стане. Не искам съпруг, чието минало е пълно с тъмни тайни. Би ли ми разказал за Елън? Къде е тя и защо си я оставил? Не искам мъж, който обича друга жена.

— Елън е моето минало. Не искам да говоря за нея, прекалено мъчително е. Надявам се да сложа край на тази част от живота си, когато намеря и убия Прат Слейтър.

— Какво е направил Слейтър?

— Нещо, което не може да се изкаже с думи.

— Обичаш ли Елън?

— Обичах я. Не можеш ли вече да престанеш?

— По дяволите, бунтовнико, не можеш просто така да кажеш нещо такова и да не го обясниш. Защо искаш да убиеш Слейтър?

— Копелето заслужава да умре.

— Не, Танър, недей! Убийството е противозаконно. Можеш да идеш в затвора. Знам, че мразиш янките, но ако искаш да опитаме този брак да просъществува, не можеш да тръгнеш да убиваш Слейтър. Не мога да живея с твоето минало, Танър.

— Не разбираш. Сега, след като намерих мъжа, който унищожи живота ми, не мога да се правя, че не го забелязвам. Не бих могъл да се понасям, като знам какво е извършил и като знам, че не вдигам ръка да направя нещо.

— Какво е направил Слейтър? Как мога да те разбера, като не искаш да говориш за това?

Танър сви лице от болка.

— Няма ли да престанеш, докато не изкараш на бял свят спомени, които ме морят вече три години? Много добре, янки, ще ти кажа — избухна той. — Когато свърша, ще знаеш какъв съм и ще избягаш толкова далеч, колкото ти държат краката.

Ашли вече не беше сигурна дали иска да узнае тъмните тайни на Танър. Какво би могло да накара такъв силен мъж като него да се разплаче?

Неволно я стисна в прегръдките си. Ашли потресена усети, че той целият трепери, и разтвори сърцето си. Независимо какво щеше да чуе, тя щеше да се опита да го разбере.

— Искаше да знаеш за Елън — започна Танър. — Тя беше моя жена.

— Беше твоя жена?

— Елън е мъртва.

— О, Танър, толкова съжалявам! Сигурно много си я обичал.

— Обичах я. Обичахме се още от деца. Оженихме се много млади и живяхме безгрижно, докато не дойде войната. Естествено, сметнах за свой патриотичен дълг да се запиша доброволец. Всички смятаха, че войната ще трае само няколко месеца и че Югът ще победи.

... Не след дълго осъзнах, че това е било илюзия. Войната е ад. Разбрах го още след първата битка. Бързо се издигнах и скоро започнах да командвам голяма група хора, по-годни за земеделие, отколкото за битки. Дори онези, които бяха вложили огромни надежди във войната, скоро се разочароваха. През първата зима повечето момчета в моята рота станаха мъже.

— Какъв ужас е било за теб — каза съчувствено Ашли.

Танър изсумтя презрително.

— Аз оцелях. Би трябвало да съчувстваш на онези нещастни мъже и момчета, които лежат в безименните гробове. Когато чувах, че янките прегазват Юга, палят и грабят и без това ограбените от войната хора, се тревожех за майка си и за Елън. Когато ми казаха, че баща ми най-вероятно е загинал при акция, поисках да си ида у дома и да ги успокоя, но не можех да напусна поста си.

— Каква безсмислица, човек да дава живота си заради робството, когато заробването на хората е толкова противочовешко — вметна Ашли.

— Ако си мислиш, че войната е била заради робството, грешиш, янки. Войната беше сблъсък на култури, въпрос на политика. Робството беше само един от поводите.

Ашли нямаше представа за какво говори той. Според нея войната беше започнала, защото робовладелците отказаха да освободят робите си.

— Каза, че са те ранили.

— Да, към края на войната. Пратиха ме у дома да се възстановя от една упорита рана, която не искаше да зарасне. Кракът ми се спаси по чудо.

— Каза, че си намерил дома си опожарен — напомни му Ашли, надявайки се да върне разговора към Елън.

Но знаеше, че не бива да го пришпорва. Като му дойде времето, Танър ще ѝ каже това, което така отчаяно искаше да узнае.

— Дома ми го нямаше. Бяха останали само една-две полусъборени колиби за роби. Личеше, че пожарът не е отскоро. През цялата дълга зима не бях чувал нищо за семейството си и когато видях руините, се уплаших да не би мама и Елън да са мъртви. Може би участта им щеше да бъде по-милостива, ако бяха загинали в огъня.

Ашли помисли колко ужасно е да се изрече такова нещо, но замълча.

— Намерих мама в една от колибите, лежеше на мръсния под. Беше болна, недохранена, на прага на смъртта. Отначало Елън ми се стори добре, но скоро разбрах, че вече не беше същата жена, за която се бях оженил, жената, чийто образ носех в сърцето си през цялата война. Беше само подобие на жена, с кух поглед, с унищожена душа. Не ми позволяваше да я докосна. Трепваше, когато се опитвах да я прегърна, за да я успокоя, отказваше да говори с мен за това, което бе станало и така я бе променило.

Ашли въздъхна съчувствено.

— Чу ли достатъчно? Предупредих те, разказът не е красив.

Тя поклати отрицателно глава. Независимо какво щеше да чуе, трябваше да изслуша историята до края. До горчивия край.

— Мама ми разказа всичко, преди да умре. Каза, че толкова дълго се е борила със смъртта само за да ме види за последен път и да ми каже какво се е случило. Разказа, че янките изгорили засетите ниви, отвели добитъка, взели събраната храна и нападнали къщата. Един сержант ги водел. Било му заповядано да пали домовете и плантациите на хората, които се биели за Юга. Мама и Елън едва имали време да излязат, и къщата била подпалена... После...

Гласът му се пречупи, продължи едва след няколко минути.

— После мама ми каза как сержантът видял Елън и я подгонил. Как я изнасилил и после я прехвърлил на хората си. Двама янки, като нямали търпение да чакат, използвали майка ми по същия начин.

— О, господи! — извика Ашли. — Слейтър е бил, нали? Слейтър е опожарил дома ти и е изнасилил жена ти.

— Да. Не знаех, че е той, докато не го срещнах в кервана и не го чух да се хвали как изгорил плантацията на някакъв си Мактавиш. Не каза, че е направил нещо на мама и Елън, но от намеците му разбрах,

че тъкмо той е виновникът. Ако Хенри Джоунс не го беше нападнал пръв, наистина щях да го убия.

Ашли като че ли се изненада.

— Не съм и мислила да те питам дали си открил кой е нападнал Слейтър. Не подозирах бащата на Сюзан. Такъв въздържан човек.

— Научил случайно за Сюзан и Слейтър и искал да накаже копелето, задето опропасти живота на дъщеря му.

— Какво ще стане с господин Джоунс?

— Креймър каза, че няма да повдига обвинение срещу него. Каза, че Джоунс е имал право да защити честта на дъщеря си.

— Радвам се. Сега... кажи ми как умря Елън. Не мога да си представя как понасяш този ужас от трагедията с нея.

— Ти си силна, Ашли, ти щеше да оцелееш. Но Елън беше слаба. Цял живот е била предпазвана и глезена. Не можа да живее със срама си. Направих всичко, каквото ми беше по силите, за да я убедя, че това няма значение за мен, че продължавам да я обичам, но тя не ме чуваше. После мама умря и аз бях така смазан от скръб, че не разбрах какво става в ума на Елън. Имаше признаци. Трябваше да бъда понаблюдателен.

... След смъртта на мама нещо се пречупи у Елън. Явно това, че се бе грижила за мама по време на болестта ѝ, я бе въздържало да не предприеме фаталната стъпка. Трябваше да разбере какво става. Виновен съм за това, което се случи. Трябваше да обръщам повече внимание на нуждите ѝ. Но, по дяволите, бях загубил и двамата си родители за съвсем кратко време, и двамата по насилствен начин. Раната ми още не беше оздравяла, а и трябваше да се справя с това, че жена ми беше изнасилена от янките.

— Не трябва да обясняваш това на мен, Танър.

— Трябва, по дяволите, не разбираш ли? Трябваше да разбере какво става в ума на Елън и да се досетя, че тя е замислила нещо отчаяно. Преди да бях оздравял, научих, че войната е свършила, че Югът е победен. Знаех, че е неизбежно, но въпреки това бях потресен. Нямах представа какво ще правим двамата с Елън, къде ще отидем. Споделих страховете си с нея, а тя ми каза да не се тревожа. На другия ден взе револвера ми, опря го до главата си и си пръсна мозъка.

Ашли извика.

— Нали виждаш? Изпуснах я. Ако бях по-наблюдателен, ако прониквах повече в чувствата ѝ, тя нямаше да умре от такава насилствена смърт. Не можах да ѝ помогна, Ашли, не можах да ѝ дам това, от което тя имаше нужда. Погребах я на следващия ден и напуснах всичко, което някога бях обичал. Станах разбойник по пътищата, крадях, когато имах нужда от пари, и се сбивах с всеки войник янки, който имаше нещастieto да ми пресече пътя.

... Пиян или трезвен, разяждаше ме ненавист към самия себе си, проклинах сънищата си. Бях собственият си най-лош враг и истинска напаст за армията. Ако шериф Биърдсли не беше настоял да приема предложението ти, сигурно сега щях да седя в затвора. Ако има бог, Праг Слейтър ще ме чака при кервана. Няма да мога да се понасям, Докато не отмъстя за смъртта на Елън. — Той направи драматична пауза. — Сега знаеш какъв съм. Бях безчувствен към нуждите на жена си. Не заслужавам втори шанс за щастие. Може би, след като се погрижа за Слейтър...

— Не можеш хладнокръвно да го убиеш, Танър. Не ти е присъщо. Лицето на Танър застина, очите му станаха ледени.

— Не ме познаваш, щом мислиш така. Та Елън се самоуби с моя пистолет, за бога! Не можеш да си представиш какъв ужас е, като знам, че жена ми взе собственото ми оръжие, за да сложи край на живота си!

— Станало е отдавна, Танър. Остави миналото да си иде.

— Не! Виждала ли си мозъка на човек, когото обичаш, размазан по стената? Знам, че картината не е никак красива, но искам да разбереш каква агония преживях. Кълна се, че ако някога намеря онзи, който е отговорен за това, ще му взема мизерния животец.

— Нима наказването на Слейтър за теб означава повече, отколкото аз? — запита Ашли. — Ти не си ми безразличен, Танър.

Той се изсмя сурово.

— Не те заслужавам, Ашли. Загубих правото да бъда щастлив. Ти също не си ми безразлична, признавам, но ще бъдеш по-добре, ако намериш човек, достоен за твоята любов.

— Намерих — изхълца тя. — Но той е твърде обсебен, за да го забележи. Сега разбирам защо не искаш жена. Не можеш да обичаш и да мразиш в едно и също време. Няма да ти преча. Щом стигнем в Орегон сити, ще те освободя от уговорката ни. След време ще получиш

и развода, който така искаш. Ако нямаш жена да те спъва, можеш да продължиш направо към катастрофата.

От устните на Танър се откъсна въздишка.

— Ти наистина не разбираш, Ашли. Знаех, че няма да ме разбереш.

— Не съм глупава. Ако тръгнеш подир Слейтър, най-малкото ще свършиш живота си зад решетките. А най-много — да го загубиш под дулото на Слейтър. Радвам се, че ми каза, Танър. Сега поне знам, че няма надежда за нас.

— Ашли, аз...

— Не, няма какво повече да се каже. Хайде, заспивай, бунтовнико. Изведнъж страшно се уморих.

— Ашли, нали ще ми кажеш, ако носиш дете от мен? Няма да се разведа, ако си бременна. Последният път, когато излях семето си в теб, беше в селото на Бягация лос. Скоро трябва да разбереш.

— Не се тревожи, бунтовнико. Ще разбера дали съм бременна, а сега не се чувствам така.

— Времето ще покаже. Аз нямам нищо против. Двамата с Елън бяхме женени пет години и нямахме деца. Може би нещо ми има. В моето положение това няма да е лошо.

— Едно дете би ли променило намерението ти да убиеш Слейтър?

Танър замръзна. Не можеше да я лъже.

— Не. Изобщо. Детето ми ще има име, независимо какво ще стане с мен.

Като чу това, Ашли още по-твърдо реши да не му казва, ако усети, че е бременна.

След два дни стигнаха форт Хол. Спряха за кратко, за да купят провизии, и продължиха покрай Снейк Ривър към Боаз. Танър отново бе започнал, както преди, да спи под фургона. Не бе казал нищо повече за миналото си и Ашли не настоя. През това време тя разбра и че няма изгледи да има дете.

След като прекосиха един особено труден планински проход, пристигнаха в Боаз. Танър каза, че воловете трябва да си починат един-два дни, преди да продължат за Форт Уола Уола. Ашли се възползва от възможността да попълни хранителните запаси в местния магазин,

докато Танър се занимаваше с животните и фургона. Тъкмо се ровеше из лавиците, когато чу да я викат по име:

— Ашли! Слава богу, жива си!

Тя се обърна, изненадана, че някой в Боаз я познава. Видя с огромна радост Мери Денч, застанала на няколко крачки от нея.

— Мери! Какво правиш тук? Мислех, че сега трябва да си в Орегон.

— След като те отвлякоха индианците, преживяхме едно след друго няколко нещастия — обясни Мери. — Най-лошото беше заразната треска, овърша целия керван. Не остана семейство незасегнато. Мисля, че дойде от кервана, който срещнахме по пътя. Беше ужасно, Ашли, ужасно.

— О, Мери, разкажи ми. Семейството ти добре ли е? Какво стана с Нанси и Сара? Ами семейство Джоунс?

— Двамата със съпруга ми се разболяхме и оздравяхме, слава богу, но Нанси загуби син, а Сара съпруга си. Хенри Джоунс умря, но семейството му оцеля. Капитан Креймър също се разболя. Преди да свърши треската, почти половината от кервана останаха погребани покрай пътя. Пътувахме към Боаз, но без сърце. Тези, които оцеляхме, решихме да се заселим тук. Местността е хубава, успях да я обикна.

— Госпожо Денч, учудвам се, че ви виждам в Боаз.

— О, Танър, ужасна трагедия се е случила — каза Ашли, когато Танър се приближи към двете жени. — Мери тъкмо ми разказваше как, след като сме напуснали кервана, треска уморила половината заселници. Оцелелите решили да се заселят тук, в Боаз, вместо да продължат за Орегон сити.

Танър присви очи.

— Какво стана с Прат Слейтър? Оздравя ли от раните? Да не би треската да го е отнесла?

— Господин Слейтър се излекува от раните — каза Мери. — Той беше един от щастливците, които бързо се възстановиха от треската.

— В Боаз ли е?

— Танър, хайде.

— Остави ме, Ашли. — И той повтори въпроса си към Мери.

— В Боаз ли е Слейтър?

Нещо в тона на Танър изплаши Мери. Тя неволно отстъпи крачка назад.

— Господин Слейтър отиде в Орегон сити. Трябва да си ходя, но много ще се радвам, ако двамата с Ашли дойдете на вечеря у нас. Построихме си колиба в северния край на града. Няма как да я отминете. Искате ми се да чуя как сте спасили Ашли от индианците.

— Няма какво да се разказва. Аз по-скоро затрудних Ашли, вместо да ѝ помогна. Тя се освободи благодарение на собствените си сили. Колкото до вечерята, съжалявам, но ще трябва да откажем. Смятах да си починем един-два дни в Боаз, но реших, че трябва незабавно да тръгваме. Предстоят ни Сините планини и Водопадите, трябва да ги преминем, преди да завали снегът. Не можем да си позволим да губим нито минута.

Мери беше разочарована, но ги разбра. Ашли знаеше истинската причина, поради която Танър така бързаше да продължи. Прат Слейтър. Бе подушил жертвата си и дори миг забавяне му се струваше цяла вечност.

— О, казах ли ви за Сюзан Джоунс? — възкликна Мери на раздяла.

Ашли поклати глава.

— Омъжи се за момчето на Маккол. Дватама изглеждат щастливи.

— Това наистина е добра новина — каза Ашли. — Предай им нашите благопожелания, когато ги видиш.

На един ден път от форт Уола Уола срещнаха петима въоръжени мъже, които пътуваха към Орегон сити. Изгледът им не се хареса на Танър и той отказа предложението да пътуват заедно. Бяха грубияни и никак не му хареса начинът, по който се заглеждаха в Ашли. Целия следобед не изпусна оръжието от ръцете си и когато се разположиха на лагер, за да нощуват на една полянка, не позволи на Ашли да излезе от лагера без него. Когато стана време да си лягат, Танър стъкна огън и приготви две постелки, едната във фургона, другата под него.

— Лека нощ, Танър — каза Ашли и се обърна към фургона.

Танър хвана ръката ѝ, стиснал пушката си в другата, и я издърпа в гъстата растителност около полянката.

— Какво правиш?

— Тихо. След малко ще си имаме компания и не възнамерявам да им позволя да ни намерят заспали като жертвени агнета.

— Компания? За какво говориш?

Бяха навлезли дълбоко в гората, Танър я притисна към един дебел дънер и я накара да клекне.

— Онези, които срещнахме днес. Преследват ни вече цял ден. Не видя ли как те гледаха? Изгладнели са за жена. Имат намерения да ме убият, за да се докопат до теб. Изчакват да се стъмни, за да ни нападнат, понеже са страхливци. Страх ги е, че мога да улуча някого. Цял ден са по петите ни, виждам ги. Няма да спим обаче, това е сигурно. Каквото и да става, янки, стой тук на скрито.

— Нека да ти помогна. Дай ми единия пистолет.

— Можеш ли да стреляш?

Ашли кимна трескаво.

— Като се прицеля, мога да улуча.

— Най-добре е да стоиш на скрито и да не мърдаш.

— Ти какво ще правиш?

— Ще убия тия копелета. Искат изненада, ще я имат.

— Д-да ги убиеш?

Сурово изопнатото лице на Танър, стиснатите му устни казваха достатъчно ясно, че наистина има намерение да убие нападателите, ако решат да се нахвърлят върху тях през нощта. Ашли не познаваше този Танър. Не познаваше този мъж, който беше готов да убие съвсем хладнокръвно петима души.

Мина още един час, и едва тогава Ашли видя как нещо се размърдва в храсталаците в края на полянката. След няколко минути пет тъмни фигури изскочиха от гората.

— Идват — прошепна Ашли.

— Виждам ги. Помни какво ти казах: стой тихо, каквото и да става. Вземи пушката, ако някой тръгне насам. — Той потупа кобура с двата 41-калиброви двойнозарядни пистолета „Колт“. — Само това ми трябва.

Преди Ашли да каже нещо, петима стреляха по постелката под фургона. Ако Танър беше легнал да спи там, щяха да го убият на място.

— Хванете жената! — изкомандва единият. — Твърд съм като камък. Откога не съм имал бяла жена.

Двама скочиха във фургона, а другите се събраха около огъня. Единият извади бутилка и всички се изредиха да я надигат. Танър избра точно този момент, за да излезе от храстите. Изскочи без никакво

предупреждение и двата му пистолета изгърмяха. Двама паднаха веднага. Третият бе застрелян, докато посягаше към оръжието си. Единият от двамата, влезли във фургона, падна, докато скачаше от задната му част, но другият бе имал достатъчно време и успя да стреля по Танър.

Ашли сподави един уплашен вик, когато го видя да пада на земята. Щеше да изтича към него, да му помогне, но той се претърколи, прицели се и стреля. Последният нападател тупна на земята. Ашли не можеше да мисли, не можеше и да помръдне. Танър бе убил петима мъже за секунди, като нещо съвсем естествено.

Бе потресена, макар да разбираше, че е действал в самозащита. Или трябваше да ги убие, или те щяха него да убият. Но го бе направил хладнокръвно, методично, акуратно. Беше войник. Сега нищо в него не ѝ напомняше нежния любовник, чиито ръце ѝ бяха давали неизмерима наслада. Танър се изправи и Ашли хукна към него.

— Ранен ли си?

Тя му помогна да стане, потърси следи от кръв по лицето ѝ тялото му. Видя едно тъмно, мокро петно на челото му и го докосна. Беше лепкаво. Той отместил ръката ѝ.

— Няма нищо, драскотина. Дръпни се, Ашли. Трябва да се уверя, че никой от тия копелета няма да ни направи нещо.

Наведе се и огледа всички нападатели поотделно.

— Двама са мъртви, а трима са само ранени. Скоро няма да могат да мръднат отгук. Ще ги вържа и ще ги оставя в гората. Ще кажа на войниците във форт Уола Уола да дойдат да ги отведат. Сега ще се погрижа. Ти се опитай малко да поспиш.

Ашли не мислеше, че ще може да заспи след това вълнение, но без да спори с него, се запъти към фургона. Докато се събличаше, осъзна на каква опасност бяха изложени допреди малко. Петима срещу един. Ако Танър не бе разбрал какво кроят, щеше да бъде убит и с нея щяха да се случат ужасни неща.

Тя затрепери неудържимо. Не се бе уплашила толкова от индианците, колкото от тези петима бели мъже, готови на всичко. Стана ѝ студено и затрепери още по-силно.

След като се разправи с петимата нападатели, Танър надникна във фургона да види какво става с Ашли. Луната хвърляше светла

ивица върху леглото ѝ. Той я видя да трепери под одеялата и запитва загрижено:

— Ашли, наред ли е всичко?

— Т-Т-Танър, моля те, прегърни ме!

— Янки, не мисля...

Тя седна и протегна ръце към него.

— Моля те, Танър, та те можеха да ни убият. Не помня някога да съм била толкова безпомощна или толкова уплашена. Дори в селото на Бягация лос.

Танър не можеше да откаже на невинната молба на Ашли. Трябваше да я прегърне и да я задържа така, докато тя се успокои. Тази нощ бяха имали късмет... и предимството, че се бе сетил как да обърне нещата в своя полза. Нападателите бяха толкова сигурни в успеха си, че почти беше смешно. Той винаги се бе славил като добър стрелец, дори като момче, когато баща му го водеше със себе си на лов. Годиците в армията го бяха научили да подушва опасността, инстинктите му, както винаги, бяха нащрек.

Танър се качи във фургона и дръпна одеялото от Ашли. Постла го на пода, седна и я взе в прегръдките си. Не само тя трепереше. Той никога не бе обичал да убива и сега тялото му реагираше със закъснение на опасността, която бе отблъснал съвсем сам.

— О, господи, Танър, можеха да те убият — изхълца Ашли, сгушена на гърдите му.

— Но не ме убиха. Вече няма да ни създават тревоги. Сега се опитай да поспиш, любов моя.

— Не искам да спя. Люби ме, бунтовнико. Не искам да мисля какво можеше да се случи, ако не беше такъв добър стрелец. Не искам да мисля за нищо, само искам да ме любиш.

— Господи, Ашли, така ми се иска да те любя, че постоянно ме боли от това. Не искам да те лъжа. Знаеш какво мисля за Прат Слейтър и че няма да си променя намеренията. Още ли ме искаш?

— Знам как се чувстваш и знам аз как се чувствам от това. Знам също, че ако сега се любим, това няма да промени нищо помежду ни. Искам те, бунтовнико. Искам те веднага.

Той отвърна с нисък, гърлен стон. Обхвана лицето ѝ, повдигна го и впи устни в нейните.

Ашли отвори уста и пое сладката топлина на езика му. Вдигна ръка и отметна косата му, после нежно я спусна по неговото лице. Челото му беше горещо под хладните ѝ пръсти. И докато той похищаваше устата ѝ с жадните си целувки, ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му, а след това още по-надолу към хълбоците му. Когато стигна до колана на панталоните, дланта ѝ обгърна твърдата издатина под грубия плат.

Танър си пое дъх с остро съскане, раздиран от огъня, който се вихреше във вените му.

— Господи, янки, знаеш ли какво правиш?

— Знам точно какво правя, бунтовнико. — Пръстите ѝ се спуснаха към закопчалката на кобура. — Махни това. — Танър се подчини с готовност. — И това — добави тя, дърпайки колана на панталона му.

Той се съблече бързо, после издърпа ризата на Ашли през главата ѝ и я хвърли настрана. Загледа я омаян. Луната я къпеше във водопад от прозрачно сребро.

— Толкова си хубава.

Наведе глава и вкуси деликатната извивка на шията ѝ. Устните му се спуснаха надолу, стигайки до падинката между гърдите ѝ. Той зарови лице в сатенено гладките хълмове и вдъхна упоителния им женствен аромат. Започна с неизмерима нежност да целува и да облизва гърдите и връхчетата им.

Ашли изстена от удоволствие.

— Искам да те докосвам и да те любя.

Тя вдигна ръце към него, натисна го по гръб и легна отгоре му.

Той си поемаше дъх с огромно усилие, почти губеше контрола над себе си. Пулсът биеше силно, задушавашо в слепоочията и в слабините му. Тя се притискаше към него и той усещаше как го облива влажната ѝ женствена топлина. Тя изпусна една сладострастна въздишка, която почти го обезоръжи, а когато усети устата ѝ да се

спуска надолу, към конвулсивно свития му корем, той се втвърди още повече. Пое си задавено дъх и го изпусна със съскане, когато тя коленичи между краката му и го обхвана целия с две ръце. Вгледа се в него за миг и положи нежна целувка върху влажния му връх.

Танър се изви целият.

— О, господи!

— Харесва ми вкусът ти, бунтовнико — каза тя и му се усмихна. — Харесва ми и тялото ти. Толкова си голям, толкова силен. Винаги се чувствам в безопасност при теб.

— Ако не спреш, ще получиш само вкуса — изпъшка Танър. В гласа му се промъкна отчаяние. — Измъчваш ме, янки.

— Сега знаеш какво ми е, когато правиш така с мен — подразни го Ашли, навеждайки се, за да продължи сладкото мъчение.

Танър издържа още няколко минути, после извика, извъртя се и притисна Ашли под себе си. Навлезе в нея с едно рязко движение. Само това, че беше в нея, можеше да го накара да стигне до кулминацията. Мускусният аромат на секса накара кръвта му да закипи бурно. Уплаши се, че няма да може да издържи достатъчно, за да успее Ашли да получи своето удоволствие, но вече нямаше нужда да се сдържа. Хълбоците и започнаха да се издигат и спускат, усети я как трепери и се свива конвулсивно около него. Контракциите ѝ предизвикаха неговото освобождаване, той направи един последен тласък, излезе рязко от нея и се изля върху постелките.

Преди да я остави да спи, Танър я люби още веднъж. След като Ашли се унесе, той се върна в леглото си под фургона. Осъзна, че няма да е добре, ако свикне да прегръща Ашли всяка нощ по пътя, защото щом стигнеха в Орегон сити, бракът им щеше да приключи.

На следващия ден стигнаха форт Уола Уола и съобщиха на властите за сблъсъка си с петимата мъже. След като се подписаха под протокола, си тръгнаха. По необходимост не се бавиха дълго във форта. Съобщаваха за предстоящи снеговалежи по високите части на Водопадите и Танър сметна, че не е разумно да се бавят. Предвидливостта му се оправда. След две седмици, докато прекосяваха един проход през Водопадите, вървяха по хлъзгав и

опасен, но все пак проходим път. Тъмните облаци, надвиснали над тях, обаче обещаваха лошо време в предстоящите дни.

Времето ставаше все по-студено. Бяха тръгнали от Мисури през май, преди почти шест месеца. Ако не беше престоят в селото на Бягация лос, щяха вече да бъдат в Орегон сити. Тя беше тръгнала за Форт Бриджър, но женитбата на Коул и Утринна мъгла бе променила всичко. Коул сега беше свободен, но бе предпочел да се върне при индианската си съпруга, и изведнъж се оказа, че Ашли не знае накъде да поеме.

Студът я накара да потърси в сандъка си топли дрехи и да извади още одеяла. Когато предложи на Танър да спи във фургона през студените нощи, той отказа меко, но решително. Щом предстоеше да се разделят, според него най-добре беше раздялата да бъде възможно най-безболезнена. А това означаваше да стои далеч от леглото ѝ. За да не се измъчва излишно.

След като бяха пропътували две хиляди мили, след като прекосиха Скалистите планини, Сините планини и Водопадите, следвайки Плат Ривър и прекосявайки на два пъти Снейк Ривър, както и още няколко опасно придошли реки, те навлязоха в долината Виламет.

Шест месеца след деня, в който напуснаха Сейнт Джо, Танър караше фургона по калната главна улица на Орегон сити. Това беше растящ град, пълен със заселници, фермери и делови хора, така че видът на поредния фургон не предизвика кой знае какъв интерес. Танър запита къде е конюшната и след няколко минути стигнаха до едно здание в северния край на града.

— Ще продавате ли фургона и воловете? — заинтересува се съдържателят, докато помагаше на Танър да разпрегне животните.

Той му каза да се обърне към Ашли, тъй като фургонът и воловете бяха нейни.

— Да, а вие случайно не познавате ли някой, който ще ги иска? — отвърна Ашли.

Съдържателят кимна.

— Една група се готви да тръгне на изток напролет. Търсят добри фургонали. Вашият май е запазен. Чудя се как сте пътували сами. Повечето предпочитат да вървят на групи.

— Бяхме с кервана на Креймър, но трябваше да се отделим — каза Танър, без да си дава труда да обяснява подробно. — Можете ли да ни препоръчате добър хотел?

— „Виламет“ е най-добрият в града. Не е кой знае какво по източните стандарти, но е чисто. И храната я бива. Ще се заселвате ли тук?

Ашли си пое дълбоко дъх и каза:

— Надявам се да намеря учителско място. Бях учителка в Чикаго и искам да продължа да се занимавам с това. Колкото до господин Мактавиш, нека той сам отговори.

— Че вие не сте ли женени? — изненада се съдържателят.

Ашли хвърли красноречив поглед на Танър.

— Не, не сме женени с господин Мактавиш. Керванът, с който пътувахме, имаше затруднения. Половината заселници се разболяха от треска, а оцелелите се заселиха в Боаз. Аз реших да продължа до Орегон сити. Господин Мактавиш е близък приятел на семейството. Повече от брат. Обеща на моя брат близък да ме доведе до Орегон.

Танър усети необясним гняв, когато чу Ашли дръзко да обявява, че гледа на него като на брат. След всичко, което бяха преживели заедно, след всичко, което бяха споделили, сега да отрича истината за връзката им — това породил непоносима болка в него. Знаеше, че не бива да се чувства оскърбен: бяха се разбрали, че ще се разделят, когато тя стигне по живо, по здраво там, накъдето се е запътила. Ако Ашли не упорстваше така по въпроса за Прат Слейтър, нещата нямаше да стигнат дотам. Тя не можеше да разбере защо той има нужда да отмъсти, а той не беше съгласен на компромис. Ако беше преживяла трагичната смърт на Елън, Ашли щеше да изпитва съвсем други чувства.

— Брат ви ще дойде ли при вас? — запита съдържателят.

— По-късно може би — каза Ашли. — Когато има възможност.

— Ще се върна после да взема нещата — изтърси кисело Танър, нарамвайки дисагите си. — Сигурен съм, че госпожица Уебстър ще ви бъде благодарна, ако уредите продажбата на фургона и воловете. Можете да я намерите в хотел „Виламет“. — И запита след кратко мълчание. — Да сте чували случайно за един човек на име Прат Слейтър? Трябва да е пристигнал в Орегон сити преди няколко месеца.

Съдържателят почеса небръснатата си брада и се захили широко.

— Сега, като казахте, си спомних. Работи за Сам Старк, наел е стая в „Червената жартiera“ хазартно заведение и кръчма, освен всичко друго — додаде той с хитро намигване към Танър. — Не знам много за него, не е от разговорливите. Оставя си коня тук, когато е в града. Приятел ли ви е, господине?

Танър се стегна.

— Не, не ми е приятел. Ако го видите, кажете му, че Танър Мактавиш го търси.

— Сега го няма. Вчера замина да свърши една работа на Сам. Не каза кога ще се върне.

Съдържателят изглеждаше доста добре осведомен и Ашли запита:

— Кажете, чували ли сте да има свободно учителско място? Бих искала да си намеря работа възможно най-скоро.

Съдържателят се разкикоти:

— Хубавичка дама като вас няма защо да се тревожи за работа. Всички ергени в града ще се наредят пред вратата ви само като ви погледнат добре.

— Аз съм мома, господин...

— Повечето хора ми казват Попе.

— Аз съм мома, господин... Попе. Брактът не ме интересува. А за работата...

— Чувах, че учителката скоро щяла да се омъжва и съветът се чуди откъде да ѝ намери заместничка. Младите и хубавите не изтрайват дълго, обикновено се омъжват скоро след като пристигнат.

— Трябва да наемат мъж — обади се намръщено Танър.

Дразнеха го приказките, че Ашли трябвало да си намери съпруг.

— Е, опитаха и това, само че и мъжете не се задържат по-дълго от жените. Хваща ги пътната треска и хукват нанякъде. Ако се интересувате от учителското място, госпожице, трябва да говорите с кмета.

— Благодаря ви, Попе. Много ми помогнахте.

Едва излязоха от конюшната и Танър се нахвърли върху нея.

— Не ти беше трудно да се отървеш от съпруга си. Дори не можа да изчакаш развода, така ли?

— Ако хората знаят, че съм омъжена, никога няма да получа учителското място. Наемат само неомъжени жени. Трябва да се

издържам. Разведените не са по-приемливи за учителки от омъжените. Дори тук, в тая пустош, клеймото на развода може да съсипе репутацията на една жена.

Танър я изгледа развеселено.

— Пътувахме заедно няколко месеца. Сега разгласяваш, че не сме женени. Какво говори това за твоята скъпоценна репутация?

— Казах на Попе, че си близък приятел на семейството. Хората може да предполагат, но нищо не знаят — отвърна Ашли. — Уверявам те, учителските ми препоръки са доста внушителни. Ако толкова не могат да намерят учителка, както казва Попе, градските управници няма да се ровят много в миналото ми.

Танър би трябвало да се ядоса на думите ѝ, но вместо това намери в сърцето си само тъга. Погледна я.

— Не трябваше да свърши така, янки.

Ашли вдигна очи към него.

— Не, бунтовнико, не трябваше.

И двамата осъзнаваха в каква задънена улица бяха попаднали.

— Откажи се да отмъщаваш на Слейтър. Нека законът се справи с него.

Танър се изсмя гневно.

— Законът не дава пукната пара за това, което се е случило през войната. Но не и аз. Когато Слейтър се върне в града, ще го чакам.

— Значи, няма какво друго да си кажем, така ли? След като ти платя за услугите, ще сме квит. Парите ми са още в дисагите ти, нали?

— Да. Но аз не искам парите ти.

— Така се разбрахме — настоя Ашли. — Държа да ги вземеш. Малко мъже биха направили това, което ти направи за мен. Напълно си ги заслужил.

Лицето на Танър почервения от гняв.

— Ако плащаш за всичките ми услуги, не е достатъчно. Цената ми става много по-висока. Моето име и покровителството ми са нищо в сравнение с... да кажем... интимните ми задължения.

Ашли ахна възмутено. Как смее да намеква, че го е наела за нещо друго, а не само да я съпровожда и да я пази? Тя бе имала нужда да стигне на всяка цена до Форт Бриджър. Бракът им беше необходимост, и той го знаеше. Беше се съгласил, тя нито му беше извивала ръцете,

нито беше насочвала оръжие към него. Неговото положение тогава не беше по-добро от нейното.

Изглежда го намръщено, обидена от грубия намек. Пак беше проклетият бунтовник, какъвто го бе видяла за пръв път.

— Жестоко беше да кажеш това.

— Жестоко е и да пренебрегваш чувствата ми. Имам основателна причина да искам смъртта на Слейтър. Знам, че съм бунтовник без пукната пара, че нямам никакви права върху теб. Мога да ти дам само името си, а ти вече отказа. И преди сме водили този спор, и никой от нас не поиска да направи компромис. Нека сега се разделим, преди да сме се наранили още повече.

Ашли усети как една огромна ръка бръква в гърдите ѝ и стиска с все сила сърцето ѝ.

— Много добре, щом така трябва да бъде.

— Брачните ни документи са у теб. Постъпи както искаш. Ще приема всичко, което кажеш на адвоката. Ако искаш да кажа, че никога не сме споделяли едно легло — нямам нищо против. Както сама каза, бракът ни бе плод на необикновени обстоятелства.

— Танър... аз...

По дяволите, как може този мъж да бъде толкова задръстен? Нима не знае, че тя го обича? Нима не разбира, че парите изобщо не я интересуват?

— Ако това е последната ти дума по този въпрос, тогава, моля те, вземи твоя дял от парите, които пазиш, и ми донеси останалото в хотела.

— Ще се погрижа да си получиш парите и вещите във „Виламет“.

— Ами Слейтър? Попе каза, че го няма в града.

— Ще чакам.

Обърна се рязко и я остави наред улицата.

Ашли го гледаше как се отдалечава и геройски се опитваше да сподави сълзите, които всеки момент щяха да потекат. Когато бе помолила Танър да се ожени за нея, предполагаше, че това ще е временно. Кой да знае, че едрият бунтовник ще намери пътя към сърцето ѝ? Или че тя ще се влюби в мъж, който носи омразата като знаме над главата си? Малко хора виждаха нежната, чувствителната страна на Танър, но тя я бе видяла. За нещастие кипящата му

неукротима омраза издигаше неимоверни пречки пред любовта ѝ към него.

Танър спря в края на улицата и загледа как Ашли влиза в хотел „Виламет“. Само обещанието, което бе дал пред себе си след смъртта на Елън, не му позволяваше да последва зова на сърцето си. Бягащият лос бе дал много подходящо име на Ашли. Пламък. Много уместно, помисли Танър, и не само заради ярката ѝ червена коса. Не само. Той бе подпалил страстта ѝ, бе я нажежил до бяло и тя бе пламнала за него. Той единствен от всички мъже на света бе усетил пламенността ѝ, бе отприщил жаждата у нея.

Ако беше безсъвестен човек, щеше да забрави обещанието си и да сграбчи с две ръце щастието, което го чакаше с Ашли. Но докато Слейтър беше жив, той трябваше да потиска поривите на сърцето си.

Стаята на Ашли в хотела отговаряше на нуждите ѝ. Поръча да ѝ донесат вана и вечеря и след като се нахрани, си легна веднага. Надяваше се, че до другата сутрин всичко ще се изясни. Тази нощ имаше да мисли за много неща. Танър очакваше от нея да сложи край на брака им по един или друг начин, но всъщност това беше последното, което желаше. Сега беше уверена, че не носи дете от него, така че нищо не пречеше да се разделят завинаги, но мисълта да прекъсне всички връзки помежду им ѝ късаше сърцето.

Танър пристигна рано-рано на другата сутрин с вещите ѝ. Изглеждаше като жива развалина. Нито се беше обръснал, нито преоблякъл, очите му бяха кръвясали, сякаш не беше спал цялата нощ. Или сякаш цялата нощ беше пил.

— Казах да ти пратят тук нещата — започна той без никакво встъпление. — Ще ти ги донеса.

Ашли се дръпна, докато той внасяше двата сандъка и трите огромни торби.

— Изглеждаш ужасно, бунтовнико. Не си ли спал снощи?

— Добро утро и на теб, янки. Не се тревожи за спането ми, оправих се някак.

Имаше предвид, че бе легнал във фургона и цяла нощ се бе мятал. Трябва днес да си намери стая, помисли той. Нямаше представа кога ще се върне Слейтър, дори не знаеше къде е отишъл. Можеше само да седи и да го чака.

— Ето ти парите.

Той порови в дисагите и измъкна платнена торбичка, в нея бяха всичките ѝ пари.

— Ти взе ли си твоя дял?

— Казах ти, че не го искам.

Ашли отвори торбичката и наброи петстотин долара.

— Ето, вземи ги. Спечели ги. Нали така се разбрахме.

— По дяволите, янки... Много добре — предаде се той, прекалено уморен, за да спори. Бе прекарал нощта в „Червената жартiera“, бе разпитвал за Слейтър, но почти нищо ново не бе научил. Взе банкнотите и ги напъха в джоба на жакета. Щеше да ги върне по някакъв начин на Ашли. — Ти реши ли какво ще правиш по-нататък? Развод ли ще искаш, или анулиране?

Ашли се обърна и отиде към прозореца. Загледа разсеяно минувачите долу на улицата. Танър наблюдаваше изкусителната извивка на хълбоците ѝ, прииска му се да посегне към нея и да я притегли в прегръдките си. Сепна се, когато тя внезапно се извърна и застана пред него.

— Много мислих, бунтовнико. Няма да искам развод. Нито пък анулиране. Тъй като нямам намерение да се омъжвам отново, няма нужда от това. — Приблужи се към сандъка, отвори го и извади един сгънат лист хартия. Поднесе го под носа на Танър. — Това е брачното ни свидетелство. Вземи го. Ако искаш да се освободиш от този брак, можеш и сам да го направиш.

Танър погледна хартията така, сякаш беше змия, която се кани да го ухапе.

— Не го искам. Много добре знам, че никога няма да се оженя отново. Ти го дръж. Ти си млада и красива. Един ден ще дойде някой мъж и ще си загубиш ума по него. Когато това стане, ще поискаш да бъдеш свободна и ще ти трябва брачното свидетелство.

Ашли се чудеше как да втълпи малко разум в твърдата глава на Танър. Не знае ли, че той е единственият мъж, когото тя иска? Защо не вижда по-далеч от жаждата си за отмъщение? За щастие през дългата безсънна нощ тя бе измислила разумен начин да отложи разпадането на брака им. Страхуваше се, че ако двамата престанат да бъдат съпруг и съпруга, завинаги ще го загуби. Отлагането на раздялата им щеше да бъде последното ѝ усилие да накара Танър да разбере, че повече има нужда от нея, отколкото от това, да убие Слейтър.

— Няма да има друг мъж, Танър — каза твърдо Ашли. — Бях стара мома, преди да те срещна, и мога да живея без мъж до себе си. Няма да ми е трудно да си остана стара мома.

— А учителското място? Какво ще кажеш на градския съвет за мен? Хората ни видяха да влизаме заедно в града. Ами Слейтър? Той знае истината за нас. Когато се върне, със сигурност ще разгласи, че сме женени.

Ашли се замисли. Не се бе сетила за това. Наистина, може би нямаше да е толкова катастрофално. Дотогава Танър можеше и да се откаже да убива Слейтър.

— Ще се оправим с това, когато му дойде времето. Впрочем, аз просто ще кажа на градския съвет, че ти си близък приятел на брат ми и че чакам брат ми и жена му да дойдат тук. Сигурен ли си, че не искаш брачното ни свидетелство?

Тя протегна ръка, но той я бутна настрана.

— Ти го дръж. Ще ти кажа къде ще отседна, ако ти потърбявам за нещо. Съобщи ми, ако си промениш намеренията за... каквото и да било.

— Кажи ми, когато бъдеш готов да се отдадеш на брака ни — отвърна Ашли. — Можехме да бъдем щастливи, ако не беше толкова упорит и обзет от омраза.

— Не мразя теб.

И той посегна към нея.

Ашли искаше да се възпротиви, но сърцето не й даде. От онази нощ, когато беше убил нападателите, само я беше целунал няколко пъти. Тя копнееше за него. Но го искаше целия: сърцето му, тялото му, душата му. Нямаше да се задоволи с мъничката част, която й даваше от себе си.

Той залепи уста в нейната и я притисна брутално към слабините си. Ашли усети твърдата му ерекция до корема си. Вдигна ръце и ги плъзна по раменете му, обгърна шията му, опитвайки се да му покаже колко силно го иска.

— Танър — изстена тя, притискайки се към него.

Той изпъшка. Отблъсна я, внезапно осъзнал какво прави. Ако я съблазни, ще му бъде още по-трудно да се отдели от нея.

— Съжалявам, не трябваше да бъда тук. — Обърна се и понечи да тръгне. — Надявам се да получиш учителското място.

— Танър, почакай...

Но преди да довърши изречението, той вече си бе отишъл.

След идването на Танър Ашли още по-твърдо реши да отложи засега ходенето при адвокат. Беше сигурна, че той я обича, просто трябваше да опита, да го накара да си признае, че животът му без нея ще бъде празен.

След като закуси на спокойствие в трапезарията, Ашли се върна в стаята, за да се приготви за посещението при кмета. Най-напред облече простата си кафява рокля с високо закопчана яка — тя ни най-малко не подчертаваше красотата ѝ. После прибра косата си в строг кок и нахлупи отгоре невзрачна шапка, която съвсем скри пламтящите ѝ къдрици. Доволна от всичко, с изключение на една дреболия, която възнамеряваше да оправи малко по-късно, тя излезе от стаята.

Първата ѝ спирка беше магазинът, откъдето си купи очила с телена рамка. Понеже беше малко далекогледа, увеличителните лещи ѝ бяха по-скоро от полза. Надяна ги на носа си, извънредно доволна от това, което видя в огледалото. Изглеждаше като зряла жена с неочербийна външност, като се изключат яркозелените очи, все пак закрити донякъде от очилата. Беше убедена, че никой няма да се усъмни, че е стара мома учителка.

Преди да отиде при кмета, Ашли влезе в банката и откри сметка на името на Ашли Уебстър. Внесе в нея почти всичките си пари. Дори да не получеше учителското място, имаше достатъчно пари, за да живее, без да се притеснява, докато се отвори нещо друго, благодарение на скромното наследство от леля ѝ. Освен това още не се беше отказала от Танър.

От банката Ашли тръгна към общината, където беше кабинетът на кмета. Наложил се да чака повече от час, докато кметът Торнтън се освободи, за да я приеме. Пълният посивял мъж, седнал зад бюрото, я посрещна с разсеяна усмивка. От нея очите му така се свиха, че почти изчезнаха наред пухкавото му лице.

— Какво мога да направя за вас, госпожице? Казаха ми, че искате да ме видите. Доста съм зает, така че, ако изложите молбата си...

— Идвам да кандидатствам за учителка, сър — каза Ашли с превзето гласче. — Чух, че имало свободно място.

Кметът се облегна назад и я заразглежда внимателно. Помисли си, че може би, ако съветът реши да наеме тази сива мишка, тя няма да

тръгне да се омъжва и да напуска като другите. Хубавичките бързо си намираха съпрузи. А не толкова хубавичките за съжаление и те си намираха, само че малко по-късно. Жените бяха голяма рядкост на западната граница.

— Имаме свободно място, госпожице...

— Уебстър. Казвам се Ашли Уебстър.

— Добре, госпожице Уебстър, нашата учителка се омъжва сега в събота. Опитахме се да я убедим да остане до края на учебната година, но тя не пожела. Както знаете, не наемаме омъжени жени. Имате ли препоръки, госпожице Уебстър?

— Преподавах в Чикаго, преди да тръгна на запад. Трябваше да се срещна с брат си във форт Бриджър. Той ще дойде скоро тук — излъга тя. — Имам учителска диплома и препоръки. Ще видите, че са безупречни.

Порови в чантата си, измъкна куп листа и ги подаде на кмета.

Торнтън ги проучи внимателно.

— Да, да, наистина забележително. За съжаление не мога да ви наема без одобрението на градския съвет. Събираме се вдругиден, точно в два часа. В моя кабинет. Можете да представите препоръките си и да отговорят на въпроси, които ще ви се зададат.

— Разбира се, ще бъда тук, господин кмете. Мога ли да запитам каква е заплатата?

Торнтън се прокашля и каза една цифра.

— Бих искал да е повече, но мястото включва малка къща като част от заплащането. Ако останем доволни, следващата учебна година ще получите увеличение.

Ашли кимна.

— Това е достатъчно. — Стана да си върви. — Благодаря ви, господин кмете. Ще се видим вдругиден.

Ашли беше доволна от срещата. Както се беше облякла и както си беше нагласила косата... така бе изглеждала почти всеки ден, докато преподаваше в Чикаго. След края на годежа си преди пет години не бе имала желание да привлече друг мъж, докато не срещна Танър.

Говорим за вълка, помисли Ашли, поглеждайки през улицата, като видя Танър да излиза от „Червената жартиера“. Той я гледа цяла минута, преди да я познае. След миг се запъти към нея.

Огледа я критично и с видимо недоволство.

— Какво, по дяволите, правиш в такъв вид?

— Така се предполага, че изглеждат учителките — отвърна Ашли. — Искам тази работа, Танър.

— Изглеждаш така, както първия път, когато те видях. Безлична до смърт. Помислих, че си някоя превзета и надменна стара мома, докато не изтърси, че ти трябва съпруг. Тогава не знаех какво да помисля.

Споменът накара Ашли да се усмихне.

— После ти си свали шапката — продължаваше да си спомня Танър — и тази великолепна червена коса се разпиля по раменете ти. Тогава разбрах, че в теб има нещо повече от това, което видяха очите ми.

Той я загледа втренчено и Ашли усети, че се разтапя отвътре. Защо му позволява да прави това с нея?

— Трябва да вървя, Танър. Ако ще ставам учителка, не мога да си позволя да клюкарстват за мен.

Той я погледна накриво. Не му харесваше да я чува как говори за бъдещето си без него. Знаеше, че непреклонната му позиция по въпроса за Слейтър я бе накарала да се заинати, но се дразнеше от това, че и тя е толкова непреклонна като него.

— Исках само да ти кажа, че съм наел стая в „Червената жартiera“. Там е по-евтино, отколкото в градските хотели.

— Колко удобно за теб — изсумтя Ашли, като знаеше какво става в стаите на такива места като „Червената жартiera“.

— Това е само една стая, Ашли. Исках да знаеш къде съм, ако ти потрябвам. — Замълча, после добави с привидно безразличие. — Слейтър отсяда в „Червената жартiera“, когато е в града.

— Сигурна съм, че няма да ми трябваш за нищо, бунтовнико. Сега, ако ме извиниш...

Ашли го заобиколи внимателно и продължи по улицата. Ако имаше очи на гърба си, щеше да види как Танър гледа подире ѝ с необяснима тъга. Нямаше представа, че колкото и непривлекателна да се правеше, за него си оставаше красива и желана.

Танър остана замислен дълго след като Ашли бе изчезнала в своя хотел. Струваше му се невероятно, че за известно време е била изцяло

негова. За първи път, откакто се бе заклел да убие Слейтър, той започна да се разколебава.

Ашли нагласи очилата на носа си, пое дълбоко дъх, за да се успокои, и влезе в кабинета на кмета. Беше се подготвила достатъчно добре, докато чака петнадесет минути в приемната, за да я повикат пред заседанието на градския съвет.

Обгърна с поглед петимата мъже, седнали около една изподраскана маса и потънали в оживен разговор. Димът от пурите се носеше на облаци над главите им. Когато Ашли влезе, те млъкнаха за момент. Пет чифта очи се вторачиха в нея.

— Господа, това е младата дама, за която ви говорих. Както всички знаете, много се нуждаем от учителка, която да довърши учебната година. Проучих документите на госпожица Уебстър и те ми направиха силно впечатление. — Той махна на Ашли да се приближи. — Госпожице Уебстър, ще бъдете ли така любезна да покажете на другите членове на съвета вашата диплома и препоръчителните писма?

Ашли връчи с усмивка купчината листове на кмета, който ги даде на другите четирима.

— Позволете ми да ви представя останалите членове на съвета — каза кметът. — Джентълменът, начело на масата, е господин Ханибал Нюли, градският банкер. До него е господин Крие Джордж. Той е най-добрият бръснар в града. Като продължаваме около масата, джентълменът, който пуши пура от един долар, е господин Самюел Старк, собственик на няколко заведения в града, а до него е господин Фестър Лангли, притежател на дъскорезницата.

Всички мъже, с изключение на Самюел Старк, бяха прехвърлили средната възраст. Двама бяха много дебели, двама — много слаби, и четиримата бяха загубили значителна част от косата си. Това беше каймакът на обществото в Орегон сити — всички изглеждаха като извадени от един и същи калъп. С изключение на Самюел Старк. Помлад от останалите, красив, с някак лакирана и сладникава красота, и прекалено самоуверен. Загледа се дръзко в Ашли, без да престава да суче русите си мустаци, и тя потрепери.

Мъжете един по един започнаха да ѝ се представят. Тя кимаше и се опитваше да преодолее нервността си. Искаше ѝ се Танър да е тук.

Пръв заговори Нюли.

— Тъй като сте преподавали и преди, сигурно знаете, че очакваме да се посветите изцяло на децата. Това, че ги поверяваме във вашите ръце, означава голяма отговорност. Трябва да сме сигурни, че я приемате напълно сериозно.

— Разбирам — увери ги Ашли. — Напълно се посвещавам на обучението на децата от града.

— Очакваме от вас да поддържате висок морален стандарт — допълни Крие Джордж.

Ашли кимна, не се осмеляваше да отвори уста. Нямаше представа, че изпод шапката ѝ се бе изплъзнал кичур пламтяща червена коса. Умът ѝ беше толкова зает с превзетите мъже около масата, захванали се да преценяват морала ѝ, че нямаше време да мисли за външността си. Сериозно се съмняваше, че тези петимата са образец на моралността, неестественото им държание я ядосваше.

— Разбирате защо са необходими тези въпроси, нали? — обади се Самюел Старк, стремейки се да смекчи високопарните думи на колегите си. Сините му очи блеснаха хищнически, сякаш за да ѝ даде да разбере, че престорената ѝ скромност не го е заблудила. — Аз самият не съм женен, но знам колко загрижени са членовете на съвета за доброто на своите деца.

Ашли посрещна думите му с напрегната усмивка.

— Напълно ви разбирам. Аз съм зрял и отговорен човек. При мен децата на града ще бъдат в безопасност.

— Е, убеден съм в това — обади се кметът. — Гласувам да наемем госпожица Уебстър за учителка.

— Почакайте малко — намеси се Фестър Лангли. — Жена ми, която е уважавана гражданка, чула, че госпожица Уебстър е пристигнала в града, съпроводена от мъж, който не е нейн съпруг, брат или член на семейството ѝ. Тъй като тук се поставя под съмнение моралът на госпожица Уебстър, смятам, че тя ни дължи обяснение.

Намръщената физиономия на Лангли подсказваше, че има доста див темперамент.

— Ще бъда извънредно щастлива да ви обясня — отвърна Ашли. — Напуснах Мисури, съпроводена от господин Танър Мактавиш,

близък и доверен приятел на семейството. Тъй като и той пътуваше на запад, брат ми го помоли да ме придружи до Форт Бриджър, където Коул служеше в армията. Службата на Коул скоро ще свърши и той планира да се засели в Орегон сити. Брат ми е единственото ми семейство. С него сме близнаци. Когато пристигнахме във форт Бриджър, научих, че Коул е отишъл в Денвър, за да вземе жена си. Телеграфирах му, той ми отговори и помоли господин Мактавиш да ме придружи до Орегон сити. Коул и жена му ще дойдат тук колкото могат по-скоро. Няма нищо нередно в ситуацията, господа. Господин Мактавиш за мен е като брат.

Ашли имаше чувството, че съветът не е изцяло задоволен от обяснението ѝ, но се надяваше нуждата им от учителка да е толкова голяма, че да пренебрегнат излаганите обстоятелства на нейното пътуване през прерията в компанията на Танър.

— Лично аз смятам, че госпожица Уебстър ще бъде чудесна учителка — заяви Сам Старк. — Нейното обяснение ме задоволява.

— Ако някой от вас, господа, не е убеден, предлагам да наемем госпожица Уебстър на изпитателен срок до края на учебната година и ако тя се справи добре, да заеме мястото за постоянно — предложи кметът Торнтън.

— Съгласен съм — каза Старк. — Ще гласуваме ли, господа? Достатъчно е да вдигнем ръка.

Вдигнаха се четири ръце, само Лангли се въздържа.

Торнтън удари с чукчето си.

— Добре. Наета сте, госпожице Уебстър.

Ашли най-накрая си пое дъх.

— Можете да започнете в понеделник, госпожице Уебстър. Домът, в който ще живеете, се намира на същата улица, където е училището. Улица „Водопади“, номер 15. Госпожица Палмър вече се изнесе оттам, така че ще можете да се нанесете още този уикенд. Орегон сити е един от малкото днешни градове, които предлагат жилище за учителите си — похвали се кметът. — Градският съвет реши, че ще можем да задържим учителите, ако им осигурим жилище. Но за съжаление не стана така. Както и да е, можете да живеете в къщата дотогава, докато работите като учителка.

— Което, надявам се, ще е за дълго — добави Старк с интонация, от която на Ашли ѝ стана ясно, че не може да вярва на дружелюбния

му глас.

— Благодаря ви — каза Ашли. — Няма да съжалявате, господа. — И се направи да си тръгне.

— Почакайте, госпожице Уебстър — каза Старк, надигайки се от мястото си. — Деловата среща приключи. Позволете ми да ви изпратя до хотела ви и да ви запозная с града.

— Много мило от ваша страна, но...

Старк не приемаше „не“ за отговор. Хвана Ашли за лакътя и я изведе от стаята. Не каза нищо, докато не излязоха навън, в наситения с влага въздух. В Орегон и по крайбрежието рядко валеше сняг, но дъждът беше често явление. На Ашли би й харесало да няма сняг, но реши, че и ако все вали дъжд, ще се наложи да употреби известни усилия, за да свикне.

— Отседнали сте в хотел „Виламет“, нали, госпожице Уебстър?

— Да, но пътят ми е известен, господин Старк.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Ще бъда щастлив да уредя пренасянето на багажа ви в къщата в събота — каза той. — Знам колко самотна се чувствате, като няма към кого да се обърнете тук, в чуждия град.

— О, аз не съм сама — възрази Ашли, без да помисли как ще прозвучат думите ѝ. — Имам Танър.

Старк присви очи.

— Танър?

Разбирайки грешката си, Ашли почервеня и погледна надолу, към заключените си ръце.

— Танър Мактавиш. Той ми е близък като брат.

— Разбира се — отбеляза Старк с хитро изсмиване.

И за миг не беше повярвал на обяснението на превзетата малка даскалица. Ако човек се вгледаше по-добре зад безформената, неподдаваща се на описание рокля, и очилата, които скриваха стряскащо живите зелени очи, щеше да открие една гореща жена. Стана му смешно как се мъчи да скрие ярката си червена коса под това неугледно боне. И би се обзаложил на доста голяма сума, че Мактавиш е нещо повече от семеен приятел. Тайните винаги го бяха привличали и възнамеряваше да разбули докрай загадката около тази жена, която безуспешно се опитваше да скрие красотата си.

— Вие имате ли предприятия в града, господин Старк? — запита Ашли, за да смени темата.

— Няколко. Но няма да ви занимавам с моите постижения. — Той се загледа в нея. — Кажете, госпожице Уебстър, наистина ли ви трябва тези очила?

— Моля?

Съвсем неочаквано той посегна и свали очилата ѝ.

— Според мен изобщо не ви трябва. — Бавно пробяга с очи по лицето ѝ. — Вие сте невероятна красавица, госпожице Уебстър. Защо се опитвате да го криете? Познавам жените и интуицията ми подсказва, че у вас има нещо повече от това, което виждат очите.

— Как смеете!

Ашли усети, че започва да се ядосва. Този мъж беше непоносим. Други жени биха го намерили за привлекателен, но не и тя. Беше прекалено сладникав, прекалено самоуверен и прекалено нахален.

Старк се засмя.

— Не се тревожете, няма да кажа на никого. — Внимателно сложи очилата обратно на мястото им. — Вие сте лъжкиня, госпожице Уебстър, и се чудя защо го правите. Но няма значение — добави той с весел тон. — Съветът се вслушва в мнението ми. Мисля, че ще се справите много добре като учителка с мен като ваш покровител. И предвиждам, че двамата с вас ще станем близки приятели. Тайнствените жени винаги са ме интригували.

— Не мисля — отрязва го Ашли.

— Ще дойда в хотела ви в събота сутринта с фургон и двама мъже, за да ви помогна да се пренесете в новото си жилище.

Стигнаха пред вратата на хотела. Старк докосна шапката си и се отдалечи, преди Ашли да успее да отклони предложението му.

Самюел Старк е мъж, свикнал да получава това, което иска, реши Ашли, но този път ще бъде разочарован. Никога не ѝ бе хрумвало, че може да се стори привлекателна на мъж като Сам Старк в сегашния си вид. Не ѝ беше известно, че такива като Старк постоянно търсят нови завоевания.

— Какво става тук?

Ашли подскочи.

— Откъде се взе? Трябва ли така да се промъкваш, бунтовнико?

— Стой далеч от Сам Старк — предупреди я Танър.

— Защо? Той е един от градските първенци.

— Ха! Та той е собственик на „Червената жартiera“, кръчма с недотам почтена репутация.

Ашли се намръщи отегчена.

— Член е на градския съвет.

— Разбрах и че притежава няколко забележителни предприятия. Парите го правят достатъчно годин да заседава в градския съвет.

— Ти откъде знаеш?

— Имам стая в „Червената жартiera“, забрави ли? Човек чува разни неща из кръчмите. Освен това съм го виждал доста пъти отблизо. Кабинетът му е зад бара. Прат Слейтър работи за него.

Ашли, смаяна, прехапа език.

— Много работа си свършил, а?

— Само се дръж на далеч от Старк. Като стане дума за жени, той е най-големият спец. Няма да ти казвам защо.

Сърцето на Ашли подскочи от радост. Танър и ревност! Сигурно се интересува от нея, иначе нямаше да я ревнува. Реши да го изпита.

— Господин Старк си предложи услугите да ми помогне да се преместя в новата квартира.

— Нямаше нужда да молиш Старк за помощ. Аз съм ти съпруг все още, забрави ли?

— Как ще забравя? Не съм молила господин Старк за помощ, сам предложи. — Тя го изгледа закачливо. — Мило от негова страна, нали?

Танър изруга вбесен.

— Виждам, че не отстъпваш. Много добре разбирам, че съм загубил правото да се намесвам в живота ти. Съжалявам.

— Все още сме женени — напомни му Ашли.

— Изборът беше твой. Лично аз не виждам смисъла, ако не живеем като съпруг и съпруга. Достатъчно често сме говорили за това, за да знам, че нищо няма да стане, докато един от нас не отстъпи по... един въпрос.

— Този „въпрос“ върнал ли се е вече в града?

Танър стисна зъби.

— Не, но когато се върне, аз ще съм тук.

— Тогава няма да имаш нищо против, ако се възползвам от любезността на господин Старк?

— Само докато не ти хрумне да се възползваш от нещо друго, което предлага Сам Старк — отсече Танър.

Ашли му се усмихна така, че сърцето му спря.

— Ще го запомня. Довиждане, бунтовнико.

Отметна глава, обърна се и влезе в хотела, оставяйки Танър да се пържи в безсилната си ярост.

— Проклетата упорита янки — изръмжа той, гледайки подир изкусително люлеещите се хълбоци.

Нима не знае, че си играе с огъня? Беше научил достатъчно за Сам Старк от Нел, жената, която управляваше „Червената жартiera“, за да знае, че човек не бива да се шегува с него. Старк не беше чак толкова млад, колкото изглеждаше. Беше прехвърлил четиридесетте. Нел каза, че бил от Ню Йорк, дошъл преди десет години в Орегон с пълен джоб готови пари. Започнал почти веднага да купува имоти и предприятия.

Без да престава да ръмжи под нос, Танър се върна в „Червената жартiera“ и си поръча бира. Отнесе я на една маса и се вторачи намръщено в пенещата се течност.

— Искаш ли компания, красавецо?

Позна гласа на Нел и ѝ се усмихна. Все още забележителна хубавица, въпреки че е над тридесет, помисли Танър. Изглеждаше почти екзотично, с гарвановочерна коса, тъмни очи и млечнобяла кожа. Само няколко бръчици в ъглите на очите издаваха истинската ѝ възраст.

Макар че Нел управляваше кръчмата, всички знаеха, че неин собственик е Старк. Преди време тя му беше любовница. Но напоследък отношенията помежду им се бяха променили. Всички знаеха, че в последните години Старк бе ухажвал няколко жени. Танър бе научил всичко това от разговорите с Нел и с момичетата, които работеха в кръчмата.

— Можеш да седнеш, ако искаш, Нел, но точно сега не ставам за компания.

— Още ли чакаш Прат Слейтър? — запита Нел. — Сам го прати да му свърши някаква работа. Какво искаш от него?

От разговорите Нел без трудности бе узнала защо е дошъл Танър в Орегон сити и че мрази Слейтър. По дяволите, това никак не я учуди. И тя не можеше да го понася.

— Дълга история, Нел. И прекалено лична, за да има значение за друг, освен за мен.

Нел сви рамене.

— Както искаш, Танър.

Тъмните ѝ очи се плъзнаха по него и видяното ѝ хареса. Досега не бе успяла да го примами в леглото си. Мъже като него не идваха често насам. Никога не канеше клиенти горе, не и откакто Сам бе скъсал с нея, но когато дойдеше някой като Танър, тя силно се изкушаваше да го направи.

Откакто Сам Старк буквално я бе извлякъл от канавката и я бе направил своя любовница, тя не бе изпитвала такъв силен интерес към някой мъж. Историята със Сам беше приключила, макар че ѝ се искаше да не бе станало така. След Сам не беше имала сериозна връзка. Кръчмата, която управляваше от негово име, беше единствената ѝ страст. Помисли, че няма да е зле да си вземе любовник. Надяваше се това да бъде Танър.

— Забелязах, че не проявяваш особен интерес към моите момичета. Ако търсиш нещо различно, ще ми направиш голяма чест.

Танър я погледна тъжно развеселен. Не би могла да бъде по-ясна. За съжаление само хабеше забележителния си чар пред него.

— Оценявам предложението ти, Нел, но това мое проклето настроение ще развали удоволствието и на двама ни. Я да видя дали дъждът е спрял.

Нел стана. Желаше Танър, но очевидно умът му беше някъде другаде. Или при някоя друга. А тя не беше от жените, които просят внимание от мъжа. Хвърли му поглед, пълен със съжаление, но и натезал от обещания.

— Ти губиш, красавецо. Но ако си промениш намерението, знаеш къде да ме намериш.

Наведе се и за учудване на Танър положи лека целувка на устните му.

— За да знаеш какво мога да ти предложа. Ще ни бъде хубаво заедно, красавецо.

И тя се отдалечи, поглеждайки го многозначително през рамо.

Странно, но когато Нел го целуна, той не помисли за нея. Беше толкова погълнат от съпругата си янки, че другите жени изобщо не го привличаха. Не че Нел не беше хубава. Беше ужасно привлекателна, но

не и за него. Присви очи замислено. Може би, помисли си, някоя друга жена ще изличи Ашли от кръвта му. Малката янки го караше дори да забрави, че на света живее мъж на име Прат Слейтър, а той не можеше да допусне това. Трябваше да убие Прат Слейтър заради Елън.

Сам Старк се появи на вратата на Ашли в ранната съботна сутрин, фургонът му беше паркиран на завоя, а двама от най-яките му работници чакаха във фоайето, за да пренесат сандъците. Предния ден Ашли беше опаковала багажа си и се беше разплатила, така че можеше вече да се мести. Двамата мъже нарамиха сандъците и ги понесоха надолу към фургона.

— Ние с вас ще се качим в моя кабриолет, госпожице Уебстър — каза Старк, докато слизаха по стълбите. — Учителската къща е само на две преки.

Когато стигнаха долу, Старк я хвана през кръста и я вдигна да се качи в кабриолета. След малко стигнаха пред къщичка, общита отвън с дъски, прилепена до едноетажната училищна постройка. Беше боядисана в бяло, също като училището, и двете сгради бяха доста занемарени. Старк помогна на Ашли да слезе от кабриолета и ѝ подаде ключа за входната врата.

— Позволих си да взема ключа от кмета — каза той, пъкна го в ключалката и отвори вратата.

Ашли видя още с първия поглед, че предишната учителка е оставила дома блестящ от чистота. Приличаше на кукленска къщичка. Състоеше се от две стаи и кухня, мебелировката беше оскъдна. Една тумбеста печка стоеше в ъгъла на дневната, готварската печка на дърва запълваше почти цялата кухничка. Ашли предположи, че спалнята се намира зад дневната. Задният изход беше откъм кухнята.

— Много е хубаво — отбеляза Ашли. — Благодаря ви за помощта, господин Старк.

— Удоволствието беше мое, госпожице Уебстър.

Ашли предположи, че Старк ще си отиде, но видя с досада, че той и не мисли да си тръгва, а се върти с усмивка около нея. Погледът му беше толкова смущаващ, че тя се запита да не би нещо в облеклото ѝ да не е наред. Носеше същата безцветна, непривлекателна рокля, която бе облякла за посещението си в градския съвет.

— Има ли нещо, господин Старк?

— Казвам се Сам.

— Не е редно да се обръщам към вас с малкото ви име.

— Насаме няма нищо нередно. А аз ще ви наричам Ашли, това име ви отива. Не е обичайно за жена, навява нещо тайнствено.

— Предпочитам да ме наричате госпожица Уебстър — каза Ашли с превзета скромност.

Какво искаше този мъж от нея? В Чикаго никога не беше имала такъв проблем. Малцина проявяваха желание да проникнат зад невзрачната ѝ външност и безлично облекло. Никой, с изключение на Танър не се бе заинтересувал да разбере какво представлява тя в действителност.

— Не мога да ви разгадая, Ашли — продължи Старк, все едно не беше я чул. — Но ви уверявам, ще го сторя. Вие криете нещо. Какво е то?

Закачливият му тон разпали още повече страха ѝ. Ашли се досещаше, че Старк иска нещо от нея, нещо, което тя не беше склонна да му даде. И дума не можеше да става да му каже, че е омъжена, защото щеше да загуби учителското място.

— Намирам ви очарователна, Ашли. Наемам се да направя всичко, за да можете да се приспособите към новата си работа и към нашия хубав град.

Мъжете с фургона докараха сандъците и Ашли използва това като претекст, за да се отърве от Старк.

— Бих искала да се запозная с къщата и да се настаня — каза тя, подканвайки Старк да си тръгне, като отвори вратата. — Имам да направя много неща, преди да започна работа в училището в понеделник. Довиждане, господин Старк.

Не можеше да го каже по-направо, помисли си тя.

Старк схвана намека и ѝ пожела приятен ден. Ашли затвори вратата след него и изпусна една въздишка на облекчение. Искеше ѝ се той да престане да се натрапва. Дръпна с рязко движение фуркетите от косата си и тя се разпиля по извехтялата кафява рокля. Прокара ръце през нея и по гърба ѝ се пръснаха гъсти пламтящочервени къдрици. Точно бе свалила очилата си, когато вратата се отвори рязко.

На прага застана Сам Старк.

— Само исках да ви предупредя да заключите... — Изумена въздишка се спря в гърлото му, когато погледът му се плъзна по разпуснатата ѝ коса и ивицата кожа, която се виждаше над откопчаната

яка. — Господи, та вие сте много по-красива, отколкото си мислех! Грях е да криете такава красота.

Ашли изфуча възмутено.

— На никого не влиза в работата как се обличам. Не биваше да влизате, без да почукате. Искате ли нещо?

Той я погледна с нахална усмивка.

— Само исках да ви предупредя да си заключвате вратата.

— Бъдете сигурен, няма да забравя.

— Преди да ви видя така, бях заинтересуван от възможността да открия каква сте в действителност. Сега, когато знам, предричам, че ще станем близки приятели. Разбира се, трябва да бъдем дискретни. Никой, освен мен няма да знае каква е всъщност новата учителка, фактически аз предпочитам така. Нямате никакъв брат, който ще дойде при вас, нали?

— Разбира се, че имам брат — възрази разгорещено Ашли. — Ще дойде... по-късно — прибави тя неуверено.

— Ами господин Мактавиш? Видях го в „Червената жартиера“. Той е нещо повече от доверен приятел на семейството, нали?

— Брат ми му вярва безусловно — изрече съвсем искрено Ашли. Старк се изкикоти гръмогласно.

— Дръжте си тайничките, Ашли, ако това ви прави щастлива. Но аз честно ви предупреждавам. Ще станем интимни приятели и не искам друг мъж да ми се бърка в територията.

Ашли вдигна ръка и му залепи силна плесница.

— Как смеете! Моля, вървете си, господин Старк!

Старк се хвана за бузата и я погледна така мрачно и заплашително, че Ашли отстъпи от страх.

— Предупреждавам ви още веднъж: не го правете втори път. Винаги получавам това, което искам, а аз искам вас. Никога преди не съм притежавал превзета даскалица. Ще дойда пак, и то скоро — обеща той. — Ще дойда през нощта, за да не давам поводи за подозрение.

— Не можете ли да разберете, че нямам никакво намерение да се забърквам в разни афери? Не идвайте отново, господин Старк, няма да ви пусна да влезете.

Гневът ѝ придаде внезапна сила. Изблъска го от вратата и му я хлопна пред лицето. Този път я заключи. Никоя работа не беше

достатъчно важна, за да си има неприятности с такива досадници като Сам Старк.

— Тоя не приема „не“ за отговор, янки.

Ашли примря от уплаха. Извъртя се рязко и се озова лице в лице с Танър, който стоеше на прага между кухнята и дневната, със скръстени на гърдите ръце и сардонична усмивка на устните.

— Как влезе?

— През задната врата. Старк беше прав, трябва да си заключваш вратите.

— Какво чу?

Той се отлепи от рамката на вратата и тръгна към нея.

— Достатъчно. Казах ти, тоя човек е опасен. Не е глупак като другите, дето заседават в градския съвет. Веднага различава необикновената красота, щом я види. Няма да се успокои, докато не бъдеш негова.

— Това притеснява ли те? — запита Ашли закачливо. — Не би трябвало. Бракът ни не е истински.

Той я хвана за раменете и я разтърси силно.

— По дяволите, янки, не се прави на ударена! Знаеш, и то много добре, че Старк иска това, което искам и аз. Няма да го допусна!

Сърцето на Ашли се разтуптя. Танър се държеше като ревнив съпруг, независимо дали го съзнаваше, или не.

— Не съм го насърчавала, Танър. Повечето мъже не биха погледнали втори път такава невзрачна сива мишка като мен.

Танър поклати глава, този път по-енергично.

— Не си невзрачна, Ашли. Нито пък сива мишка. Не би могла да бъдеш, колкото и силно да го пожелаеш. Ти си разкошна жена, невероятно женствена и адски секси. Не мога да те погледна, без да те пожелаая. — Той притегли ръката ѝ към слабините си. — Виждаш ли какво правиш с мен? Твърд съм като камък. Ако имах поне капчица ум, щях да позволя на Нел или на някое от нейните момичета да облекчи мъките ми.

Дъхът заседна в гърлото на Ашли.

— Искаш да кажеш, че не си спал с жена, откакто ние двамата...

Танър изсумтя възмутено.

— Да, точно така. По дяволите, янки, ти ме развали.

Ашли си пое дъх на малки, неравни тласъци.

— Все още сме женени, Танър.

Тя обви ръце около врата му и притегли главата му, за да го целуне. За миг Танър прилепи уста към нейната. Когато тя прокара език по устните му, той изстена и я отблъсна, но в следния миг отново я дръпна към себе си.

— По дяволите, янки, подлудяваш ме! Кога ще се вразумиш? И ти, и аз не сме щастливи от това!

Ашли се усмихна, тайно удовлетворена.

— Щастлива съм да чуя, че го признаваш. Достатъчно лесно можеш да поправиш това положение, бунтовнико. Забрави за Слейтър. Как да живея, като знам, че мога да те изгубя. Възможно е да заплатиш с живота си, ако убиеш Слейтър. Идвало ли ти е на ума, че той може да те убие?

Танър кимна бавно.

— Да. Но животът ми стана безсмислен, откакто Елън се застреля с пистолета ми. Кой мъж ще остави подобно престъпление неотмъстено?

— Един добър мъж — изрече бавно Ашли. — Достатъчно голям, за да забрави миналото и да продължи живота си, вместо да се обвинява за нещо, за което няма никаква вина.

— Не съм този мъж, янки.

— Обичаш ли ме, бунтовнико?

За първи път Ашли проявяваше подобна смелост. Почти съжали за това, когато Танър се извърна от нея.

— Не, по дяволите, погледни ме — извика тя. — Искам да знам какви са чувствата ти към мен. Защото те обичам, Танър, упорит глупак такъв!

— Искаш да знаеш какви са чувствата ми към теб ли? Много добре — каза Танър с примирен глас и се обърна отново към нея. — Никога не бях помислял, че пак ще изпитвам чувства, след като Елън посегна на живота си. Не беше тайна за никого, че не давах и пукната пара какво ще стане с мен. Бях тръгнал по най-прекия път към ада, преди да ми се изпречиш насреща. За да отговоря на въпроса ти — много държа на теб. Колкото до любов, не съм сигурен, че бих могъл отново да обичам.

Треперейки от отчаяние, Ашли запита:

— Искаш ли да се разведа с теб?

— Това ще е само в твой интерес. Нямах бъдеще с мен. Ти си красива, страстна жена, аз го знам по-добре от всеки друг. Понякога си мислех, че двамата бихме могли да имаме шанс. Но не мога да оставя Слейтър да се изплъзне от наказанието. А ако успея да го убия, или ще бягам от закона, или ще отида зад решетките. Не мога да ти сторя такова нещо.

Ашли не искаше да мисли за това. Слейтър още не се бе върнал в града, а дотогава тя щеше да направи всичко, което ѝ беше по силите, за да убеди Танър да се откаже от вендетата. Не би имала никакви скрупули да прибегне до женски хитрини или да използва страстта, която вдъхваше на Танър. Размърда се в прегръдките му в мрачна решителност. Танър я притисна към себе си и устните му се озоваха почти върху нейните.

— Ти си вещица, янки, но аз винаги съм си го знаел. Предупреждавам те. Няма да се хвана на игричката ти. Доникъде няма да стигнеш, като ме съблазняваш.

— Люби ме, бунтовнико. Господи, колко ми липсваше. Ако никога няма да мога да те имам отново, нека този последен път да бъде нашето сбогуване.

— Не искай това от мен, Ашли.

Гласът му беше суров, стегнат, изпълнен с такава агония, каквато смъртно същество едва ли би понесло. Искаше да се люби с Ашли повече от всичко на света... с изключение на това, да убие Слейтър.

Тя се притисна до него така плътно, че само дъхът ги разделяше. Почувства как тялото му се вцепенява.

— Защо се противиш, бунтовнико? Страх ли те е да се сбoguваш с мен така, както трябва?

— По дяволите, страх ме е. Ти си опасна, янки. Когато съм с теб, дори не помня името си, какво остава за Слейтър.

— Не ме интересува, бунтовнико, стига да помниш моето име — прошепна тя до устните му.

Дръпна ризата му. Той стисна челюст. Тя загледа омаяна как един малък мускул се стегна в ъгъла на устата му. Когато очите му срещнаха нейните, потъмняха и неволно се спряха на пищните извивки на устата ѝ. Тя преглътна явно и облиза устни. Погледът му беше като осезаема милувка. Устните ѝ неволно се открянаха, тя задиша ускорено.

— Искаш ли ме Танър?

— Искам ли да дишам? Искам ли храна? Или вода? Точно така отчаяно се нуждая и от теб.

— Тук съм, Танър, и те искам също толкова много.

— Няма да си променя намеренията — предупреди я той. — Ако искаш да се сбoguваме както трябва, ще стане така. Но нищо, което кажеш или направиш, няма да промени решението ми относно Слейтър.

Ашли беше все така уверена, че ще успее да го разколебае. Нямахше да се предаде до последен дъх, докато имаше, макар и най-слабата надежда, че може да отклони Танър от пагубния му път. Двамата бяха едно цяло, но тя искаше да го има според своите изисквания, без смущаващите сенки на призраците от миналото.

— Прекалено много говориш, бунтовнико. Помогни ми да те съблека. — И тя извади ризата от панталоните му. — Още не съм видяла спалнята, но там трябва да има легло.

Ръцете на Танър трепереха, докато откопчаваше ризата си. Ашли вече дърпаше колана с пистолетите. Той отстрани ръцете ѝ и сам го откопча. Коланът падна на пода. Ашли бе успяла да откопчае горните копчета на панталона му, преди той да я спре.

— Не. Първо твоите дрехи.

Тя се вгледа в голите му гърди. Бяха съблазнително възбуждащи, твърди мускули и бронзова плът. Такава сила имаше в здравето му тяло, такава мъжествена красота се излъчваше от ъгловатото му лице. Имаше тесни хълбоци и плосък корем, целият в стегнати мускули. Някои части от него бяха огромни, особено онази, която все още бе скрита в панталоните.

Устата на Ашли пресъхна, когато Танър посегна към нея. Тя започна да разкопчава с треперещи ръце дребните копченца на корсажа си. Накрая той не се стърпя, раздра дрехата до кръста и копчетата се разхвърчаха на всички страни. Когато роклята се свлече в краката ѝ, Танър целият трепереше.

— Толкова време мина — прошепна до устните ѝ.

Целуна я грубо, ръцете му я стиснаха силно и разкъсаха всички дрехи, които още обгръщаха тялото ѝ. Когато остана гола, той я отстрани от себе си и я загледа жадно. Разгорещеният му поглед се плъзгаше по нея и тя се разтапяше от желание.

— Винаги ще помня как изглеждаш сега, с блеснали от страст очи и тяло, тръпнещо от желание.

Ашли искаше да му каже, че няма да има нужда да пази спомена за нея, защото ще бъдат така заедно всеки ден, ако той се вслуша в гласа на разума. Но усещаше, че сега той не може да чуе нищо друго, освен бушуващата си кръв.

— Твой ред е — каза тя, подръпвайки колана на панталоните му.

След миг той се освободи от тях и застана пред нея в разкошната си голота. Ашли отвори широко очи. Беше великолепен — огромен и пулсиращ — и тя изпита раздиращо желание. Облиза устни и посегна към него.

Танър изстена и бутна ръката ѝ.

— Не, още не. Ако това е последният път, не искам да свърши толкова скоро.

Той коленичи пред нея и обсипа с жадни целувки гърдите ѝ, засмуквайки първо едното зърно, после другото. Когато им се насити достатъчно, устата му слезе надолу по пътеката към мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Когато пъкна два пръста в стегнатата ѝ цепнатина, Ашли изстена отчаяно:

— Измъчваш ме, бунтовнико!

— Ти си се овлажнила за мен, янки — каза той, когато почувства мокротата вътре в нея. Положи я на пода и устата му последва пръстите по еротичната пътека чак до нежната плът между краката ѝ. Тя извика, когато езикът му навлезе дълбоко в нейния център.

Опита се да го притегли на пода при себе си, но не можа. Устата и езикът му продължаваха да я измъчват, докато цялата се разтърси в силни тръпки. Но Танър не я остави. Дръпна се и стана така рязко, че коленете ѝ се удариха едно в друго. Хвана я, вдигна я и обви краката ѝ около кръста си. Тя се подчини с желание, но извика яростно, когато Танър не ѝ позволи да направи онова, към което така силно се стремеше.

— Каж ми как искаш, янки. Силно и бързо или полека и бавно?

— И двете! — извика Ашли. Заизвива се, за да поеме ерекцията му в себе си, но Танър не ѝ позволи. — По дяволите, какво още чакаш?

— Подходящия момент — каза той загадъчно.

Повдигна я, както бе обвила крака около кръста му, отнесе я в спалнята и легна на леглото. Тя се озова отгоре му.

Когато се опита да я търкулне под себе си, Ашли обхвана кръста му с крака и отказа да се помръдне.

— Сега ти ще се помъчиш малко — прошепна тя.

Захапа шията му с еротичен глад, от който тялото му се сви конвулсивно.

Устните ѝ слязоха по-надолу, към плоските му зърна и Танър изстена от удоволствие. Задиша неравно и накъсано, докато тя слизаше още по-надолу, напълно съзнаваше какво прави тя и отчаяно го искаше. Едва издържаше, копнееше по-скоро да се озове в нежната ѝ влажна уста. Очакването свърши изведнъж, когато тя докосна с език пулсиращия му връх и отвори уста, за да го поеме.

Вълна от неизразимо блаженство се разля по тялото му и го завъртя в еротичен вихър. Той стисна зъби и остана да се бори няколко мъчителни минути, после я хвана за раменете, вдигна я нагоре и я положи върху себе си.

— Вещица — изшептя до устните ѝ.

Никога не бе изпитвал такава всепоглъщаща жажда и всеотдайност, каквито сега усещаше у Ашли. Бе обичал Елън, но никога с такава дива интензивност, каквато сега чувстваше към Ашли.

Тя хлипаше, копнеейки да се съедини с него, и се повдигна подканващо. Танър изстена победен и навлезе в нея. Светкавица прескочи между телата им, запалвайки пламък, който щеше да гори до края на дните му. Той проникваше по-надълбоко от всеки друг път и Ашли полудя, губейки изцяло контрол върху себе си.

Отметнала назад глава, извила шия, тя прилепи плътно таза си до него и го яхна безсрамно. Последната ѝ мисъл, преди да се поддаде на разтърсващата наслада, бе, че двамата си прилягат така, сякаш господ го е създал единствено за нея. Пулсирането му в чувствителните ѝ недра засили великолепието на експлозията, оставяйки я безчувствена към всичко друго, освен изблиците на наслада и бурните приливи на удоволствие, които я заляха и я накараха да заплаче от върховно удовлетворение.

Танър капитулира, извика и изля семето си в нея, а освобождаването му беше също толкова силно, толкова всеобхватно и разтърсващо, както и нейното. Почти не обърна внимание на настойчивия глас, който му шепнеше да се изтегли и да се излее вън от нея. Когато си спомни, беше вече късно. Докато слизаше от висините, където го бе издигнало блаженството, една мисъл проряза омаята на страстта: разбра, че я обича. И още една: бе обичал Елън, но не бе успял да я задържи. Не заслужаваше втори шанс.

Ашли бавно се свестяваше, усещайки, че Танър е още дълбоко в нея. Долови с крайчеца на разсъдька си, че той не беше взел обичайните предпазни мерки да излезе от нея, преди да излее семето си. Някъде скрито в ума ѝ се мярна слаба надежда, че може би ще зачене дете.

Лека въздишка на съжаление излезе от устните на Танър. Съмняваше се, че една непредпазливост би могла да създаде дете, но

нещо в него настояваше да има дете от нея. Той отблъсна мисълта. Детето само щеше да усложни и неговия живот, и нейния.

— Не исках да стане така, Ашли. Не мога да си спомня кога друг път така съм се забравял. Надявам се семето ми да не попадне в плодородна почва.

— А аз се надявам да попадне.

— Не! Това ще съсипе живота ти. Предполага се, че си стара мома, не помниш ли? Бременността ще означава край на учителската ти кариера, ще съсипе шансовете ти да си намериш съпруг.

— Имам си съпруг. Не искам друг мъж. — Тя му се усмихна закачливо. — Никога не съм се чувствала по-омъжена за теб, отколкото сега. — Потърка хълбоците си в неговите и отвори широко очи, като го усети как се втвърдява в нея. — Такъв те искам, съпруже, твърд и пулсиращ вътре в мен. Не само днес, а завинаги.

Танър изстена смутен. Еротичните й думи му подействаха като силен афродизиак. Веднага се втвърди и започна да пулсира в нея. Преобърна я по гръб и започна леко да се полюлява отгоре й. Треската в него се превърна в буря. Тласъците му ставаха все по-силни, докато започна да усеща как Ашли се свива конвулсивно около него, тогава избликна и кулминацията му беше почти толкова силна, колкото и предишната. Когато започна да се отдръпва, мигове преди семето му да се излее, Ашли го хвана за седалището и го задържа в себе си, предотвратявайки усилието му да излезе от нея.

Денят премина в нощ, която ги обви в пашкул от тъмна топлина и блажено отпускане. Малко преди сивата зора да изпълни прозореца на спалнята, той отново я люби. После стана мълчаливо и започна да се облича.

— Танър, не си отивай.

— Трябваше да се сбогуваме сега, нали помниш?

Ашли се вгледа в решителното му изражение и почувства дълбока тъга.

— Това снощи нищо ли не означаваше за теб?

— Не знаеш колко много означава — призна Танър. — Когато съм с теб, ми е трудно да си спомня за човек на име Прат Слейтър, но не бих могъл да живея спокойно, ако го оставя да ходи по земята.

— Мъртвите няма защо да се боят от съвестта си — напомни му Ашли. — По-скоро бих искала да живееш с неоснователната си вина,

отколкото да умреш, следвайки гласа на съвестта си. Не ти си натиснал спуська на оръжието, което е убило Елън.

— Не ме поучавай, янки. Знам какво правя. Може пръстът на Елън да е бил на спуська, но Слейтър беше онзи, който унищожи волята ѝ за живот. А аз не съумях да я спра. Това ме прави също толкова отговорен, колкото и него.

Тогава Ашли избухна.

— Върви тогава, проклет упорит бунтовник, махай се оттук! Убий Слейтър, остави се да те убият, остави се да те затворят. Хич не ми пука! Направих всичко, което ми е по силите, за да те отклоня от този глупав, смешен и опасен път. Нищо повече не мога да направя.

Танър се почувства като последния негодник. Непоносимо е да останеш верен на съвестта си, помисли той унило.

— Обещай ми нещо, янки.

— Ако искам.

— Независимо какво ще стане с мен, не вярвай на мъже като Сам Старк.

Искрица надежда просветна в гърдите на Ашли. Ако Танър е толкова загрижен за нея, значи още има надежда да го разубеди.

— Нищо няма да ти обещавам, бунтовнико. Сам Старк има пари и положение, а аз имам нужда от някого, който да се грижи за нас, ако зачена дете от теб.

Не почувства вина заради това, че го дразни — правеше го за негово добро. Но той беше прекалено упорит, за да го осъзнае.

Танър стисна в юмруци отпуснатите си ръце.

— Ако имаш дете, аз сам ще го отгледам.

Ашли се зарадва от отговора му, но се опита да не го показва.

— Как възнамеряваш да направиш това, ако си мъртъв или в затвора? — подразни го тя. — Обещай ми, че няма да предизвикваш Слейтър, докато не разберем дали съм заченала тази нощ. Щом не искаш чужд мъж да отглежда детето ти, отстъпи ми поне в това.

Задържа дъх и започна да се моли. Молеше се да е забременяла предната нощ. Молеше се той да говори сериозно, че ще отгледа сам детето си, ако го има. Не се гордееше със себе си, че използва едно хипотетично дете, за да вразуми Танър, но какво беше гордостта в сравнение с живота на мъжа, когото обичаше?

— Да предположим, че сме заченали дете — каза тихо Танър.

— Ако има, ти пръв ще узнаеш. Имам ли обещанието ти?

— Имаш го. Докато не сме сигурни дали не си забременяла, по-добре е да не говорим за развод. И не искам Сам Старк да се навърта около теб. Ако не искаш да се намеся, предлагам ти да го отпратиш.

— Никога не съм насърчавала господин Старк — заяви разгорещено Ашли. — Сега какво ни остава да правим?

Танър я погледна неразгадаемо.

— Ще чакаме. И ще направим така, че да няма повече възможности да създадем дете. Дотук имахме късмет.

И тръгна към вратата.

— Танър! Чакай. — Той се обърна към нея. — Няма ли да ме целунеш за сбогом?

Надигна се на колене, прикривайки с чаршафа голите си гърди.

Танър изстена:

— По дяволите, янки, не ми улесняваш живота.

Тя вдигна лице.

— Надявам се, че не.

Танър не можа да устои на подобна подкана. Хвана лицето ѝ с големите си ръце и приближи устни до нейните. Целувката беше пронизваща и покъртителна, разтърси я до дън душа и накара сълзи да бликнат в очите ѝ. Положи огромно усилие да ги потисне и изчака той да си тръгне, преди да им позволи да потекат.

По-късно следобед Сам Старк повика Нел в кабинета си.

— Какво знаеш за Танър Мактавиш? — запита я той, подавайки ѝ чашка от личните си запаси първокачествено бренди.

Нел сви рамене и отпи доста голяма глътка.

— Почти нищо. Не е от приказливите.

— Спал ли е с някое от твоите момичета?

— Не, доколкото знам.

— Защо не?

— Дяволите да ме вземат, ако знам. Май не го интересуват.

— Споменава ли е нещо за новата учителка?

— Не и пред мен. Трябва ли? Видях я. Не е кой знае какво на вид.

Старк се изкикоти.

— Според теб — да. Знаеше ли, че госпожица Уебстър и господин Мактавиш са пристигнали заедно в града? Според нея той е

доверен приятел на семейството, придружил я дотук по молба на брат й.

— Защо се интересуваш толкова? Даскалищата не е твой тип.

— Точно тук грешиш, Нел. Тази пламенна червенокоска е точно мой тип. И искам да знам какво крие от мен и от градския съвет. Много я искам, Нел. Искам нещо, с което да я държа в ръцете си, нещо, което да я принуди да влезе в леглото ми.

— Аз какво трябва да направя, Сам? Не се занимавам с подобни работи.

— Може да започнеш. Подмами Мактавиш в леглото си. Мъжете стават приказливи, когато са сексуално задоволени. Измъкни информация от него. Разбери всичко, каквото можеш, за него и за госпожица Уебстър. Ще ти се отплатя добре.

— Вече знам едно нещо. Няма търпение да се срещне с Прат Слейтър.

— Слейтър? Какво, по дяволите, ще иска от него?

— Не съм сигурна, но той май го мрази. Бих се обзаложила, че Слейтър няма да оцелее в сблъсъка им.

Старк поглади мустаците си.

— Интересно. Това е засега, Нел. Разчитам на теб да ми донесеш нещо, което да използвам.

По-късно, когато кръчмата заработи на пълни обороти, Нел почука дискретно на вратата на Танър. Той още беше буден, прекарал безброй часове в опити да се справи с обещанието, което беше дал на Ашли. Адски трудно щеше да бъде да се държи на далеч от Слейтър, когато онзи се върне в града. Може би самият Слейтър щеше да прояви достатъчно здрав разум да не му се пречка, докато разбере дали Ашли е заченала дете от него. Снощи се бе държал безотговорно и нямаше да допусне Ашли да пострада от това.

Танър не чу почукването, толкова смущаващи бяха мислите му. Сепна се, когато Нел го повика тихичко по име. Скочи на крака и погледна към вратата.

— Кой е?

— Аз съм, Нел. Може ли да вляза?

— Късно е, какво искаш?

— Моля те, Танър, имам нужда от помощта ти.

Танър изруга под нос, отключи вратата и я отвори.

— Дано да има основание, Нел.

Тя влезе плахо вътре, затвори вратата зад себе си и се хвърли в ръцете на Танър.

— Толкова съм уплашена. Един клиент се разсърди, защото снощи му отказах. Тръгна си, но ме заплаши, че ще се върне. Няма да му хрумне да ме търси тук, в твоята стая.

Танър внимателно я отстрани.

— Къде е Старк?

— На някакво събиране.

— А биячите? Могат успешно да се справят с пияници.

— Джетърс е болен, а Монти се справя сам колкото може. Нека да остана тук, докато затворим. Няма да те притеснявам, обещавам. Ако не искаш да... нали знаеш — намекна тя игриво, — можем просто да си поговорим.

Танър въздъхна примирено. Не можеше да изхвърли Нел от стаята си, ако я заплашва нещо. И понеже така и така не можеше да заспи, реши, че няма да му навреди да си поприказват. Седна на леглото.

— Вземи си стол, Нел. Нощта ще бъде дълга.

— Не е нужно да бъде, красавецо — каза тя многозначително. — Има и по-приятни начини да си прекарваш времето, отколкото само да говориш.

— Това не ме интересува, Нел.

— Какво ти е? Не харесваш ли жените?

— Харесвам ги, даже много. Ако искаш да знаеш, женен съм. И не изневерявам на жена си.

Стреснат от изявлението си, Танър не можа да си даде сметка защо казва подобно нещо.

— Женен! Странно, не изглеждаш като женен мъж. Къде си държиш жената?

Сам сигурно би могъл да използва това, помисли Нел ентусиазирано.

— Външността често лъже. Щом се оправя с Прат Слейтър, сигурно ще напусна града.

— Не пристигнахте ли заедно с онази, новата учителка?

Невинният ѝ въпрос накара Танър да застане нащрек.

— Да, братът на госпожица Уебстър ме помоли да я придружа до Орегон сити. Понеже така и така имах работа тук, не беше трудно да изпълня молбата му.

— Женен... кой да повярва — повтори Нел, не можейки да смели новината, че Танър има жена, която обича толкова много, че чак не е за вярване.

Нека само Сам да научи, че полето му пред госпожица Уебстър е чисто... Макар че, да му се не види, какво толкова намира в тая невзрачна даскалица?

— Изглеждаш изненадана. Никога ли не си срещала мъж, който да обича жена си?

— Дяволски си прав, не съм. Сигурно нещо ужасно важно те задържа далеч от твоята госпожа. Каква работа имаш с Прат Слейтър?

Танър оголи зъби в жестока усмивка.

— Казах ти вече, работата ми е лична. Чувала ли си нещо, което да подсказва кога горе-долу ще се връща?

— Нямам вземане-даване с хората на Сам. Сигурно работата ти е спешна.

Танър сподави една прозявка.

— Мислиш ли, че вече е безопасно да си тръгнеш, Нел? Наистина ми се иска малко да поспя.

Разбирайки, че няма изгледи да измъкне повече информация от него, тя реши да си тръгне. Утре щеше да съобщи някои доста важни неща на Сам Старк. Едното беше, че Танър е женен, другото — че е абсолютно верен на отсъстващата си жена, и третото — че страшно напират да се озове лице в лице с Прат Слейтър.

Ашли почти не срещна трудности с новата си работа. Имаше двадесет ученици от всички класове. Най-напред помоли някои от по-големите да ѝ помагат в обучаването на по-малките, докато тя подготвя уроците за групата на големите. Оpozна учениците си и дните потекоха учудващо бързо. За свое съжаление не беше виждала Танър от онази необикновена нощ преди две седмици. Бяха се любили с необуздан възторг и сега това ужасно ѝ липсваше.

Когато днес събра изпитните листове и разпусна учениците, в училището се вмъкна един неканен посетител.

— Не бива да работите толкова усилено, Ашли.

Тя подскочи.

— Господин Старк. Какво правите тук?

— Казах ви, че имам намерение да станем добри приятели. Изчаках ви да свикнете с новата работа, за да ви посетя. Как се справяте? Имате ли нужда от нещо, за да върви работата по-гладко?

— Благодаря ви, че питате, но предишната учителка е оставила всичко в идеален ред. Нещата се развиват точно както очаквах. Сега, ако ме извините, имам работа.

— Да не би да искате да се отървете от мен, Ашли?

— Нямам време за светски разговори, господин Старк.

— Защо не ми казахте, че Мактавиш е женен? Нел казва, че бил предан на жена си. — Той се изсмя грубо. — Знаете ли, че ви ревнувах от него?

Ашли загледа Старк така, сякаш виждаше чудовище с две глави.

— Танър е казал, че е женен?

— Изглеждате изненадана. Не знаехте ли, че има жена? Нали казахте, че е доверен семеен приятел.

— Разбира се, знам, че Танър е женен — побърза да каже Ашли, мъчейки се да разбере колко се е разприказвал Танър. — Много ценя жена му. Но се чудя защо ще ме ревнувате. Никога не съм ви насърчавала по никакъв начин.

— Решил съм да ви преследвам, скъпа. Вие сте свежа и оригинална. И малко тайнствена. Преструвайте се колкото си искате, но аз виждам през невинната ви фасада. Искам ви, толкова е просто.

— Не съм на разположение, не се интересувам и със сигурност няма да се впусна в никаква подобна афера. Тази работа е много важна за мен.

Старк ѝ се ухили широко.

— Сега разбирате ли какво имам предвид? Направо сте нещо чудно и свежо. Голямо удоволствие ще ми достави да обеля една по една всичките тези обвивки и да открия истинската жена под невзрачната опаковка. Ще дойда у вас довечера около девет часа.

— Не си правете труда, няма да ви пусна да влезете.

Той я хвана за ръцете, дръпна я да стане от стола и я привлече към себе си така, че се озова лице в лице с нея.

— Не приемам „не“ за отговор.

Лепна устата си в нейната така силно, че тя си ухапа устните. Ашли изскимтя, стресната от неочакваното нападение, и се опита да се освободи по-скоро ядосана, отколкото уплашена.

— Не мисля, че госпожица Уебстър е благосклонна към вас.

Старк внезапно пусна Ашли, изруга под нос и се обърна с лице към Танър.

— Господин Мактавиш, струва ми се, че не сме се запознавали официално. — Протегна ръка. — Казвам се Сам Старк.

Без да обръща внимание на жеста му, Танър погледна към Ашли. Тя беше бледа, но явно невредима. Задоволен, той отново премести очи върху Старк.

— Знам кой сте. Както виждам, притеснявате... госпожица Уебстър. Настоятелно ви предлагам да се оттеглите.

— Да не сте назначен за пазач на Ашли?

На Танър никак не му хареса да чува как Старк я нарича по име. Поиска му се да изтрие глупавата мазна усмивка от лицето му.

— Да, ако съм й необходим в това си качество. Брат й ми я повери. Ще наруша обещанието си към Коул, ако позволя някой да се отнася зле с Ашли.

— Какво ви кара да мислите, че се отнасям зле с Ашли? Откъде знаете дали намеренията ми не са поштени?

Ашли хвърли унищожителен поглед към двамата.

— Аз мога сама да преценявам, господа. Вече казах на господин Старк, че не е уместно да ме ухажда. Сега, ако ме извините и двамата, си отивам у дома.

Тя захлопна учебника и излезе от училищната сграда с възможно най-голямото достойнство, което успя да събере.

В гърдите й кипеше безсилна ярост. Догнуся я от целувката на Старк, тъкмо се беше приготвила да го зашлеви, и на сцената се появи Танър. Да не си мисли, че тя е някакво безпомощно невинно дете, което не знае какво иска Сам Старк? Проклет инат, помисли Ашли, спомняйки си как гледаше Танър, като влетя в стаята точно когато Старк я целуваше. Ако не я иска, защо се навърта около нея и се държи като ревнив съпруг? Кога ще разбере, че ако отвори сърцето си за любовта, ще се излекува по-сигурно, отколкото с омразата?...

След като Ашли излетя от училищната сграда, Старк и Танър продължиха да се измерват с погледи, пълни с неприкрита

враждебност. Накрая Старк каза:

— Чух, че чакате Прат Слейтър да се върне в града.

— Правилно сте чули.

— Имате ли някаква специална причина, за да го търсите?

— Това е нещо лично.

— Е, май ще трябва да чакате дълго. Той е в Портланд и чака да пристигне един кораб. Трябва да се срещне с моя партньор и да го доведе в Орегон сити. Корабът се бави заради лошото време.

— Ще чакам колкото трябва — заяви Танър.

— Мога само да кажа, че сигурно работата ви е важна, щом толкова време ви държи далеч от жена ви. Впрочем къде казахте, че сте оставили госпожата си?

— Надявам се добре да сте платили на Нел за тази информация — озъби се Танър. — Изобщо не ви влиза в работата къде съм оставил жена си.

— Темерут с темерут — процеди Старк през зъби, излизайки навън.

Танър се загледа в гърба му. Какво като притежава половината град — това не му дава основание да се натиска на Ашли. Тя можеше да се смята за жена с опит, но в действителност беше много несведуща по въпроса с мъжете. Всяка жена, дръзнала да пътува през половината страна с мъж, когото едва познава, е прекалено наивна, когато стане дума за собственото ѝ благополучие. Колкото повече мислеше за Ашли и я виждаше как се бори в ръцете на Старк, толкова повече се разгневяваше, така се ядоса, че излезе от училищната сграда и отиде направо в нейната къщичка.

— Янки, пусни ме да вляза — повика той, чукайки на вратата.

— По дяволите, бунтовнико, за какво е целият този шум? — възкликна Ашли, отваряйки вратата. — Да не се опитваш да ги накараш да ме уволнят?

— Добре ли си? Старк направи ли ти нещо?

— Нямаше да му позволя — каза оперено Ашли. — А ти защо дойде в училището?

— Тръгнах след Старк — призна Танър, без да се срамува да си признае, че я следи. — Видях го да тръгва насам и полюбопитствах. Радвам се, че го последвах. Сигурно разбираш какво иска от теб.

Спрях го този път, а научих от него, че Слейтър е в Портланд и чака да пристигне един кораб.

— Слейтър. — Името изпълни устата ѝ с горчилка. — Вече никога не споменавай този човек пред мен. Помни какво си ми обещал.

— Но ти не си... Нали не...

— Още не знам.

Танър понечи да каже още нещо, но тя му хлопна вратата под носа.

След две седмици Прат Слейтър се върна в Орегон сити. Стоеше пред шефа си и се опитваше да обясни защо се е върнал без Бърнард Кълп, партньора на Старк, който трябваше да пристигне със „Сий Скийпър“. Корабът бе дошъл с близо месец закъснение и както каза Слейтър, Кълп отказал да слезе от него — щял да продължи за Аляска.

— Какво искаш да кажеш с това, че Кълп е отказал да слезе? — изкрещя Старк. — Той трябваше да ми донесе моя дял от продажбите в съвместния ни бизнес в Ню Йорк! Проклетото копеле! Избягал е с парите ми.

— Нищо не знам за това — оправда се Слейтър, свивайки рамене. — Говорих само няколко минути с него.

Местеше поглед гузно насам-натам, без да смее да погледне Старк в очите. Облиза пресъхналата си уста.

Старк беше твърде подозрителен, за да повярва на Слейтър.

— Сигурен ли си, че Кълп е казал така? Изтъкна ли някаква причина да продължи към Аляска?

— Спомена нещо за проучвания — каза Слейтър. — Ти не ми каза, че той носи твои пари у себе си.

И с право, помисли Старк. Не вярваше толкова много на Слейтър, че да му дава подобна информация. Сега се радваше, че не му го е казал и се питаше дали Слейтър е разбрал това по други пътища. Кълп не би излъгал партньора си. Бяха отдавнашни съдружници, имаха няколко съвместни предприятия и не му се вярваше Бърни да направи нещо такова. За съжаление не разполагаше с никакви други доказателства за случилото се, освен думите на Слейтър.

— Това хич не ми харесва — изръмжа Старк. — Няма да оставя тая работа, докато не науча истината.

Слейтър каза, все още без да погледне шефа си в очите:

— Сега мога ли да си вървя? Не съм хапвал прилична храна дни наред. Ще си поръчам най-голямата пържола в града и после ще легна

да се наспя.

— Има още нещо. Познаваш ли човек на име Танър Мактавиш?
Слейтър рязко вдигна глава.

— Не ми казвай, че това копеле е тук, в Орегон сити. Надявах се индианците да са му видели сметката.

— Тук е. И не крие от никого, че си има разправия с теб.

— Няма достатъчно бърз бунтовник, който да ме спипа натясно — наду се Слейтър. — Нека да ми дойде. А женичката му с него ли е? Това много ще ми хареса. Най-сладката малка червенокоска, която някога съм виждал. И индианците сигурно мислят така. Бяха я отвлекли от кервана. Мактавиш тръгна подире им. Чудно как са се отървали.

Старк наостри уши.

— Червенокоса ли каза? И със зелени очи?

— Да, тя е. Кога пристигнаха?

— Преди около месец, точно след като ти замина. Но жената с него казва, че се нарича госпожица Уебстър. Винаги съм подозирал нещо нередно в тази връзка. Доверен приятел на семейството, така каза тя. Ха! Чудя се защо ли госпожица Уебстър иска да скрие връзката си с Мактавиш? Направи ми една услуга, не казвай нищо на никого, докато не реша как да използвам тази информация.

Слейтър се изсмя.

— Добре. Проклет да съм. Ти искаш малката кучка.

— Дяволски си прав, искам я, и ще я имам. Ако съпругът ѝ не си я иска, аз ще я поискам. Не знам какво си му направил на тоя Мактавиш и не ме интересува, но ме послушай и се дръж далеч от него.

— Това ли е всичко?

— Засега да. Ела тук след някое време.

Старк присви замислено очи и загледа отдалечаващия се наемник. Не трябваше да праща човек, когото току-що е наел, да посреща Кълп, но тогава нямаше никой друг под ръка. Не му хареса това, че Слейтър избягва да го погледне в очите, сякаш крие нещо. Не му хареса и повърхностното обяснение, което Слейтър даде на факта, че Кълп не е дошъл тук с парите му.

След малко Старк повика един от най-доверените си служители и го изпрати в Портланд. Каза му да не се връща, докато не получи

търсените отговори. Междувременно реши да държи Слейтър под око. Ако направи опит да напусне града, това ще е сигурен знак, че копелето знае повече, отколкото казва.

Слейтър си взе дисагите от конюшната и отиде направо в стаята, която бе наел над кръчмата, без да знае, че Танър живее в стая в другия край на коридора.

Замисли се за срещата си с Бърнард Кълп. Когато той бе споменал, че носи доста голяма сума пари, принадлежащи на Сам Старк, Слейтър веднага бе решил как да напълни собствените си джобове. Погрижи се на Кълп да му се случи „инцидент“ на няколко мили извън Портланд и измисли историята, която разказа на Старк.

Слейтър тръшна дисагите на леглото, радвайки се на внезапния си късмет, докато вадеше от джобовете си пачки с новички, шумолящи зелени банкноти и шепи златни монети. Почуди се дали е постъпил правилно, като се върна в Орегон сити, вместо да замине нанякъде. Ако не познаваше Старк толкова добре, нямаше да се върне. За краткото време на познанството им бе научил, че шефът му има много връзки из целия запад, а и по източното крайбрежие. Слейтър се страхуваше да не би някой все да му диша във врата и той да се пита дали това не е нает от Старк убиец. Ето защо измисли план, който, надяваше се, ще задоволи работодателя му и ще го освободи от всякакво подозрение.

Като каза, че Кълп просто е заминал с парите, Слейтър се надяваше, че няма да го заподозрат, че е убил Кълп и е откраднал парите. Разбира се, трябваше да се навърта в Орегон сити достатъчно дълго, за да убеди Старк, че не е направил нищо лошо. Ако замине прекалено скоро, той със сигурност ще си помисли, че нещо не е наред.

Първо трябва добре да скрия парите, реши Слейтър, докато ги натъпкваше под издънения дюшек. Дори загубената прислужница нямаше да ги намери, когато дойдеше на някое от редките си посещения в тази стая, за да смени чаршафите. Доволен от това решение, той тръгна да си търси пържола.

След като изпрати доверения си човек в Портланд, Старк се замисли над всичко, което бе разказал Слейтър за Мактавиш и червенокосата му жена. Негова жена! Нямаше ни най-малка представа защо това семейство е решило да крие истинските си

взаимоотношения. Може би имат нужда от пари и учителското място им се е сторило много привлекателно, помисли той. И тъй като тук наемаха само неомъжени учителки, за удобство те са решили да не казват, че са женени. Каквато и да беше причината, той намисли как да използва тази информация.

Над града бе надвиснал мъглив здрач, когато Старк почука на вратата на Ашли. Тя вдигна глава от учебника, по който подготвяше уроците за другия ден, мислейки, че е Танър. Не го беше виждала от няколко дни и ужасно ѝ липсваше. Освен това искаше да използва всяка представила се възможност да го убеди, че ако преследва Слейтър, ще унищожи крехката любов, която се бе породила помежду им.

Усмихна се топло и приветливо, отваряйки вратата:

— Танър, толкова се радвам...

Но усмивката замръзна, когато позна Сам Старк. Понечи да му затвори вратата, но той я бутна силно и влезе.

— Какво правите тук?

— Казах ви, че някоя вечер ще дойда — каза Старк, затвори вратата зад себе си и обърна ключа.

Когато чу как ключът щракна в ключалката, страх полази по гърба на Ашли, но тя се опита да не го покаже. Мъже като Старк ставаха посмели, виждайки, че другите се страхуват от тях.

— Моля ви, вървете си. Присъствието ви представлява риск за моята работа.

— Така ли? — захили се широко Старк. — Трябваше да помислите за работата си по-рано, когато излъгахте градския съвет.

— Когато съм излъгала? Не разбирам.

— Днес Прат Слейтър се върна в града. Мислите ли, че ще си мълчи за вашата тайна?

— Т-тайна?

Двамата с Танър вече бяха говорили какво ще стане, когато Слейтър се върне и научи, че не живеят като мъж и жена. Но Танър като че ли не се притесняваше от това. Възможно ли е той тайно да се надява да разгласи брака им?

— Хайде, скъпа, не ме вземайте за глупак. Винаги съм знаел, че има нещо между вас и Мактавиш. Признавам, не съм и предполагал, че

сте женени. Мислех, че сте любовници. Има ли значение? Да не би това копеле да не ви задоволява? Затова ли сте го напуснали?

— Това е дълга история — каза Ашли. — Веднага ще си подам оставката.

Старк се приближи и накара Ашли да отстъпи към дивана.

— Няма нужда, скъпа. Можем да се споразумеем. Слейтър няма да каже на никого, ако аз му заповядам. Ако се отнасяте мило с мен, ще се погрижа да си запазите работата. Но трябва да държите Мактавиш настрана, той е опасен. Не разбирам какво става между вас двамата и не ме интересува, стига само той да не се прави на ревнив съпруг.

— Сега, след като знаете, че съм омъжена, не можете да очаквате между нас да има интимна връзка — възрази Ашли. — Сигурно не вярвате, че мога да се съглася с подобно оскърбително предложение. Ще получите оставката ми още в понеделник сутрин. Лека нощ, господин Старк.

— О, но ние ще станем интимни, Ашли. Надявам се на това. — И той я изгледа вторачено. — Хайде, скъпа, не си плаха девственица. Вече си имала мъж между бедрата си. Няма нужда да се преструваш с мен.

Той я сграбчи грубо и я притисна силно към себе си, за да усети тя силната му ерекция.

— Ще ти бъде добре с мен, обещавам. Аз съм добър любовник.

Ашли се задърпа отчаяно, успя да освободи едната си ръка и го зашлеви през лицето.

— Аз съм омъжена! Защо мислите, че ще изневеря на съпруга си с друг мъж?

Старк отстъпи смаян, вдигна дясната си ръка и я стовари по бузата ѝ. Главата ѝ се отметна на една страна, в мозъка ѝ избухна силна болка.

— Кучка такава! Предупредих те! Никога вече не се опитвай да го направиш. — Оголи зъби в животинска усмивка и в следния миг лицето му блесна хитро. — Чух, че Мактавиш има разправия с Прат Слейтър. Рано или късно ще се стигне до престрелка. Ако не си мила с мен, гарантирам, че съпругът ти ще си намери гроба по никое време.

Ударът на Старк бе зашеметил Ашли, но думите му проникнаха отвъд болката.

— Да не сте посмели да направите нещо на Танър. Има закони за хора като вас.

Старк се изсмя надменно.

— Аз притежавам този град. Ако искаш големият бунтовник да остане жив, нека си поговорим какво можеш да направиш за мен в леглото. Можеш да започнеш с една целувка.

Ашли се отдръпна отвратена, когато Старк я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ към себе си. Отвори уста да протестира и едва не се задуши, когато Старк лепна устата си в нейната. Езикът му като меч проникваше настоятелно през отворените ѝ устни. Ашли едва не припадна от гнусния му допир и се замоли да има малко сили, за да го отблъсне. Когато той я събори на дивана, тя успя да освободи устата си и изпищя.

— По дяволите, ще събудиш целия град.

— Надявам се — отвърна Ашли разярена.

— Не ми се противи и наистина ще ти стане хубаво. Не знам защо си така упорита! Не ми оставяш избор. Понеже отказваш да се приспособиш, принуден съм да кажа на градския съвет, че си омъжена. Утре е петък. Давам ти срок до понеделник, за да си промениш решението. Знаеш къде да ме намериш. Междувременно помисли за мъжа си дали искаш да остане жив.

— Не можете да направите нищо на Танър.

Той я изгледа заплашително.

— Така ли мислиш? Надявам се да не си много привързана към тоя голям бунтовник. Нещо ми подсказва, че си търси белята.

Ашли се запъти с треперещи крака към вратата, отключи я, отвори я и се замоли Старк да си тръгне. Той наистина си тръгна с огромно колебание и с още по-голям гняв. Бе предположил, че Ашли ще му падне в ръцете, когато ѝ каже как стои въпросът с нейната работа. Кой да помисли, че тая малка кучка е толкова войнствена? Жените обикновено тичаха подир него. Беше достатъчно красив и богат. Опитът с противоположния пол му бе показал, че всички жени са еднакви, склонни са да легнат с някой мъж, ако си струва.

На Старк не му се мислеше, че може би Ашли наистина обича мъжа си. Щяха да живеят един до друг в райско блаженство, ако е така, помисли той, вместо да се опитват да убеждават целия град, че са само приятели. Ухили се подигравателно на Ашли и излезе навън.

Тя мигновено затвори и заключи вратата зад него. Цялата трепереше. Щеше да бъде глупачка, ако не вземе на сериозно заканите на Сам Старк срещу Танър. Трябваше да го предупреди — и то веднага, че го застрашава огромна опасност.

Танър влезе в града на свечеряване. Три дни бе отсъствал. Валеше силен дъжд. Беше уморен, гладен и премръзнал до мозъка на костите. Копнееше да хапне нещо топло и да се стовари в леглото си. Наистина леглото му щеше да е по-привлекателно, ако Ашли беше в него, но той се опита да прогони тази мисъл. Нахлупи шапката ниско на челото си и пристегна яката на жакета, насочвайки коня към конюшнията. Съдържателят излезе да поеме юздите. Танър слезе от седлото, хвърли една монета на Попе и му каза да се погрижи за коня му, после тръгна пеша към „Червената жартiera“. Вървеше в дъжда и мислеше за нещата, които беше видял по време на пътуването си, и за човека, с когото беше говорил. Видя богати, плодородни земи и гъсто залесени хълмове в долината Виламет. Хълмовете и планините изобилстваха с дивеч — същински рай за ловеца. Човекът, с когото беше говорил, си търсеше партньор за дърводобивно предприятие и това се стори доста съблазнително на Танър.

Все още мислеше над невероятните възможности за дърводобив в този рай на дървосекачите, когато видя Ашли на половината път между конюшнията и кръчмата. По-скоро се сблъска с нея, тъй като тя идваше забързана иззад ъгъла и едва не се бутна в него. Той я притегли към себе си и усети, че цялата трепери.

— Какво има, янки? Какво правиш навън по това време? Къде ти е наметката? Цялата си измокрена.

— Танър! Слава богу, че те открих! Трябва да говоря с теб. Спешно.

Той се намръщи, питайки се какво прави Ашли в този студен дъжд навън без наметка.

— Не тук. Не си добре облечена и ще се простудиш.

— Тогава у дома. — Тя го хвана за ръка и го задърпа. — Побързай.

Усещайки напрежението в нея, той отложи въпросите за по-късно, когато стигнаха уединената ѝ къща и тя затвори вратата зад тях.

Свали шапката и жакета си и се обърна към нея.

— Какво става, Ашли?

Все още треперейки, тя се приближи до печката и протегна ръце към огъня. След малко се успокои достатъчно, за да му отговори.

— Ти си в опасност, Танър. Трябваше да те предупредя.

Обърна се рязко и го усети застанал зад нея, толкова близо, че топлината на голямото му тяло прогонваше студа от нейното. Той я обви с ръце и се притисна към нея.

— Мокра си. Свали тия дрехи и ще поговорим.

— По дяволите, бунтовнико, как можеш...

— Ако не се съблечеш сама, ще го направя вместо теб. А това, както изглежда, ще отнеме много време.

Ашли се вгледа в него. В друг момент би приветствала шанса да се озове в прегръдките на Танър, но не и сега, когато животът му бе застрашен. Обърна се рязко и се втурна в спалнята. Върна се след няколко минути облечена в топъл пенъоар. Мократа ѝ коса се беше разпиляла на тежки вълни по раменете и като я видя, той преглътна мъчително.

— Сега можем ли да говорим?

Хвана я за ръка и я отведе към дивана. Седна и я притегли в скута си.

— Много добре, сега ми кажи какво има.

— Виждал ли си го? — изстреля въпроса си Ашли. — Господин Старк каза, че точно днес се е върнал в града.

Танър замръзна, плътните му устни бавно се извиха в усмивка.

— Слейтър? Най-накрая. Доста дълго го чаках.

— Има и още нещо — каза Ашли, кършейки ръце. — Старк. Беше тук тази вечер и заплаши, че ще ти се случи нещо лошо.

Ярост разтърси Танър.

— Какво, по дяволите, е правил Старк тук? Не те ли предупреждавах за него?

Ашли обърна лице към лампата, за да подреди мислите си. Приглушената светлина хвърляше нежни отблясъци върху лицето ѝ, откроявайки нежните очертания на лявата ѝ буза. Танър си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно, потискайки нарастващия си гняв. Докосна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Кой ти направи това?

Гласът му беше твърд и заплашителен.

Въпреки изтръпването в лявата буза Ашли бе забравила за удара на Старк. Докосна посинялото с върховете на пръстите си и потръпна, когато усети подутината.

— Аз... ами... паднах — излъга неумело.

Не можеше да каже истината на Танър. Ако разбере, че Старк я е ударил, страхуваше се, че ще направи нещо прибързано и необмислено.

— Лъжеш. — Гласът му бе мек, но решителен. — Истината, янки.

Ашли знаеше, че Танър няма да се успокои, докато не му каже всичко.

— Сам Старк беше тук тази вечер. Слейтър му е казал, че сме женени.

— Очаквахме да се случи така. Ако не беше такъв инат, можехме да избегнем всичко това.

— Ако ти не беше се заканил да убиеш Слейтър, нямаше да става нужда да се преструваме, че не сме женени. Очевидно е, че и двамата не искаме развод. Вендетата ти срещу Прат Слейтър е единственото, което ни разделя.

— Не променяй темата, янки. Попитах те откъде е тази синина. И не ми казвай, че си паднала. Какво е направил Старк тази вечер?

Ашли отмести поглед.

— Каза, че няма да каже на градския съвет, че сме женени, ако стана интимна с него.

— Проклето смрадливо копеле!

Тресна с юмрук по ръчката на дивана, разтърсвайки крехкото дърво.

— Казах му, че това не ме интересува и го помолих да си върви — побърза да добави Ашли. — Той обаче не приема „не“ за отговор. — Гласът ѝ се сниши до шепот. — И... и ме целуна, и аз го ударих. Тогава и той ме удари. Сбихме се и успях да го накарам да си тръгне.

— Ще го убия веднага щом се погрижа за Слейтър — изхриптя Танър.

Прокара палеца си по синината и нежно целуна мястото.

— Не, Танър, не говори така! Не можеш да пренебрегнеш предупреждението на Старк. Той те заплаши, точно това ме кара да се

ужасявам. Каза, че знае, че имаш разправия със Слейтър, и ако Слейтър не те прати без време в гроба, той ще го направи.

— И ти му повярва? Досега трябваше да си разбрала, че мога да се грижа за себе си. Не се страхувам от Старк.

Ашли усети как я обзема паника.

— Не разбираш ли? Не искам да ставам причина да те убият. Ако се бях огънала пред Старк, той нямаше да те заплашва.

Танър се стегна. Хвана я за раменете и я притегли към себе си, така че се озоваха лице в лице. Тя долови стоманена нишка в гласа му.

— Старк заслужава да умре, дори само защото е изрекъл подобно нещо. Ти си моя, Ашли, и не бих понесъл мисълта друг мъж да те докосне. — Изведнъж той се намръщи от миналата през ума му мисъл. — Не си обмисляла предложението му, нали? Не искаш Старк, нали? Той е богат и може да ти даде всичко, което аз не мога.

— О, господи, Танър, как можеш да питаш? Този мъж ме отвращава. Нищо не съм направила, за да привлека вниманието му. Ти си единственият мъж, когото искам, единственият мъж, когото винаги ще искам. Забрави за войната, забрави за Слейтър. Защо да не можем просто да живеем заедно и да забравим всичко друго?

Танър се вгледа в лицето ѝ, поглъщайки с очи бъдещето, което би могъл да има, ако можеше да забрави миналото си. Ашли нямаше представа в какво мъчение живееше той от деня, когато Елън се бе застреляла с неговия пистолет. Тя бе умряла в ръцете му, трагична жертва на брутално изнасилване. Имаше само една причина Танър да остави Слейтър на мира.

— Ти... знаеш ли вече дали си...

— Ако говориш за възможността да съм бременна — не, още не знам. Досега нямам никакво доказателство.

Не беше съвсем вярно, но Ашли не беше напълно сигурна дали не очаква дете. Женският ѝ период закъсняваше с една седмица, но ѝ трябваха по-сигурни доказателства.

— По-добре да тръгвам — каза Танър, изведнъж си пожела Ашли да носи дете от него. Вече не се съмняваше, че обича тази решителна малка янки и започваше да разбира защо мъжете правят какво ли не в името на любовта. — Не се тревожи за Старк. Това, че те е ударил, ще му го върна тъпкано.

Потърка кокалчетата си в шепа, обмисляйки как точно да накара Старк да страда, задето е докоснал Ашли.

Тя се възпротиви яростно:

— Не! Аз ще се погрижа за това. Сам Старк има власт в града. Не искам да направиш нещо, за което после ще съжالياваш. Просто ще си подам оставката още в понеделник сутринта и ще си намеря друга работа. Може би в града има семейства, чиито деца се нуждаят от частни уроци. Имам и още пари от наследството. Ще се преместя в почтен пансион, след като си подам оставката. Вярвам, че брат ми ще убеди Утрин на мъгла да остави племето си и скоро ще дойде при нас в Орегон сити. Няма защо да се притесняваш за мене, Танър.

— Имам по-добра идея — каза Танър. — Не ми се живее вече над кръчмата. Имах предостатъчно време да се огледам наоколо и намерих една мебелирана къща под наем в края на града. Не е по-скъпо, отколкото в хотел или пансион. Говорих със собственика и той е склонен да ни я даде под наем... като на семейна двойка.

Дъхът заседна в гърлото на Ашли.

— Да не искаш да кажеш, че ще заживеем като истинска семейна двойка? Готов ли си да забравим миналото? О, Танър, не можеш да си представиш какво означава това за мен.

У Ашли пламна надежда. За първи път Танър споменаваше, че е готов да забрави за всякакъв развод и да признае брака им. Да не би най-накрая да му е дошъл умът в главата по въпроса със Слейтър? И в същия момент се зачуди дали я е обикнал толкова силно, колкото е обичал Елън.

Танър би дал всичко на света, само и само да можеше да отговори на Ашли така, както тя се надяваше. Харесваше му как зелените ѝ очи блестят от щастие и му се искаше винаги да ги вижда такива. Прокле се, задето трябваше да я разочарова.

— Искам да кажа, че в сегашния момент има смисъл да живеем заедно. Старк трябва да е луд, за да преследва омъжена жена, която има съпруг да я защитава.

Сърцето на Ашли падна в петите. Танър искаше да живеят заедно поради съвсем неуместни причини. Каза го така, сякаш предложението му не важи винаги. Но ако тя постигнеше целта си, то щеше да стане трайно. Още не беше готова да се откаже от Танър

Мактавиш. Докато имаше живот в тялото ѝ, щеше да кара Танър да я обича толкова много, че да не иска да се отдели от нея.

— Идеята ти заслужава да се обмисли — каза Ашли. — Ще си отдъхна, ако не се налага да лъжа някого, макар да се страхувам, че ще тръгнат много клюки за това, защо сме се опитали да скрием брака си.

Тя се направи, че размишлява над предложението на Танър. Изведнъж вдигна глава сияеща.

— Сетих се! Можем да намерим някой свещеник, и пак да се венчаем. Никой няма да заподозре, че сме били женени през цялото това време, ако отново се оженим. Просто ще бъде поредната учителка, която си е намерила съпруг. Непрекъснато става така.

Отначало Танър се поколеба. Но колкото повече мислеше, толкова по-разумно му се струваше. Доколкото му бе известно, нямаше закон, който да забранява на една двойка да поднови брачните си обети. Силно подозираше, че сърцето му вече е решило вместо него да загърби миналото и да заживее в бъдещето си с Ашли. Иначе не би ѝ предложил да живеят заедно. Сега трябваше да убеди ума си, че сърцето му знае най-добре. Любовта му към Ашли беше дива и изгаряща, така различна от онази, която бе изпитвал към крехката, деликатна Елън, която нямаше нито силата, нито волята да живее с позора. След изнасилването Елън се бе оттеглила в тъмния, безмълвен свят на безумието, докато Ашли би се борила с мрачните сили и би излязла по-силна от тази борба.

Не обвиняваше Елън, че бе посегнала на живота си, обвиняваше себе си, че не я бе спасил. Може би... може би той нямаше вина. Ако някой имаше вина, то беше само Прат Слейтър, мръсен звяр, който жестоко бе изнасилвил невинната му жена. Всеки път, когато се сетеше за негодника, искаше да го убие. Възможно ли беше да остави Слейтър жив?

Ашли наблюдаваше борбата на емоциите по лицето на Танър и разбра за какво мисли. Точно когато смяташе, че най-накрая го е убедила, че чувствата им един към друг са по-силни от омразата му към Слейтър, изникна споменът за смъртта на първата му жена. Никога ли няма да притежава цялото му сърце?

— Ще се срещна със свещеника и ще поговоря за наема на къщата — каза той накрая.

Сърцето на Ашли трепна. Спечелила го е! Думите на Танър доказваха, че я обича!

— Ще се оженим утре, а в понеделник ще бъда до теб, когато си подадеш оставката. Не искам Сам Старк отново да те притеснява.

— Не си отивай, Танър — замоли го Ашли. — Ние сме женени, няма нужда да си отиваш.

Танър усети кръвта му да кипва, тялото му пожела нейното.

— Знаеш какво ще стане, ако легнем в едно легло.

Ашли му се усмихна през падналия на челото ѝ плътен червен кичур.

— Разчитам на това. Какво значение може да има?

Той ѝ отвърна на усмивката.

— Наистина, какво? Не мога да гарантирам, че ще успея да се отдръпна в нужния момент. Знаеш какво стана последния път, когато се любихме. Дори още не знаем дали не си бременна. — Изведнъж му просветна. — Мисля, че искаш да забременееш. Накара ме да се закълна, че няма да направя нищо на Слейтър, докато не разберем дали не си заченала. Измисли това за повторната женитба. Наистина искаш да сме заедно, нали?

— Обичам те — прошепна Ашли. — Но искам ти да ме искаш, защото съм по-важна за теб от Прат Слейтър.

Той обхвана лицето ѝ в големите си ръце и нежно докосна с устни нейните.

— Ти си по-важна от него. Едва сега започвам да разбирам колко си важна за мен.

— Покажи ми го, бунтовнико. Покажи ми колко важна съм за теб.

Той обви ръце около нея. Дръпна я към себе си.

— О, господи, янки, толкова те искам, че чак боли!

Тя усети бързите удари на сърцето му и разбра, че и нейното бие също толкова силно.

— Не мога да понеса мисълта да те загубя. Целуни ме, Танър, целувай ме, докато така ме зашеметиш, че да не мисля колко малко ми оставаше да те загубя.

Погледът му се спря на шията ѝ, където под бледата нежна кожа яростно пулсираше една вена. Зарови пръсти в косата ѝ и полека повдигна лицето ѝ към своето. Целуна я с разтапяща нежност,

изследвайки устата ѝ с език, докато от гърлото ѝ се изтръгна силна въздишка и тялото ѝ омекна, притиснато до неговото. Устните му се притиснаха още по-силно към нейните, езикът му започна още по-дръзко да търси сладката свежест на устата ѝ.

— Нямахше живот за мен, докато една разкошна малка учителка янки не нахлу в моя свят — призна с дрезгав глас Танър. — Ти си пламъкът, който се разгоря в живота ми и опърли моето мрачно съществуване. Бях готов да се откажа от живота, и тогава те срещнах. Ти ми даде основание да живея, да оздравея, отново да обичам.

Думите на Танър звучаха почти като признание, че я обича и не може да живее без нея.

— Обичам те, Танър. Не знам кога се случи, но предполагам, че започна, когато те видях да влизаш в лагера на Бягация лос. Помислих, че си или най-храбрият, или най-глупавият мъж, когото някога съм познавала.

Той я целуна силно и я вдигна. Тя обви ръце около шията му и положи глава в топлата извивка на рамото му, докато той я отнасяше към спалнята. Съблече я бавно, почти с обожание, обгръщайки с нежен поглед всеки инч от кожата ѝ. После тя го съблече. Когато и двамата останаха голи, Ашли видя, че той е готов за нея. Влага се стече между краката ѝ, когато го докосна.

— Трепериш — прошепна тя.

— Ти си единствената жена, която някога е имала подобна власт над мен.

Дивото им необуздано сливане завърши с едновременна всепоглъщаща кулминация. Тя се превърна в жив пламък в ръцете му, а той подхранваше огъня, непрестанно извиращ от нея. Когато всичко свърши, двамата отново се любиха, този път с такава всеотдайна нежност, че на очите на Ашли се показаха сълзи.

Цяла нощ тя остана вплетена в прегръдките му, страхувайки се от идването на дневната светлина, за да не открие, че всичко е било сън и че Танър още е решен да пожертва живота си и любовта им, за да отмъсти за покойната си жена.

Ашли се събуди в дрезгавината на зимното утро. Вместо обичайния дъжд от ниско надвисналото небе се сипеше сняг. Обърна се към Танър и го видя да ѝ се усмихва. Усмихна му се на свой ред и се сгуши в него.

— Харесва ми да те намирам в ръцете си, когато се будя — каза той.

— Не повече, отколкото на мен ми харесва да съм в ръцете ти — отвърна Ашли, заравяйки се още по-дълбоко в прегръдките му.

През нощта огънят беше угаснал и въздухът бе станал пронизително студен.

— Така ми се иска да лежа тук с теб цял ден, но имам някои работи да свърша.

— Ще направя закуска — предложи Ашли.

— Лежи си. Нека първо да запала огън.

Ашли го загледа как се приближава гол до печката, възхищавайки се на издължения му мъжествен торс и изпъкналите полукълба на седалището. Когато огънят най-накрая се разгоря, той целият бе настръхнал от студ и побърза да се облече. Излизайки с подчертано нежелание от топлото легло, Ашли отиде в кухнята, за да направи закуска с чувството, че най-накрая всичко в света е наред. Най-накрая Танър ѝ принадлежеше.

Докато Танър се наслаждаваше на домашно приготвената закуска, Прат Слейтър влизаше в кабинета на Сам Старк, повикан от един от неговите помощници. Нямаше никаква представа защо го вика Старк и можеше само да се надява, че той не е открил нещо, което да го свърже с изчезването на Бърнард Кълп.

— Викал си ме, шефе?

Старк май беше в отвратително настроение.

— Седни, Слейтър, имам една работа за теб. Няма да е много трудна, като знам какво ти е отношението към бунтовниците.

Слейтър се отпусна на най-близкия стол, почти разтреперан от облекчение. Би направил каквото и да е, само и само Старк да не го заподозре, че е убил партньора му и е откраднал парите.

— Кажы какво искаш от мен, шефе. Кой е тоя бунтовник, дето трябва да го очистя?

— Срещал ли си напоследък Мактавиш?

Бавна усмивка повдигна ъглите на устата на Слейтър.

— Мактавиш, а? Трябваше да се досетя, че това копеле си създава врагове навсякъде, където се покаже. — Той попипа пистолета си. — Още не съм налетял на него, но съм сигурен, че с нетърпение очаквам този момент.

— Не знам какво си му направил и не ме интересува. Само искам да се погрижиш да ме отървеш от него. Щом го премахнеш от пътя ми, може би вдовицата му няма толкова да придирия с кого да легне.

Слейтър допусна грешката да се изсмее.

— Отблъснала те е, а?

Лицето на Старк стана тъмночервено от ярост. Скочи и се нахвърли върху Слейтър.

— Не съм ти искал мнението. Ще ти платя добре, за да отървеш града от онова бунтовническо копеле, друго не ти трябва да знаеш.

Видя се как Слейтър преглътна.

— Съжалявам, шефе. Не съм искал да те обидя. Разбира се, смятай, че работата е свършена. За мен ще е удоволствие да премахна Мактавиш от пътя ти.

— Гледай да не бие на очи — предупреди го Старк. — Можеш да го примамаш някъде и да го застреляш, нали?

— По дяволите, прав си, мога — изрепчи се Слейтър. — Ами ако го дострашее?

— Не вярвам. Поразмърдай си мозъка... стига да имаш такъв — добави той с безнадежден тон. — Нападни го в някоя тъмна уличка, ако трябва.

След малко Слейтър си тръгна. Щом се освободи от угнетяващото присъствие на Старк, той се усъмни дали ще може да примамаш някъде Мактавиш и да го застреля. Една грешка и... край. Никакви пари на света не бяха по-ценни от живота му. Освен това той

си имаше достатъчно зелени банкноти и злато, скрити под дюшека, щяха да му стигнат за дълго. Трябваше два пъти да помисли, преди да предизвика Мактавиш и да рискува живота си. Може би щеше да е по-добре да напусне града.

Макар да знаеше, че ако остане в града, срещата с Танър е неизбежна, Слейтър все пак се стресна, когато го видя във фоайето на връщане към стаята си. Спря на място, с ръка, увиснала на инчове над дръжката на пистолета.

— Я виж ти, и това ако не е Мактавиш. Чудно как те срещам тук, в Орегон сити. Как е хубавата ти малка женичка? Нямам търпение пак да я видя.

— Копеле — процеди Танър през стиснатите си зъби. — Стой настрана от Ашли. Всяка жена е в опасност покрай такъв гаден изнасилвач.

Слейтър замръзна на място и в гласа му се прокрадна опасна нотка.

— Силни думи казваш, бунтовнико.

— Но са верни. Това, което направи на жена ми и на майка ми, беше невероятно жестоко.

Слейтър вдигна рамене.

— Война беше.

— Войната не е извинение да нападаш жени, които не могат да се съпротивляват. След като свърши с жена ми, умът ѝ не можа да понесе срама. Тя се самоуби, Слейтър. Чуваш ли ме? Елън се самоуби заради това, което ти направи с нея! — изригна гневно Танър.

Слейтър му се ухили нарочно предизвикателно, за да го подразни.

— Значи онази малка кобилка в Джорджия ти е била жена. Апетитно парче, но не може и да се сравнява с тази, която имаш сега. Не съм учуден, че жената от Джорджия е посегнала на живота си. Беше плаха като мишка, но все пак хубавичка. Особено както от дълго време не бях имал...

Изречението му се удави в болезнен вик. Танър знаеше, че онзи нарочно го дразни, но вече беше отишъл твърде далеч. Сви юмрук и го заби във физиономията на Слейтър. Той не очакваше удара, затова не се опита да се защити. Политна назад, удари се в стената и се смъкна на пода.

Танър щеше да го убие на място, ако не беше Ашли. Беше невероятно близо до това, но в последния миг си спомни обещанието си пред нея и любовта помежду им. Ако умреше или се озовеше в затвора, тя щеше да остане съвсем сама. Излагаше я на опасността да я нападнат вълци като Старк и Слейтър, който се опияняваше от победите си над безпомощни същества. Но желанието му да убие Слейтър беше толкова силно, че или трябваше да се отдалечи от него възможно най-много, или да се подчини на инстинктите си.

Слейтър още лежеше като чувал до стената, когато Танър влезе в стаята си и тръшна вратата зад себе си. Пусна дисагите на леглото, натъпка в тях другите си дрехи и принадлежностите за бръснене и само за броени минути беше готов да тръгне.

Рано сутринта бе говорил със свещеника и бе наел къщата, в която двамата с Ашли щяха да живеят след венчавката си в неделя. После се бе върнал в „Червената жартиера“ и бе почукал на вратата на Нел, за да ѝ каже, че се мести. Нел се учуди много, когато Танър ѝ бе казал, че двамата с Ашли ще се женят на другия ден.

— Не разбирам, Танър. Защо излъга, че си женен, а пък не си бил?

— Дълга история, Нел. Обстоятелства, над които нямам власт, ме принудиха да излъжа. Бях женен за Ашли от месеци насам. Вместо да обясняваме на градския съвет, че сме ги заблуждавали, решихме да се оженим отново и да се правим, че е за пръв път. Само така мога да я защитавам.

— Заради Сам е, нали?

— Отчасти да. Доверих ти се, защото чувствам, че ти дължа обяснение, след като ти казах, че съм женен, но не и че съм женен за Ашли. Много ще съм ти задължен, ако не кажеш на никого.

— Имаш думата ми, красавецо. Късмет на теб и жена ти. Не мисля, че някога съм срещала мъж, толкова луд по жена си, колкото си ти.

Танър се усмихна, спомняйки си думите на Нел. Беше го разгадала. Наистина беше луд по Ашли.

След като приготви дисагите си, Танър излезе от стаята и ритна нарочно Слейтър, който бе започнал да дава признаци на живот. Беше слязъл до средата на стълбите, когато дочу зад гърба си металното щракане на зареждан revolver.

— Няма човек да е направил това на Прат Слейтър и да не е умрял.

Танър спря и се обърна бавно, не се учуди, че видя Слейтър, застанал най-горе на стълбите, опрян на стената, размахвайки заплашително оръжието си. Танър не можа да се въздържа да не се усмихне. Знаеше, че дясната му ръка е добра, но не знаеше, че има и такъв мощен ритник. Осъзна и още нещо — че се е заклепил натясно и няма големи изгледи да оцелее. Слейтър само трябваше да натисне спусъка, и той щеше да умре, преди да е извадил оръжие. Опита се да спечели малко време.

— Точно това очаквах от такъв страхливец като теб, да застреля хладнокръвно някого.

И Танър с учудване осъзна, че той самият беше планирал точно такава неща — да застреля Слейтър съвсем хладнокръвно, — преди любовта на Ашли да промени намеренията му. Само дето щеше да му даде повече шансове от тези, които той получаваше сега. Тогава поне щеше да има бой между двама души в еднакво положение.

— Кажи си молитвите, Мактавиш.

— Свали оръжието, Слейтър.

— Ка...

Слейтър се извъртя и видя учуден зад себе си Нел. Премести поглед към пистолета в ръцете ѝ.

— Никого няма да убиваш.

— Нямам време за теб, Слейтър — каза Танър, обърна се и продължи надолу по стълбите. — Утре се женя. Ако толкова ти се умира, ще стане, когато на мен ми е удобно. Задължен съм ти, Нел.

Докосна шапката си и излезе през летящата врата.

— Ще си видим сметките с теб, Мактавиш — изръмжа Слейтър, натъпка пистолета обратно в кобура и се обърна рязко към Нел. — Защо, по дяволите, не ме остави да го застрелям?

Нел сви рамене. За нея този мъж беше просто една отрепка. Тук стените бяха тънки, тя бе чула свадата между Слейтър и Танър по повод невъобразимо гнусното нещо, което Слейтър бе сторил с жената на Танър през войната. Никоя жена не заслужаваше да бъде изнасилена. Отрепки като Слейтър трябваше да бъдат изтребени от лицето на земята. Танър беше два пъти, не, три пъти повече мъж от него и не заслужаваше да умре от ръката на някакъв гаден изнасилвач.

Когато бе чула Слейтър да заплашва, че ще убие Танър, тя се бе въоръжила и бе дошла на помощ на Танър.

Слейтър се отдалечи и се заби в стаята си. Нел слезе по стълбите. На долната площадка срещна Старк. Той я сграбчи за ръката и я вмъкна в кабинета си.

— Защо го направи, по дяволите? Слейтър тъкмо го беше хванал на мушка.

— Слейтър е отвратителна свиня. Знаеш ли защо е разправията му с Танър? — Никакъв отговор. — През войната Слейтър изнасилил жената на Танър. Тя се самоубила, защото не могла да живее с този срам.

Старк вдигна рамене.

— Не ми е работа какво е ставало през войната. Но не искам повече да се бъркаш.

Забележката му смая Нел. Заключение е естествено беше само едно.

— Искаш Танър да умре!

— Не съм казвал такова нещо. Просто не се меси.

— Разбира се, Сам — подчини се Нел.

Добре че не подозираше, че лъже на поразия. Изведнъж тя разбра, че Сам има лична причина да иска смъртта на Танър. И тази причина беше с червена коса. Тъй като Старк беше прекалено умен, за да се забърква лично в убийство, Нел заподозря, че е наел Слейтър да свърши работата вместо него. Надяваше се Танър да разбере, че е изпаднал в сериозна опасност. Тя самата можеше да стори много малко, за да му помогне, най-много да си държи очите и ушите отворени.

В събота Танър пренесе личните вещи на Ашли в къщата, която бе наел, и тази нощ, след като се любиха, тя заспа в ръцете му. Намираше се на седмото небе, никога не бе очаквала, че ще бъде толкова щастлива.

На закуска в неделя сутринта Танър й разказа за сблъсъка си със Слейтър. Тя му каза, че много се гордее с него, задето се е въздържал, и че е много благодарна на Нел.

— Знаеш ли, любов моя, това няма да свърши дотук — предупреди я Танър. — И Слейтър, и Старк искат смъртта ми. Слейтър — защото се страхува, а Старк — защото иска теб.

— Можем да се преместим — предложи Ашли. — Не сме длъжни да оставаме в Орегон сити. Можем да идем в Сиатъл. Или дори в Сан Франциско. Имам още останали пари.

— Аз няма да бягам, любов моя. По един или друг начин ще се погрижа и за Слейтър, и за Старк.

Танър се надяваше Ашли да не заподозре, че я залъгва с празни обещания. Нямахше представа как да се отърве от тези двамата. Вярваше, че ще може да се справи със Слейтър в някоя престрелка, това явно бе разрешението, но оставаше Старк.

— Искам да ме освободиш от обещанието ми, янки. Не мога да те пазя от Старк, когато Слейтър ми диша във врата. Ще го направя да изглежда като самозащита. Няма да е трудно. Нел ще свидетелства, че той ме е заплашвал.

В гърлото на Ашли заседна огромна буца. Тя преглътна и стомахът ѝ се сви във върховно отчаяние. Не можеше да понесе мисълта, че някой заплашва живота на Танър. Скочи от стола си така внезапно, че той се търкулна на пода. След секунда беше вече в спалнята, повръщайки в нощното гърне. Танър веднага я последва. Даде ѝ вода и мокра салфетка да се обърше, изправи я и я задържа в прегръдките си, докато тя спря да трепери.

— Предполагам, няма защо вече да се питаме дали носиш моето дете — отбеляза той сухо. — Откога си така?

— Днес беше за пръв път — каза Ашли. — И това още нищо не доказва.

— Не доказва ли? Времето ще покаже, любов моя. Съжالياваш ли?

— Че може би съм бременна? — Тя му се усмихна изнемошляла. — Изобщо не съжالياвам. Ще бъдем истинско семейство и вече няма да се тревожим за твоята разправия със Слейтър. Ти ми обеща.

Танър се намръщи.

— Ами ако той тръгне да ме стреля? Ще трябва да се защитя.

— О, господи, Танър, не мога да го понеса.

Той я целуна по темето.

— Всичко ще бъде наред, обещавам.

— Щастлив ли си?

— Заради бебето ли?

— Заради възможността — поправи го Ашли.

Той се засмя, този звук се хареса на Ашли. Твърде рядко го бе чувала да се смее.

— Ще ми трябва малко време, за да свикна, но не мога да отрека, че често съм си мислил да имам дете. Винаги се питах защо Елън... — Рязко млъкна, без да довърши изречението. — Съжалявам. Не исках да намесвам Елън.

Ашли преглътна с усилие.

— Няма нищо, Танър. Елън дълго време е била част от твоя живот. Не очаквам да я забравиш. Надявам се, че с времето моята любов ще излекува раната от насилствената ѝ смърт.

— Единствено смъртта на Слейтър ще стори това — измърмори Танър под носа си.

— Какво каза?

— Нищо важно. Готова ли си да се оженим следобед?

Ашли го погледна със сочна усмивка.

— Повече от готова. Този път бракът ни ще е поради най-уместните причини на света. Обичам те, бунтовнико.

Той положи нежна целувка на устните и.

— Обичам те до полуда, замайваща моя малка янки.

Венчаха се пред преподобния Дулитъл в методистката черква, свидетелка им стана госпожа Дулитъл.

Брачната им нощ никак не приличаше на първата отпреди шест месеца. Когато най-накрая, изтощени, се унесоха в сън, Ашли вече не се съмняваше, че Танър я обича.

На следната сутрин тя се приготви за посещението си при кмета.

— Идвам с теб — каза Танър, докато я наблюдаваше как се облича.

— Няма нужда — отвърна Ашли с усмивка. Сети се изведнъж за бъдещето, което ги очакваше, без никаква работа нито за единия, нито за другия, и грижа прекоси челото ѝ. — Танър, какво ще правим, когато парите ми свършат и имаме да храним още едно гърло? Парите от наследството все някога ще свършат. Помислил ли си какво би искал да правиш, за да осигуряваш прехраната ни?

— Много мислих по това — каза усмихнато Танър. — Запознах се с един човек, Ашли. Той търси партньор за бъдещия си дърводобивен бизнес. Тук наоколо има много възможности. Всеки ден пристигат преселници от изток. Идват и по вода, и по суша през прерията. Колкото повече расте населението, толкова по-голяма става нуждата от дървен материал и дървени изделия. Отсечените дървета могат да се свалят по реката до Портланд и да се товарят на кораби за чужбина или да се доставят на близките дъскорезници.

— Много си мислил за това, нали?

За първи път, откакто познаваше Танър, тя изглеждаше въодушевена от перспективите за бъдещето.

— Трябва да издържам семейството си. Не бях сигурен, че ще имам семейство, но исках да бъда готов за всеки случай. Когато добих смелостта да си призная, че те обичам, започнах да мисля за бъдещето ни.

Въздишка се откъсна от устните на Ашли. Преди една година тя беше стара мома и нямаше никакви надежди да се омъжи, сега имаше Танър. Нямаше никакво значение, че го бе вкарала в брака с нея като в капан, нито че се бяха оженили заради един договор. Сега той беше неин. Двамата щяха да намерят начин да преодолеят проблемите, особено Старк и Слейтър.

— Не искам въпросът ми да ти прозвучи глупаво, бунтовнико, но откъде ще вземеш парите за това партньорство с този безименен човек?

— Казва се Къртис Уебър. Янки е, но поради някакви причини му вярвам. — Той се усмихна. — Впрочем харесвам го. Предполагаш ли, че ти и Коул имате нещо общо с това? Колкото до парите... — усмихна се, — още са ми останали по-голямата част от тези, които спечелих, оженвайки се за теб.

Ашли се намръщи, мъчейки се да изглежда възмутена.

— Не ти платих да се жениш за мене! Платих ти да осигуриш безопасното ми пътуване до Форт Бриджър.

Той се ухили в отговор.

— Както и да е. Ще дам на Уебър парите в брой, които са ми подръка, и ще заема останалите от банката.

— Няма да се наложи. У мен все още има пари от наследството на леля ми. В банката са. Можеш да ги вземеш всичките. Така и така са

твои, нали си ми съпруг.

— Не те заслужавам, скъпа. Сигурна ли си?

Ашли кимна.

— Тогава ще отида до Портланд следващата седмица и ще склуча договора. Хайде, скъпа, каня те на сватбена закуска в хотела, преди да се представим на кмета.

Когато тръгнаха ръка за ръка към кабинета на кмета този следобед някой стреля по Танър. Куршумът проби периферията на шапката му. Хората се разбягаха, а Танър бутна Ашли до една стена, извади пистолет и я прикри с тялото си. Друг изстрел обаче не се чу.

Двамата тръгнаха бързо по улицата, а хората занадничаха иззад щорите, за да се уверят, че вече е безопасно и могат да продължат заниманията си навън. Когато стигнаха канцеларията на кмета, той така силно я бутна вътре, че тя едва не загуби равновесие.

— Страхувам се, че трябва сама да се представиш на кмета, скъпа — каза Танър, оглеждайки зорко сградите от другата страна на улицата. — Ще ида да съобщя на шерифа за стрелбата. Страх ме е да не би някой да стреля пак по нас, когато излизаме оттук. Остани при кмета, докато се върна и се уверя, че е безопасно да излезем навън.

— Танър, пази се.

Той я погледна със закачлива усмивка.

— Сега вече съм длъжен. Имам семейство, за което трябва да се грижа.

И изхвъркна, преди тя да успее да му каже, че го обича.

Докато двамата си говореха така, секретарят на кмета му бе съобщил за нейното идване и сега я покани да влезе.

— Благодаря ви, но сега името ми е госпожа Мактавиш.

Тя овладя нервите си, вдигна брадичка и влезе в кабинета на кмета. Вратата се затвори зад нея и поради някакви причини този звук я обезпокои. Разбра какви са причините в мига, когато видя, че единственият друг обитател на стаята е Сам Старк. Той седеше на креслото на кмета, преплел пръсти пред себе си.

— Кога ще се върне кметът? — запита неспокойно Ашли.

— Скоро. Има малко работа. Вие пренебрегнахте предубеждението ми. Не беше умно от ваша страна. Надявам се

Мактавиш да е жив достатъчно дълго, за да му се радвате.

— Защо мразите Танър? Нищо не ви е направил.

— Той има вас. Когато реша, че искам нещо или някого, няма пречки по пътя ми. Ще бъдете моя, Ашли, в моето легло и ще ми принадлежите по всякакъв начин. Винаги получавам това, което искам.

— Защо аз? Не съм нищо особено.

Сините му очи пламнаха от вътрешен огън, който я накара да потрепери.

— Вие сте първата жена, която някога ми се е опънала. Това ме заинтригува. Защо не бъдете разумна и не ми дадете това, което искам? С какво ще ви навреди? Да се срещнем довечера и може би ще ме убедите да оставя мъжа ви жив.

Ашли отстъпи ужасена.

— Вие ли стреляхте преди малко по Танър?

— На глупак ли ви изглеждам?

— Не лъжете. Вие сте дали заповедта, няма значение кой го е извършил в действителност.

Старк засука краищата на мустаците си.

— Относно срещата ни. Елате довечера в кабинета ми. Откъм уличката зад кръчмата. Почукайте два пъти на задната врата.

Ашли поклати глава.

— Не мога.

— По добре си помислете. Не знаете кога на мъжа ви ще му се случи инцидент. Той нанесе удар по гордостта на Слейтър. А Слейтър иска удовлетворение. Една дума от мене, и ще си получи търсеното.

Ашли се запита можеше ли да излага на риск живота на Танър.

— Ако се срещна с вас насаме, само ще говорим, нищо друго. Разбрахте ли?

Би направила всичко, за да спаси живота на Танър. Всичко, с изключение на... Но не, няма да мисли за това сега.

— Чудесно. Ще поговорим как можете да спасите живота на мъжа си, ако искате. Можете ли да дойдете довечера?

— Не. Не мога да изляза, без Танър да заподозре нещо. Следващата седмица отива в Портланд по работа и вероятно няма да го има две вечери.

Старк се ухили.

— Идеално. Ще дойда у вас, така че да не става нужда да излизате сама по тъмно. Няма нужда да ми казвате кога мъжът ви ще отсъства, един от моите хора ще наблюдава къщата ви.

Ашли знаеше, че нагазва в опасни води, но според нея, ако начинанието ѝ можеше да спаси Танър, рискът си струваше. Надяваше се, че щом каже на Старк, че очаква дете, това ще сложи край на ламтежите му. Но искаше да го накара да поеме обещание, преди да получи съгласието ѝ за каквото и да било.

— Съгласна съм да се срещна с вас, но само ако обещаете, че нищо няма да се случи на Танър междувременно. Никой, нито дори Слейтър, не бива да заплашва живота му. Ясно ли е?

— Не допускам да ми се налагат, скъпа.

Суровите му думи не разколебаха решителността на Ашли.

— Такива са моите условия.

Мълчанието му бе толкова продължително, че Ашли се уплаши да не би да е отишла твърде далеч.

— Много добре. Съгласен съм.

Кметът избра точно този момент, за да се върне в кабинета си. Поздрави Ашли и Старк, сякаш всичко си беше наред. Кимна на Старк и се обърна към Ашли:

— Секретарят ми каза, че имам посетители. Ако знаех, че ще дойдете, госпожице Уебстър, щях да отложам работата си. Благодарен съм на Сам, че е бил тук, за да не скучаем. Защо не сте в училище да преподавате на децата ни?

— Днес освободих учениците от занятия — каза тя. — Когато ви обясня, сигурна съм, че ще ме разберете.

Кметът седна зад бюрото си и я зачака да продължи.

— Най-напред, вече не съм госпожица Уебстър, а госпожа Мактавиш.

След това доста стряскащо изявление Ашли каза на кмета, че двамата с Танър са се оженили предния ден.

— Съжалявам, че заблудих вас и градския съвет относно намеренията си, но се надявах, че ще се омъжи едва след края на учебната година. Танър реши, че не иска да чака.

И Старк, и кметът Торнтън изглеждаха смаяни, но поради различни причини.

— Омъжили сте се вчера? — запита остро Старк. — Мислех...

— Не ме интересува какво мислите, господин Старк — каза Ашли, изпреварвайки забележката му. — Двамата с Танър се оженихме вчера пред преподобния Дулитъл. Трябва да го запитате, и той ще потвърди.

— Не знам каква игра играете, но това нищо не променя.

— Подавам оставката си от днешна дата — продължи Ашли, сякаш не го беше чула. — Искрено се надявам да си намерите друга учителка. Само искам да добавя, че работата с градските ученици ми беше много приятна. Вече освободих къщата и се пренесох в новото си жилище.

Кметът изглеждаше повече от учуден. Не можеше да разбере за какво говорят Ашли и Старк и реши да не се задълбава.

— Да, наистина това ни поставя в затруднено положение. Радвам се, че сте тук, Сам — добави той, обръщайки се към Старк. — Може би заедно ще успеем да разрешим този проблем.

Старк се направи, че размишлява върху проблема.

— Виждам само едно решение. Децата не могат да бъдат оставени да скитат без контрол по улиците. Предлагам временно да променим политиката си и да задържим госпожа Мактавиш до края на учебната година. Това ще ни даде време да потърсим друга учителка. Би трябвало през лятото да дойдат още заселници и емигранти. Сигурно сред тях ще има и учителка.

— Хмм. Това изглежда най-логичното решение. Какво ще кажете, госпожице... госпожо Мактавиш? Ако градският съвет се съгласи, — а аз съм сигурен, че ще се съгласят, когато разберат, че това е единственият начин да задържат учениците под контрол през зимните месеци — ще останете ли?

Ашли беше смаяна. Не бе очаквала събитията да се развият така. Очевидно нуждата от учителка бе по-голяма от неизгодите на новото ѝ гражданско състояние. Тя самата много искаше да довърши учебната година, но се страхуваше, че Сам Старк ще очаква някакъв вид възнаграждение, ако ѝ предложи това.

— Аз не...

— Разбира се, че сте съгласна, госпожо Мактавиш — намеси се Старк. — Вече ни казахте, че се нуждаете от тази заплата. Останалите членове на съвета няма да ви създадат проблеми, уверявам ви. Двамата със съпруга си можете да останете в къщата, ако предпочетете.

— Съпругът ми вече нае къща за нас. Преместих се там през уикенда. Тя е на Втора улица, недалеч от училището.

— А, значи живеете в къщата на Кармайкъл. Семейство Кармайкъл се преместиха в по-голяма къща преди няколко месеца, след като им се роди второто дете — обясни Старк.

— Но вие така или иначе не казахте дали ще останете до края на учебната година — намеси се кметът.

Ашли искаше Танър да е тук, за да ѝ даде съвет. Наистина искаше да запази мястото си до края на учебната година, но се притесни от това, че Старк настоява тя да остане. Както и да е, щом Танър я защитава, какво може да ѝ направи той? Освен това имаше думата на Старк, че няма да направи нищо на Танър поне засега. Ашли не беше глупава, знаеше какво иска Старк, но се надяваше да го убеди, че е много глупаво да преследва бременна жена. Ако една среща с този нахалник можеше да спаси живота на Танър, тя нямаше друг избор. Щом Старк престане да се интересува от нея, няма да има причина да иска смъртта на мъжа ѝ.

— Много добре, приемам предложението ви — каза Ашли. — И ви благодаря.

Танър избра точно този момент, за да влезе в стаята. Беше говорил с шерифа и представителят на закона беше обещал да проучи случая. После бе побързал да се върне в канцеларията на кмета, за да даде морална подкрепа на Ашли. Никак не му хареса, когато видя Сам Старк в стаята заедно с кмета.

— За какво предложение говорите? — запита Танър, заставайки до Ашли.

— Помолиха ме да остана като учителка до края на учебната година — обясни Ашли. — И аз приех.

— Сигурна ли си, че е разумно, Ашли?

— С какво може да ми навреди? Освен това обичам работата си.

— Значи всичко е уредено — каза кметът и се надигна, с което даде знак, че срещата е свършила. — Тъй като вече не живеете в къщата, която градът осигурява за учителките, заплатата ви ще бъде променена, за да отговаря на новото положение. Ще съобщя за това на градския съвет.

И той протегна ръка на Танър.

— Мисля, че не сме се запознавали, господин Мактавиш. Добре дошъл в Орегон сити. Развитието на събитията не ми харесва, но със сигурност мога да разбере двама млади, които искат да се оженят. Съжалявам, че съпругата ви се принуди да ни излъже в началото относно вашата връзка.

Танър стисна ръката на кмета.

— Благодаря ви, кмете. Оценявам вашето разбиране.

Старк изсумтя презрително и се обърна настрана.

— Да си отиваме у дома — каза Танър и поведе Ашли към вратата на кабинета.

— До следващата ни среща, господин Мактавиш — извика Старк след него.

Ашли се спъна, осъзнавайки с мъчителна яснота какво иска да каже Старк. Усети как студена тръпка минава по гърба ѝ и се притисна към Танър. Надяваше се той да не разбере какво е намислила. Ако научи какво иска да направи, за да го предпази, ще се разяри. Само да разбере, че тя смята да говори със Старк насаме, без неговата закрила... какво ли щеше да направи... и какво ли щеше да си помисли.

На следния ден не се случи нищо необикновено. Танър отново бе говорил с шерифа и той му бе казал, че най-вероятно това в понеделник е било заблуден куршум, който не е бил предназначен за него. Танър не бе убеден, защото знаеше в какви отношения е със Старк и Слейтър, но тъй като положението бе спокойно, той се реши да тръгне за Портланд в сряда. Бе обещал на Къртис Уебър, че преди да изтече тази седмица, ще му даде отговора си относно предложението за партньорство.

— Сигурна ли си, че всичко ще е наред, докато ме няма? — запита отново Танър.

Ашли вече не знаеше за кой пореден път в последните часове я пита все едно и също.

— Сигурна съм, разбира се. — Не смееше да го погледне в очите от страх, че ще види безпокойството ѝ и ще започне да задава въпроси. Никога не бе могла да го лъже успешно, а и не искаше Танър да разбере, че смята да се среща със Старк в негово отсъствие.

— Дръж вратите заключени през нощта.

— Не се тревожи.

— Ще оставя втория пистолет в чекмеджето на бюрото. Връщам се в петък вечер най-късно.

Целуна я силно и бързо и излезе, преди да си е променил намерението.

Тъй като сряда беше редовен учебен ден, умът на Ашли беше достатъчно зает с учениците ѝ. Едва когато се прибра у дома, си даде сметка каква върховно безотговорна постъпка се кани да извърши. Сигурно е била отчаяна, за да се съгласи да допусне Сам Старк да дойде в дома ѝ, докато Танър го няма. Тогава бе сметнала, че причината си струва да поеме този риск. Налагаше се да убеди Старк да пощади живота на Танър, да накара този човек да разбере, че не си струва да я преследва. Може да е собственик на половината град, но не и на закона, нали?

Ашли заключи тази вечер не само вратите, но и прозорците. Не смяташе да поема рискове с човек като Сам Старк. Вече беше минало полунощ, когато си легна. Преди да се пъкне под завивките, провери пистолета, който Танър ѝ бе оставил, увери се, че е зареден. Не вярваше Старк да дойде толкова късно, но ако дойдеше, нямаше да я завари неподготвена. Лежа будна почти до съмване, преди сънят да я надвие. Последната ѝ мисъл бе, че може би Старк е престанал да се интересува от нея.

И през целия следващ ден Ашли продължи да вярва, че той вече няма да я закача. Беше четвъртък и Танър щеше да си дойде утре, помисли тя, затваряйки вратата на училището, преди да тръгне към дома си. Опита се да си повярва, че Старк вече не представлява проблем за нея.

В четвъртък вечерта Ашли заключи вратите и прозорците и се приготви рано за лягане. Тъй като предната нощ почти не беше спала, беше направо капнала. Не разбра какво я събуди малко преди полунощ. В стаята беше непрогледна тъмнина, но тя знаеше, че не е сама. Сърцето ѝ заби толкова силно, че го чуваше чак в ушите си. Седна рязко в леглото, взирайки се в тъмнината.

— Танър, ти ли си?

— Страхувам се, че не, скъпа. Предположих, че ме очаквате.

Когато позна гласа на Старк, Ашли най-напред се уплаши, а след това се ядоса.

— Как влязохте тук?

— Наистина много лесно. По едно време смятах да наема тази къща. Спомних си, че не върнах ключовете на Чад Кармайкъл, след като я разгледах и реших, че няма да я наема. Той има още няколко комплекта ключове, така че няма да забележи липсата на един.

Ашли чуваше стъпките му, които приближаваха към леглото, и погледна с надежда към бюрото, където беше скрит пистолетът. Може би няма да има нужда от него, помисли тя. Може би Сам Старк ще се вслуша в гласа на разума. Изведнъж блесна светлина и тя видя ухилената физиономия на Старк, който палеше клечка кибрит. Намери лампата и я запали. Когато светлината озари стаята, Ашли хлъцна и придърпа одеялото до брадичката си.

— Каква очарователна картина — каза той, навеждайки се над нея. Сграбчи одеялото и го издърпа от ръцете ѝ. — Искам да видя

какво получавам.

Устата на Ашли пресъхна и тя се опита да я навлажни достатъчно, за да му отговори.

— Нищо не получавате. Съгласих се просто да поговорим. Помислих, че вече сте разбрали колко е смешно това. Можете да имате всяка жена в града. Защо искате тъкмо мене?

— Точно затова. Бих могъл да имам всяка жена, която поискам, но единствената жена, която не ме иска, сте вие. Няма да си промените намерението и да ми дадете това, което искам, нали? Ако се тревожите от нещо в това отношение, забравете грижите. Една моя дума, и съпругът ви ще бъде убит, преди да стигне Орегон сити. — Сложи ръка на рамото ѝ и бавно я плъзна надолу към лакътя. Тя подскочи. — Докъде бяхме стигнали? А, да, свалете тази проклета нощница. Искам да ви видя цялата.

— Нямам намерение да върша подобни неща — възрази разгорещено Ашли. — Нямайте никаква работа да идвате тук, в дома ми, като крадец посред нощ. Казах ви, че няма да направя нищо, с което да изложя на риск брака си.

Очите му станаха студени и решителни.

— Ще го направите, ако искате мъжът ви да остане жив. Не знам дали сте младоженци, или през цялото време сте били женени, пък и не ме интересува. Вашите игрички са си ваша работа, докато не се намесят в това, което аз желая.

— Ще ида при шерифа.

Той се изсмя.

— Шерифът е мой човек. Аз осигурих избора му. Казах ви, че аз съм властта в този град.

— Тук не е Додж Сити или Тумбстоун. Това е град, който се подчинява на закона. Не можете ей така да убиете човек и да очаквате да ви се размине.

— Мога, щом се казвам Сам Старк. Ще свалите ли тази нощница, или аз да го направя вместо вас?

— Ще ме изслушате — каза Ашли и стана от леглото. Чувстваше се по-сигурна лице в лице с него, огромната ѝ фланелена нощница я прикриваше почти колкото рокля. — Ще ви кажа нещо, което се надявам да промени намеренията ви. Тогава няма да има нужда да навреждате на Танър.

Старк се вгледа в лицето ѝ и погледът му бавно се плъзна надолу по тялото ѝ. Ашли трепна и обви раменете си с ръце, усещайки се изведнъж самотна и уязвима.

— Опитват се да печелите време, Ашли, но няма да стане. Съмнявам се, че ще ми кажете нещо, което да ме накара да си променя намеренията. Очаквам този момент още откакто дойдохте в града.

Ашли не можа да го каже по друг начин, освен да избърбори:

— Аз очаквам дете. Не е възможно да ме искате в такова положение.

Сега изигра коза си и можеше само да очаква, че той ще се отвори и ще си тръгне. След като му изтръгне обещание, че няма да направи нищо на Танър, разбира се.

Но не беше подготвена да чуе смеха на Старк.

— Е, проклет да съм. Значи, носите копеле. Нищо чудно, че сте решили да се ожените, или най-малкото, отново да минете през обреда. Не изглеждате бременна обаче. Има още доста време, докато почнете да наедрявате. — Видя изумената физиономия на Ашли и продължи. — Нали не смятате, че неочакваното ви съобщение ще ме накара да си променя намеренията? — И той отново се изсмя. — Още по-интересно ще ми бъде да спя с вас в това ви положение. Не съм имал удоволствието да бъда с жена, която носи дете. Чувал съм, че жените в такъв период са по-пламенни.

Ашли усети как в гърлото ѝ се надига буца и преглътна с усилие. Още малко, и щеше да повърне. Беше толкова сигурна, че Старк ще се отдръпне, когато разбере за положението ѝ. Що за животно е тоя човек?

— Експериментирайте с други жени — каза тя, отстъпвайки към бюрото.

— О, нима не виждате иронията, скъпа? Ако вече сте бременна, значи няма да заченете от мен. Какво щастие за вас и за съпруга ви.

Ашли бе отстъпила достатъчно назад и почувства успокояващия ръб на бюрото. Вътре в чекмеджето беше пистолетът на Танър.

Старк се захла и пристъпи към нея.

Танър яздеше по тъмните улици на Орегон сити, доволен от свършеното и същевременно разяждан от нетърпение да се върне час по-скоро при Ашли. Работата с Уебър бе отнела по-малко време, отколкото бе предполагал, тази сутрин бяха подписали и подпечатали

договора. Сега Танър беше пълноправен партньор в „Уебър-Мактавиш Ентърпрайзиз“. Уебър трябваше да наеме земята и да се занимава с превоза на готовия материал, а Танър щеше да наеме дървосекачи и да започне сечта. След като бе изгубил всичко във войната, той не бе очаквал да получи втори шанс нито в любовта, нито в живота. За всичко това трябваше да благодари на Ашли. Малката янки бе намерила пътя към сърцето му и не бе допуснала той да се откаже от живота.

Изтощен от дългата езда, Танър дръпна юздите и насочи коня по Втора улица. Минаваше полунощ. Знаеше, че Ашли сигурно спи, но нямаше търпение да се пъкне в леглото до нея и да я прегърне. Бе отклонил поканата на Уебър да остане през нощта в Портланд и бе тръгнал за дома още преди да бе изсъхнало мастилото под договора им за сътрудничество. Бе препускал дотук, без да спира, под лъчите на пълната луна.

Стигна до задната врата на къщата, слезе и свали седлото от гърба на животното. Заобиколи, отиде при предната врата и затърси ключа из джобовете си, когато изведнъж забеляза, че вратата е леко открената. Прониза го тревожна тръпка. Извади пистолета и полека бутна вратата.

Старк се надвеси над Ашли с мрачен и многозначителен израз на лицето. Вече бе свалил колана с пистолетите, бе разкопчал жакета и сега се бореше с копчетата на панталона си.

— Не се стеснявай, миличка. Ще се погрижа да ти доставя удоволствие. Не искам да нараня детето ти, но ако трябва да те взема насила, кой знае какво може да се случи... Новият живот е толкова крехък, нали?

Ашли пребледня. Недоизказаната му заплаха я вбеси. Този мъж беше истинско животно. Чу го да ругае и видя как поглежда надолу, дърпайки яростно предницата на панталона си. Тъй като нямаше търпение да освободи набъбналата си мъжественост, пръстите му не се движеха достатъчно бързо, няколко копчета се откъснаха и отскочиха. Ашли веднага сграбчи предоставилата се, макар и минимална възможност. Рязко се обърна, отвори чекмеджето, грабна пистолета и се прицели в Старк.

— Махайте се от тук!

Тези думи го накараха да вдигне глава. Присви очи, виждайки пистолета в ръката ѝ. Собствените му оръжия бяха далеч, почуди се дали ще може да скочи към тях, преди Ашли да натисне спусъка. Замаян от страстта си към нея, безразсъдно се бе отдалечил от оръжията си.

— Стрелям добре, господин Старк. От толкова близо ще мога лесно да ви пръсна мозъка. Само ако направите и едно движение към онези оръжия, сте мъртъв. Имам пълното право да се защита.

— Правите голяма грешка — предупреди я той.

— Не, вие правите огромна грешка, господин Старк. Излезте оттук. Веднага!

И тя щракна ударника.

Старк посегна към жакета си, но Ашли беше нащрек.

— Оставете! Ще ви го пратя заедно с оръжията.

Старк разбра, че тя е решена на всичко и осъзна, че ще е най-добре да се оттегли. Без да си даде труда да затвори зейналата предница на панталона си, той се извъртя рязко с почервеняло от ярост лице. За малко да се остави да го убие една избухлива мръсница.

Ашли се облегна на отворената врата на спалнята, държейки заредения пистолет все още насочен към Старк, който отстъпваше през дневната. Благодарение на светлината от лампата в спалнята тя виждаше гърба на отстъпващия. Наблюдаваше го с неотслабващо внимание, докато не го видя да хваща дръжката на външната врата.

Изведнъж вратата отскочи навътре и на прага се появи Танър. Бе толкова смаян да види Сам Старк без горна дреха и с разкопчани панталони, че не можа да реагира.

Старк, който умееше да извлича дивиденди от всяко конфузно положение, се ухили бавно срещу Танър.

— Раничко си идвате, господин Мактавиш. Но за щастие успях да се насладя на кучката, за която сте се оженили, преди завръщането ви. Следващия път се съобразявайте, не се прибирайте преждевременно.

Закопча преднамерено бавно панталона и колана си, после изчезна в нощта.

Пистолетът падна от изтръпналите пръсти на Ашли и тя се облегна безсилно на вратата на спалнята. И да искаше да помръдне, нямаше да може. Още беше изтръпнала от близката среща със Старк.

— Танър — изплъзна се от устните ѝ накъсана въздишка.

Той я чу, но не отговори. Още се вираше в тъмнината, сякаш без да може да схване сцената, която току-що се бе разиграла. Когато най-накрая осъзна, че е видял Старк да излиза съблечен от спалнята на Ашли и че тя е само по нощница, бавно премести поглед към нея. Нима е отдал сърцето си само за да бъде разбито от една лъжлива янки? Заболя го, господи, как го заболя. Откога е тази афера, запита се той. Негово ли беше изобщо детето, което носеше Ашли?

Танър се приближи към нея с неуверена стъпка, с помрачняло и заплашително лице, с изпънато в напрежение тяло. За миг Ашли помисли, че ще я удари, и отстъпи уплашена назад.

— Какво, по дяволите, правеше Старк в спалнята ти? — изкрещя Танър. Метна див поглед из стаята и забеляза хвърлените кобури и горната дреха на Старк. — Любовникът ти май адски е бързал. Надявам се да не те е оставил незадоволена. Знам колко високо цениш удоволствието.

Ашли пребледня.

— Какво? Можеш да повярваш, че аз... О, господи, Танър, как можа?

Гласът му беше леден като въздуха отвън.

— Какво да си помисля, когато в спалнята на жена ми има чужд мъж, и то без по-голяма част от дрехите си? Той почти си призна, че е бил в леглото ти.

— И ти му повярва? — запита тя в недоумение.

— Какво ще прави той тук, ако не си го поканила? Не трябваше да се влюбвам в една проклета янки.

В първия момент, когато го видя, лицето му излъчваше гняв, но сега беше направо бесен. Как може да я обвинява, че има връзка със Старк? Тя не можеше да го понася. Сега разбра колко глупава е била да се съгласи на тази среща със Старк, докато Танър го няма, но го беше направила заради него. Тогава бе сметнала, че е в състояние да контролира Старк, а бе успяла само да го примами в спалнята си, нали?

— Как смееш! — извика тя в пристъп на гняв. — Как смееш да ме обвиняваш в нещо толкова долно. Съгласих се да се срещна със Сам Старк, но беше за твое добро, не за някаква мръсна афера. Разбихах, че се мъчи да се възползва от мен, но както забеляза, го накарах да

побегне. Държах го на мушка и щях да натисна спусъка, ако не си беше тръгнал веднага. Сам Старк е опортюнист. Като те видя, се възползва от случая, за да ни скара. Върви си — изхълца тя. — Не мога да обичам мъж, който не ми вярва.

— Никъде няма да ходя. Какво искаш да кажеш с това, че си накарала Старк да дойде тук за мое добро?

Разтреперана от отчаяние, Ашли се обърна несигурно и се запъти към леглото. Седна и го загледа с празен поглед.

— Ти още ли си тук?

— Кажи ми какво стана тук тази нощ — изрече той, вече с по-умерен тон. Сега, когато бе имал малко време да се успокои, осъзна, че си е направил заключения, без да даде на Ашли възможност да обясни. Не трябваше да вярва безусловно на копеле като Старк. Но когато го бе видял да излиза от спалнята, бе обезумял. — Ти ли пусна Старк вътре, след като знаеше, че не съм тук, за да те защитя?

Ашли се зачуди какво да отговори. Знаеше, че все някога би трябвало да каже на Танър за Старк, само че това време беше дошло по-рано, отколкото тя предполагаше. И понеже той я обвиняваше в такива долни неща, не заслужаваше да му отговаря. Вдигна войнствено брадичка и му хвърли яростен поглед.

— Искам отговор, янки. Ако не искаш да си помисля най-лошото, предлагам да ми кажеш истината.

— Истината е, че не съм пуснала Сам Старк в къщата тази вечер. Танър изруга.

— Казах ти да заключваш вратата.

— Заключих я. Той имаше ключ.

Танър я погледна със съмнение.

— Да не си го насърчила с нещо?

Ашли не вдигна очи.

— Щом трябва да знаеш, казах му, че ще отсъстваш, и се съгласих да се срещна с него.

Танър сви отпуснатите си ръце в юмруци и видимо пребледня. Как е могла да направи подобно нещо?

— Трябваше да говоря с него, Танър. Просто да поговоря, нищо повече. Трябваше да го убедя да не...

И тя стисна уста.

Той я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

— Какво да не прави? Не спирай точно сега, янки.

Тогава тя изстреля:

— Каза, че ако аз... ако не му се отдам, ще те убие. Не лично, той не постъпва по такъв начин, но има колкото щеш наемници да му свършат тази работа.

— Значи го покани тук, разчитайки да го уговориш да не ме убива — каза той през зъби. — Каж ми докъде щеше да стигнеш, за да ми спасиш живота? Щеше ли да го допуснеш в себе си?

— Бих направила всичко, за да ти спася живота, Танър, всичко, но не и това. Искан да му кажа, че съм бременна и се надявах това да го разколебае... да не ме иска повече. Ако не ме иска, няма да има причина да те убива.

— И какво? Искан да кажа, обясни ли му, че си бременна?

Ашли се изчерви, но погледът ѝ остана впит в неговия.

— Казах му, но това като че ли не го разколеба. Каза, че никога преди не бил спал с бременна жена. Държеше се така, сякаш... сякаш с нетърпение го очаква. Приблужи се към мен, свали жакета и колана с оръжията. Разсея се за миг и аз успях да извадя от чекмеджето пистолета, който ми беше оставил. Заповядах му да се махне и казах, че ще го застрелям, ако не се подчини. Сигурно ми е повярвал, защото тъкмо си тръгваше, когато ти налетя върху него на вратата. Така беше. Не ме е грижа дали ми вярваш, или не.

Танър се загледа в оръжията и жакета на Старк, които се търкаляха на пода, и разбра, че може би е станало точно така, както го описва Ашли. После видя собствения си пистолет, паднал близо до вратата на спалнята, и се изруга гласно. Взе оръжието и провери пълнителите. Пъхна го обратно и затвори чекмеджето. Отправи се към предната врата със застинал на лицето студен гняв.

— Танър, къде отиваш?

— Да убия Старк.

Ашли изтича след него, опитвайки се да го дръпне обратно в спалнята.

— Не! Недей. Остави го, Танър. Не си струва да рискуваш живота си заради него. Нищо не се е случило. Глупаво беше от моя страна да се съглася да се срещна с него насаме. Знаех какво иска, но мислех, че ще мога да го убедя да не посяга на живота ти.

— По дяволите, янки, кога ще се научиш да ме оставиш сам да водя собствените си битки? Старк може да ме заплашва колкото си иска, аз съм напълно способен да се защитавам. Ако ми вярваше, щеше веднага да ми кажеш за гнусните му предложения и да ме оставиш да се разправа с него веднъж завинаги.

— Как? Като го убиеш ли?

— Ако се наложи.

— Това е отговорът ти на всичко, нали? Първо Слейтър, после Старк. Помисли за детето ни, Танър. Не съм ходила на лекар, но всички признаци ме карат да мисля, че съм бременна. Знам, че се държах глупаво, но сега Старк знае, че не се интересувам от него. Това не означава, че вече няма нужда да внимаваш. Тоя човек обикновено постига каквото си е наумил и когато не го постигне, става много долен.

Танър се замисли над думите на Ашли. Разкъсваше го една дилема. Искаше да убие мъжа, който се бе осмелил да посегне на жена му, но не искаше да излага на риск новия си шанс в живота. Радваше се на предстоящото сътрудничество с Къртис Уебър и се надяваше да разработят добре предприятието. И за голямо свое учудване разбра колко нетърпеливо очаква раждането на своето дете.

— Какво искаш да направя?

— Заклучи вратата и ела в леглото. Утре ще смениш ключалките.

Танър изведнъж се обърна и я взе в прегръдките си. Тя се смая и се почувства неудобно, като видя бликналите в очите му сълзи. Той се опита да ги възпре, но те потекоха свободно.

— Прости ми, скъпа. Бях заслепен от ярост, като видях Старк да излиза от спалнята ти. За нищо на света не бих те наранил. Тези ужасни обвинения... издърдорих всичко това, преди да си бях възвърнал здравия разум. Знам, че никога няма да погледнеш такъв плъх като него. Но той е богат, а аз нямам нищо. Заслужаваш много повече, отколкото мога да ти дам. Моля те, кажи, че ми прощаваш.

— Би трябвало да те оставя да се помъчиш, защото можа да допуснеш, че съм се показала благосклонна към Сам Старк — каза Ашли, все още леко нацупена. Бутна го на леглото и се надвеси над него с ръце на хълбоците, прострелвайки го с поглед. — Кога най-накрая ще проумееш, че искам теб? Богатството няма никаква

стойност за мен. Ще се справим. Знам, че ще намерим начин да бъдем щастливи, независимо от намесата на Старк и Слейтър в живота ни. — И тя му се усмихна уверено. — Вярвам в нас двамата, бунтовнико.

— Знам, че съм го казвал преди, и сега пак ще го повтора. Не те заслужавам, янки. Вярвам, че имаш право. Ще се измъкнем от тая неприятност. Но ще ми обещаеш, че повече няма да се месиш. Следващия път може да пострадаш.

Ашли се изтегна на леглото до него.

— Обещавам — каза тя, — освен ако не изпаднеш в беда и имаш нужда от помощта ми.

Той отвори уста да протестира, но тя я затвори с целувка. Реакцията на Танър бе мигновена и безсрамно еротична, той пхна език в устата ѝ и започна да я целува още по-дълбоко. Ашли изстена, впила се в устата му, чувствайки неговата топлина, жаждата му... любовта му.

— Обичам те, янки. Преди да те срещна, бях забравил какво е да чувстваш. — Гласът му я галеше, грапав и нежен едновременно, богат като най-фино уиски. — Ако не сваля скоро тия проклетите дрехи, няма да отговарям за състоянието им.

Ашли се засмя. Ръцете ѝ се плъзнаха под жакета и го смъкнаха от раменете му. После дойде ред на ризата. Той се надигна леко, за да ѝ помогне да му съблече ръкавите. Междувременно тя бе свалила колана с оръжията и се бе заела с панталона му, издут от напирещата под него ерекция. Копчетата поддадоха и тя се загледа в него, изумена от това, колко силно го желае. Подтикната от неустойимото желание да го вкуси, тя го взе в ръце и целуна издутия му връх.

Танър бе разтърсен от див екстаз. Насладата избухна в диво желание, докато езикът ѝ се разхождаше по цялата му дължина.

— Господи!

Той се отскубна от сладкото мъчение и я прегърна, нетърпелив да влезе в нея.

— Не искам да те нараня, теб или бебето. Но ако продължаваш така, няма да мога повече да въздържам страстта си. Нека съблека останалите дрехи. Така ще си върна малко контрола.

Ашли го загледа жадно как сваля ботушите, чорапите и панталоните, харесваше ѝ този мъж, за когото се бе омъжила. Когато неговите дрехи и нейната нощница бяха запратени заедно на пода, той

се обърна към нея и започна бавно да я гали, а езикът и ръцете му я дразнеха и възбуждаха, без да оставят недокоснато нито едно място на зачервената ѝ кожа.

— Господи, бунтовнико, ще ме подлудиш. Моля те, спри.

Той се засмя, опрял устни до мекотата на гърдите ѝ, а смехът му бе дрезгав и неравен от възбуда.

— Обичам, когато ме молиш така.

Щом разбра, че е достигнала върха, Танър обгърна хълбоците ѝ и полака влезе в нея. Тя потръпна и се изви на дъга, притискайки се в него. Той започна да влиза и излиза — дълбоко, с трескава бързина. Ръцете му обгърнаха седалището ѝ и започнаха да я гаят нежно. Космите на гърдите му дразнеха чувствителните ѝ зърна, а триенето вътре в нея и отгоре по тялото ѝ я възбуждаха невероятно силно. Тя започна да трепери като в силна треска и извика, когато внезапната кулминация я помете във вихъра на неизразими усещания. Дрезгавите стонове на Танър последваха нейните. Мина дълго време, преди той да успее да се надигне и да легне до нея.

— Знаеш ли колко много ми харесваш?

— Сега започвам да разбирам — усмихна се Ашли. — Попитай ме отново след петдесет години.

Танър се засмя.

— С тези темпове след петдесет години съвсем ще съм капнал.

Изведнъж Ашли се замисли.

— Какво има, скъпа? Да не съм казал нещо, та да те натъжа?

— Сетих се за Елън. Дълго време мислех, че не можеш да ме обичаш, защото толкова силно си обичал мъртвата си жена, че не можеш да приемеш друга жена в живота си.

— Ще го кажа веднъж, янки, после вече никога няма да говорим за това. Наистина обичах Елън. Тя беше нежна, уязвима и прекалено крехка за мъж с моята ненаситност. Опитвах се да не искам прекалено много от нея и ако не беше умряла, сигурен съм, че щяхме да живеем адекватно, дори щастливо. Но Елън умря. Мъртва е, а аз намерих теб.

С теб имам това, което никога нямаше да имам с нея. Ти не си като нея и слава на бога. Ти си силна и жизнена, издръжлива и страстна. Ти излекува дълбоката рана в мен, която кървеше непрестанно след смъртта на Елън. Твоите грижи ме извадиха от най-

тъмния, най-непрогледния ад. Никога не се съмнявай в любовта ми към теб, скъпа моя.

Очите на Ашли се замъглиха от сълзи. Това бяха най-красивите, най-искрените думи, които някога бе чувала. Любовта ѝ към Танър бе така дълбока и интензивна, че граничеше с лудост. Очакваше нетърпеливо да вкуси блаженството на следващите най-малко петдесет години, които щеше да изживее с него.

Танър беше почти заспал, когато Ашли го събуди:

— Спиш ли?

Той въздъхна.

— Вече не. Искаш ли да...

— Не, само искам да ми обещаеш, че ще внимаваш. Сам Старк не ми изглежда да се предава лесно.

В тъмнината Ашли не можа да види как лицето му става сурово и очите му потъмняват решително.

— Ще внимавам, можеш да разчиташ на това.

Думите му като че ли я успокоиха. Танър въздъхна облекчен. Не искаше тя да подозира, че има намерение да иде при Сам Старк още на другата сутрин.

На следващата сутрин Ашли отиде в училище, насилвайки се да не мисли за Сам Старк или за това, какво би могъл да направи един такъв отмъстителен човек на нея и на Танър. Танър бе казал, че ще оправи работата, и тя се опита да повярва. Разделиха се пред училището, той каза, че отива да пусне обява във вестника, че търси опитни дървосекачи. Уебър бе поел този ангажимент за портландския вестник. Надяваха се за един месец да съберат екип.

Танър се отби най-напред в редакцията на вестника. След това — в кабинета на Сам Старк. Влезе, без да позволи да съобщят за идването му. Старк вдигна очи, видя го и посегна към пистолета си. Танър обаче беше по-бърз. Пистолетът буквално скочи в ръката му.

— Не съм дошъл да се стреляме, Старк.

— Тогава защо си дошъл?

— Знаеш защо. Искам да оставиш жена ми на мира. Чакаме дете. Тя не иска да има нищо общо с теб. Заплахите ти могат да стреснат нея, но не и мен. Намери си жена, която да оцени вниманието ти. Не си глупав, Старк. Повечето мъже не биха се влачили след жена, която не иска да има вземане-даване с тях.

— Какво те кара да смяташ, че жена ти не ме иска? Снощи беше достатъчно благосклонна. Беше същински пламък в ръцете ми. Беше...

— Млъквай! Само още една лъжа да изречеш, и завинаги ще ти затворя устата!

— Ей, Мактавиш, не можеш просто да нахлуеш в кабинета ми и да ме заплашваш...

— Току-що го направих. Сега ще ти дам един съвет. Нел е добра жена. Обича те, макар че само господ знае защо. А можеш да направиш и друго, по-лошо. Насочи се към жена, която няма съпруг да я защитава.

— Не ми казвай...

Почукване на вратата прекъсна отговора на Старк. Бе Нел.

— Сам, пристигна Бъркс. Казва, че е спешно.

Старк моментално загуби интерес към Танър. Бъркс беше човекът, когото бе пратил в Портланд да научи какво е станало с Бърнард Кълп.

— Да дойде тук веднага — викна той към вратата. После се обърна към Танър. — Трябва да си тръгваш, Мактавиш. Имам важна работа. По-късно ще си изясняваме различията.

— Всичко е изяснено — каза Танър и се запъти към вратата.

Тя се отвори, още преди той да посегне към дръжката, и на прага се появи мъж в оръфани дрехи, отчаяно нуждаещ се от бръснене и подстригване. Танър го отмина, без да му обърне повече внимание.

— Затвори вратата — нареди намусено Старк. — Какво откри? Доста време те нямаше.

Бъркс затвори вратата, без да види, че не приляга плътно.

— Търсих следи, шефе. Мисля, че открих нещо, което ще ти хареса.

— Добре де, казвай. Днес не ми е най-приятният ден. Малко хубави новини ще ми дойдат добре.

— Не са хубави новините. Приятелят ти е слязъл от кораба, истина е. И е тръгнал с Прат Слейтър. Когато стигнах в Портланд, научих, че корабът, с който Кълп уж бил заминал за Аляска, скоро трябва да се връща. Изчаках го и лично говорих с капитана. Каза ми, че Кълп изобщо не е заминавал за Аляска.

В очите на Старк се появи опасен блясък.

— Значи, Слейтър ме е излъгал. Подло копеле. Така си и знаех. Бърни не би ме измамил. От много време сме приятели.

— Какво е станало с Кълп според теб, шефе?

— Мъртъв е — каза уверено Старк. — И ако не греша, липсващите пари ще се открият у Слейтър.

Слейтър подслушваше пред вратата на Старк. Беше дошъл да го пита дали няма някакви заповеди за него, когато дочу разговора вътре в стаята. По това време на деня в кръчмата нямаше жив човек и той прилепи ухо до вратата. Това, което чу, го накара да изтръпне. Не изчака да разбере по-нататъшните намерения на Старк. Но нито той, нито двамата вътре в стаята бяха разбрали, че Нел е видяла Слейтър да подслушва отпред. Тя поллюбопитства и когато Слейтър си тръгна, на свой ред се залепи за вратата.

Слейтър изтича горе в стаята си, изрови златото и банкнотите изпод дюшека, натъпка ги в дисагите заедно с някои лични вещи и напусна тайно кръчмата. След няколко минути, вече оседдал коня си, препусна на север. Портланд беше прекалено близо до Орегон сити, реши той, но в Сиатъл щеше да се отдалечи достатъчно от обсега на Сам Старк.

Междувременно Старк и Бъркс излязоха от кабинета и се приближиха с насочени оръжия към стаята на Слейтър. Старк ритна вратата и изруга при вида на празната стая. Дюшекът беше изместен, личеше си, че Слейтър е избягал набързо. Ако Старк бе подозирал, че Слейтър е откраднал парите му, блестящата златна монета, която видя паднала между дюшека и рамката на леглото, разсея подозренията.

— Избягал е — изръмжа Старк. — И е взел парите ми.

— Ще го хвана, шефе.

— По дяволите, тръгвай. Вземи Стъмпи и Пит. Намерете го и не се връщайте без златото ми.

— Какво да правим със Слейтър, като го намерим?

— Погрижете се за него. Не ме интересува къде или как. Хайде, изчезвайте, само губите време.

Слейтър бе излязъл на няколко мили северно от града, когато усети, че го преследват. Отби се от пътя, по който дотогава препускаше, и тръгна през гората. Скоро чу пукота на клоните под копитата на преследвачите. Обзе го паника. Не биваше да си въобразява, че ще успее да се измъкне от дългата ръка на Сам Старк. Може да го хванат, помисли си, но със сигурност няма да им даде парите.

Слейтър беше убеден, че хората на Старк още не са го видели и че има няколко скъпоценни минути, за да намери това, което търси. Недалеч съгледа едно изгнило дърво с голяма дупка по средата на ствола. Закачи юздите, смъкна дисагите и ги натъпка в дупката. После внимателно издълба с ножа си една стрела на дънера, за да може да познае дървото, когато се върне за парите. Скочи отново на седлото и смушка коня. След броени минути хората на Старк го настигнаха. Той не се подчини на заповедта им да спре и продължи да препуска, надявайки се, че ще им избяга.

Три куршума сложиха край на надеждите му. Единият го улучи в гърба, другият в главата, третият във врата. Всеки от тях беше

смъртоносен. Слейтър тупна на земята вече мъртъв.

— Претърсете го — нареди Бъркс, докато го обръщаше, за да провери пулса му.

Стъмпи пребърка джобовете на мъртвеца, но намери само няколко долара и дребни монети.

— Нищо — докладва той.

— По дяволите. Намерете коня му. Парите сигурно са в дисагите.

След малко Пит се върна с коня на Слейтър. На гърба му нямаше дисаги.

— Какво, по дяволите, е направил с парите? — зачуди се Пит.

— Не знам, но ще трябва да ги намерим. Слейтър може да ги е хвърлил, като ни е чул да идваме след него. Разпръснете се и търсете. На Старк това никак няма да му хареса.

— Ами трупът? — запита Стъмпи, побутвайки го с върха на ботуша си. — Тук ли ще го оставим?

Бъркс помисли за секунда, после каза:

— Не, по-добре да го скрием някъде. — Огледа се и видя не далеч някаква падинка. — Хвърлете го долу. Никой няма да го намери там.

Тримата замъкнаха трупа на Слейтър до падинката и го бутнаха долу, без много-много да се церемонят.

— Сега да търсим парите — каза Бъркс и отри ръце в петносания си жакет.

Тримата търсиха, докато здрачът не ги принуди да спрат. Но не намериха нищо. Тръгнаха обратно към града и заспориха кой трябва да каже на Старк. Падна се на Бъркс.

— Какво? — скочи Старк с пурпурно лице и изпъкнали жили на врата. — Некадърни идиоти такива! Не можете ли да свършите нещо както трябва? Какво искате да ми кажете — че не сте намерили парите, така ли?

— Не бяха у Слейтър, шефе. И дисагите му ги нямаше. Претърсихме навсякъде. Имаш ли представа колко голяма е тая гора на север от града? Може да е скрил парите навсякъде. Или пък да ги е потулил още преди да излезе от града. Може да ги е дал на някого да му ги пази. Всичко е възможно. Не сме виновни ние, шефе. Погрижихме се за Слейтър. Никой няма да намери трупа му още много време.

— Хич не ми пука за Слейтър. Искам си парите! — изкрещя Старк. — Утре вземате хората и претърсвате основно мястото. Тия пари все трябва да са някъде.

Парите бяха изчезнали окончателно. Не беше лесно да се примири със загубата на пет хиляди долара, но след една седмица обилни снеговалежи Старк се видя принуден да прекрати търсенето. Трябваше да се задоволи с това, че виновникът за загубата е мъртъв.

Дойде коледната ваканция и Ашли разпусна децата за две седмици. Нямаха вече проблеми със Сам Старк, но Ашли не беше убедена, че винаги са се отървали от него. Не беше убеден и Танър.

Един ден, когато Ашли правеше коледните си покупки, Нел се приближи към нея в магазина, след като се увери, че наоколо няма никой. Не искаше да причинява неприятности на жената на Танър, ако някой ги види да разговарят на публично място.

— Знаете ли коя съм? — запита Нел, стряскайки Ашли, която разглеждаше едни ножове с намерението да ги купи като коледен подарък за Танър.

— Не сме се запознавали, но знам коя сте — отвърна Ашли.

— Ако не искате да ви виждат, че говорите с мен, ще си тръгна.

— Не, не си отивайте, Нел. Сигурно е важно, щом сте си дали труда да ме издирите.

— Само искам да ви кажа, че имате добър мъж в лицето на Танър.

Ашли се усмихна.

— Отдавна го знам.

— Срамувам се да ви призная, че се опитвах да го изкушавам един-два пъти, но той ми каза съвсем недвусмислено, че е женен и обича съпругата си.

— Танър ви е казал това? — Ашли бе смаяна, но и невероятно поласкана.

— Той ми разказа всичко за вас. Не знам защо двамата живеете отделно и не искам да знам, но вярвам, че сте един за друг. Просто исках да знаете, че ще направя всичко, което ми е по силите, за да не позволя на Сам Старк да се влачи след вас. Знам, че не се е държал като джентълмен с вас.

Не знаеш и половината от тази история, помисли Ашли, но не каза нищо.

— Защо ви интересува какво прави Сам Старк?

Нел сведе поглед към ръцете си.

— Обичам Сам — призна тя. — Отдавна го обичам. Някога бяхме любовници и се надявах да ми предложи женитба, но Сам реши, че не съм достатъчно добра за него. Искаше да стане уважаван гражданин, а според него аз само щях да му попреча в това.

— Чувала съм, че притежава половината град. Какво още може да иска?

— Притежава собственост, но не и лоялност. Хората в града уважават парите му, но не му вярват достатъчно, за да позволят да ухажва дъщерите им. Дватама със Сам си приличаме в много отношения. Мислех, че ще можем пак да се съберем, но тогава дойдохте вие.

— Съжалявам. Не съм направила нищо, за да привлече господин Старк. Обичам Танър. Ще имам дете от него.

Лицето на Нел грейна от приятна изненада.

— Дете! Колко ви завиждам. Винаги съм искала дете от Сам. Той не е лош човек. Просто е жаден за власт.

— Мисля, че ще бъдете много добра за господин Старк, Нел. Какво смятате да правите в тази насока?

— Какво? Не мисля... тоест... какво мога да направя аз?

— Нещата между мен и Танър невинаги вървяха гладко. Имали сме доста караници, и то сериозни. Но в живота ни имаше едно основно нещо: той ме искаше и аз го исках. Не се отказах от него въпреки пречките по пътя ни.

— Казвате, че не бива да се отказвам от Сам, така ли?

— Вие трябва да решите. Лично аз мисля, че сте твърде добра за Сам Старк.

— То е защото сте видели само една негова страна. Сега по-добре да вървя, да не ме видят, че говоря с вас. — И тя се обърна да си тръгне.

— Късмет, Нел.

Ашли я наблюдаваше как се измъква незабелязано от магазина и си помисли, че дори Сам Старк да има някаква добра страна, досега не беше я забелязвала.

През целия път до кръчмата Нел премисляше думите на Ашли. Спомни си разговора между Сам и Бъркс, който бе дочула преди няколко дни, и реши, че тази информация дава достатъчно основания да накара Сам най-малкото да помисли над предложението ѝ.

Когато тя влезе, без да почука, Старк бе сам в кабинета си.

— Мога ли да поговоря с теб, Сам?

— Разбира се, Нел. Винаги имам време за теб. Някакъв проблем ли има с кръчмата? Да не би момичетата да ти създават притеснения?

Нел седна на един стол и заоправя полите си, но най-накрая намери смелост да започне:

— Няма проблеми, но просто е време да поговорим сериозно за нас.

— За нас? Такова нещо няма, доколкото знам.

— Там е въпросът. Искам отново да сме заедно. Знаеш, че винаги съм те обичала.

Старк поглади мустаците си, поглеждайки към Нел. Бяха преживели заедно няколко разкошни години и той наистина беше много привързан към нея. Въпреки годините лицето ѝ още младееше, още беше хубаво и той разбра, че тя ще остарее красиво. През годините тялото ѝ бе станало по-пищно, но у жените това го привличаше. Основният му проблем с Нел беше, че тя не беше достатъчно добра за него. Той се движеше в обществото и имаше нужда от жена със светски обноски.

— Е, Нел, знаеш, че не можем да се върнем към старите времена. Ами другите ти любовници? Не те ли задоволяват вече?

— Не е имало други мъже, откакто скъсахме с теб — призна Нел. — Имах малък флирт с Танър Мактавиш, но нищо не се получи. Той е един от малкото мъже, които обичат жените си и не ги мамат.

Признанието на Нел смая Старк. Трудно му беше да повярва, че такава страстна жена като нея е останала без любовник след скъсването им. И егото му беше силно поласкано от това.

— Нел, аз...

— Не, Сам, не казвай нищо, не и преди да ме изслушаш. — Тя замълча, за да си поеме дъх, и продължи. — Искам да се оженим. Не ставам по-млада, искам вече да имам семейство.

Старк пое шумно дъх, издавайки колко е смаян. Загледа се в Нел почти ужасен.

— Да не си мръднала? Сигурно си полудяла, ако мислиш, че ще се ожения за теб. Едно време бяхме заедно, но никога не е ставало дума за брак помежду ни.

— Сега вече става дума. Ние ще се оженим, Сам, дори ако трябва да прибягна до изнудване. И няма да безпокоиш повече госпожа Мактавиш, не и ако аз имам какво да кажа по този въпрос.

Старк я загледа през присвитите си клепачи.

— За какво говориш, по дяволите? С какво можеш да ме изнудваш?

— Знам, че си накарал да убият Слейтър.

— Нищо такова не знаеш!

— Не знам ли? Нека ти освежа паметта. Мислеше, че Слейтър ти е откраднал нещо и прати Бъркс да го проследи и да го убие. Трупът му сигурно ще се намери в някой дол в гората, на север от града. На шериф Дингъс сигурно ще му бъде доста интересно да чуе онова, което мога да му кажа.

Старк се изсмя рязко.

— Дингъс е мой човек. Няма да направи нищо.

— Може да си помогнал да го изберат, но шерифът е почтен човек. Ти притежаваш собственост, но не и лоялност. Шериф Дингъс ще се позове на закона, и ти го знаеш. Ще нареди да търсят из околността, докато не открият трупа на Слейтър.

— Шокиран съм, че си подслушвала, Нел. Предполагам, си чула и какво каза Мактавиш.

Нел кимна.

— Да. И ме е срам заради теб. Не знам какво се е случило между теб и госпожа Мактавиш, но знам, че Танър нямаше да се спречка с теб, ако нещата не са били сериозни.

— И мислиш, че бракът ще ме укроти? — подхвърли Старк.

— Искам да продадеш кръчмата и да построиш дом за нас двамата. Писна ми да отбивам атаките на мъжете. Щом и двамата излезем от бизнеса с хазарта и курвите, ще си спечелиш уважението, към което винаги си се стремил. Казваше, че си бил адвокат в Ню Йорк. Ако другите занимания не ти запълват изцяло времето, можеш да изтупаш от праха и адвокатската си диплома.

Наистина Старк бе работил известно време като адвокат и си бе докарвал доста добри доходи. Но се беше родил в бедняшки квартал и

колкото и да напредваше в живота, все не можеше да постигне уважението, към което винаги се бе домогвал. Едно погрешно решение му бе струвало кариерата в Ню Йорк. Беше станал прекалено алчен и започна безогледно да скубе богатите клиенти, чиито семейства го гледаха отвисоко заради скромния му произход. За щастие бе натрупал малко състояние, преди да го лишат от правото да работи като адвокат в Ню Йорк. Отиде на запад, за да избегне скандала, и стигна чак в Орегон. В тези земи откри доста възможности — някои от тях недотам законни, — които направиха адвокатската му практика ненужна. Използва нечестно придобитите пари, за да купи недвижими имоти, и скоро започна да ламти за власт. Властта беше страшно нещо. Колкото повече власт имаше човек, толкова повече ламтеше за нея.

— Е, Сам, какво ще кажеш? Склонен ли си да рискуваш всичко, което притежаваш, заедно с положението си в града, когато отида при шерифа, или ще се оженим?

— Мога да отрека всичко.

— Можеш, но се съмнявам, че наемниците ти ще издържат разпита. Ще кажат истината, за да си спасят кожата.

— Наистина ли толкова силно ме искаш?

Нел му се усмихна замислено.

— В теб има много добри неща, Сам. Знам, че когато силно пожелаеш нещо, ставаш ужасно упорит, но наистина вярвам, че мога да те излекувам от този недостатък. Ако още имаш намерения към жената на Танър, по-добре да я забравиш. Направиш ли и една стъпка към нея, ще ида при шерифа и ще му кажа всичко, каквото знам.

— Защо толкова предпазваш човек, когото дори не познаваш?

— Не предпазвам жената на Танър, а теб. Не искам да те видя мъртъв, а ще свършиш именно така, ако продължиш да се бъркаш в живота на Танър Мактавиш и на жена му.

— По дяволите, осъзнавам, че наистина много ме обичаш — каза Сам и се усмихна. — Двамата с теб бяхме страхотна комбинация, а, малката? — И той се вгледа в лицето и. — Сигурна ли си, че не е имало друг мъж, откакто престанахме да спим заедно?

— Никой, Сам, и наистина беше голяма суша.

Той я изгледа замислено.

— Заклучи вратата и ела тук.

— Това означава ли, че ще се съберем, а, Сам?

— Ти го искаш, нали?

— Повече от всичко. А кръчмата? Ще я продадеш ли?

— Да ти кажа, уморих се и от нея. Сега стига си бърборила и идвай насам.

— Още нещо. Искам да се извиниш на семейство Мактавиш.

Сам я изгледа стреснато.

— Знаех си, че си мръднала.

— Искам да започнем този брак на чисто. Ще забравя какво си направил на Слейтър, защото копелето заслужаваше да умре, но няма да допусна да се мъкнеш след чужда жена.

Тя стана рязко и свали жакета си, разкривайки корсаж с извънредно ниско изрязано деколте, което очертаваше прекрасните ѝ гърди.

— Какво ще кажеш, Сам?

Полюля предизвикателно хълбоци под шумолящите поли. Знаеше със сигурност, че Сам не беше спал с никое от нейните момичета, и беше твърдо решена да използва женския си чар, за да го примами обратно в живота си. Глупаво бе постъпила навремето, като се бе отказала толкова лесно от него.

Устата на Сам пресъхна. Имаше достатъчно добра памет и прекрасно помнеше колко хубави моменти бяха прекарвали с Нел. Призна пред себе си, че бракът с нея няма да е никак лошо нещо.

— Заклучи ли вратата, скъпа? Съгласен съм с всичко, което каза, само ела насам, за да раздухам оня огън, който твърде дълго оставих да тлее.

Нел въздъхна от удоволствие.

— Наистина те обичам, Сам. И искам всеки ден да ти го показвам.

— Надявам се да си струва, скъпа. От много неща се отказвам заради теб.

Наистина си струваше.

Междувременно Ашли каза на Танър за срещата си с Нел в магазина.

— Надявам се Нел да успее да накара Сам да се ожени за нея — каза Ашли.

— Залагам на нея. Може да бъде дяволски убедителна.
— Предполагам, че знаеш от личен опит — подразни го Ашли.
— Наистина знам.

Тя му отправи сочна усмивка.

— Нел ми каза, че си и казал, че обичаш жена си.
— Наистина обичам жена си. Има ли нещо необичайно в това?
— Можеше първо на мен да го кажеш.
— Не мислех, че искаш да го чуеш.
— И всеки ден да го чувам, няма да ми омръзне.

Танър се засмя.

— Ще се опитам да го запомня. Как е днес нашето бебе?

— Добре сме, бунтовнико, не се тревожи за нас.

— Знаеш, че се тревожа. Докато потръгне работата с дървения материал, парите ще текат много бързо през ръцете ни. А аз работя с твоите пари, можеш да си ги прибереш, преди да сме затънали до гуша в предприятието.

— За нищо на света. Ще се оправим. Как вървят нещата?

— Наех хора и чакаме времето да стане по-хубаво, за да почнем да сечем в терените, които компанията е наела. Един ден ще мога да ти купя всичко, което заслужаваш да имаш.

— Танър, я млъкни и вземи да ме целунеш.

Целувката им бе смутена от почукване на вратата.

— По дяволите, нещата тъкмо взеха да стават интересни — оплака се Танър. — Който и да е, ще му кажа да дойде по-късно.

Ашли го последва в преддверието. Когато Танър видя кой стои на вратата, посегна към пистолета. Изруга се, като се сети, че е свалил колана с оръжията, когато влезе у дома.

— Какво искаш, Старк?

— Да разменим две думи с теб и жена ти. Не съм дошъл да създавам бъркотии.

— Не мислех, че знаеш да правиш друго, освен бъркотии. — Ашли смушка Танър предупредително. — Добре де, казвай за какво си дошъл и изчезвай.

— Може ли да вляза? Вали, ако не сте забелязали.

Любопитството накара Танър да стане по-любезен, дръпна се, за да пропусне Старк.

— Няма да ви досаждам. Дължа извинение на жена ти. И предполагам, на теб също.

Шокираното изхълцване на Ашли привлече вниманието му.

— Вие сте привлекателна жена, госпожо Мактавиш. Не трябваше да ви преследвам, когато разбрах, че сте омъжена. Понякога ставам ужасно упорит, когато искам да получа нещо, и не мога да се въздържа. Това няма да се повтори.

Танър не можеше да повярва на това, което чуваше, но реши да приеме думите на Старк за чиста монета. Не искаше да си спечелва враг в лицето на този човек, но и със сигурност нямаше да се сприятелява с него. Нямаше скоро да се научи да вярва на Сам Старк, ако изобщо решише да му вярва. Знаеше, че и Ашли изпитва същото.

— Каза каквото имаше да казваш, Старк, сега си върви. Няма да е лесно да забравя, че нахлу в къщата ми с намерение да изнасилиш жена ми. И още по-трудно ще ми е да ти го простя. Стой настрана от мен и аз ще стоя настрана от теб.

Старк кимна.

— Така е добре. — И погледна към Ашли. — Може би ще ви е интересно да узнаете, че ние с Нел ще се оженим другия месец. Тя иска голяма сватба, така че съм поканил целия град.

— Не разчитай на нашето присъствие — каза Танър. — Сигурен съм, че този ден ще бъдем заети.

Старк се обърна и се запъти към вратата.

— Чакайте — извика го Ашли. — Кажете на Нел, че се радвам, че е решила да хване бика за рогата. Тя ще разбере какво искам да кажа.

— Горката Нел — каза Танър, след като Старк си тръгна. — Не знае в какво се забърква.

— Мисля, че знае — възрази Ашли. — Тя го обича. Ти поне знаеш по-добре от всеки друг, че любовта върши чудеса.

— Честит да ѝ е. Само се надявам, че завинаги ще го отдалечи от нас. А сега, докъде бяхме стигнали, преди да ни прекъснат? До средата на една целувка, мисля. Ела тук, съпруго. Да видим дали мога да разпаля този пламък, който гори само за мен.

Той протегна ръце и Ашли се хвърли в прегръдките му, вдигайки лице, за да получи целувка. Целувката беше дълга и сладка, но

недостатъчна, за да утоли страстта, която избухна като пламък в момента на докосването им.

— Ти сякаш свикваш с това — каза Танър, побутвайки я лекичко към спалнята. — И аз май не мога да ти се наситя.

— Нито аз. Ти ме правиш щастлива, Танър. Няма какво друго да искам.

— Само пожелай, и ще го имаш.

— Коул. Нямаме вести от него и се безпокоя. В равнините още има много неспокойствие и кръвопролития. Питам се дали той и Утринна мъгла са живи и здрави.

— Помъчи се да не се тревожиш, скъпа. Сигурен съм, че скоро ще имаме вести от Коул. — Погледът му я докосна така нежно, че Ашли почти го усети като допир по кожата си. — Междувременно нека отвлека ума ти от неща, за които не можеш нищо да направиш.

Целуна я отново с гореща и жадна уста. Когато тя омекна в ръцете му, той я взе и я отнесе в леглото. Съблече се, после свали и нейните дрехи, разливайки обожанието си по всяка част от тялото ѝ, докато тя не започна да трепери от желание. Ашли вкуваше солената грапавина на кожата му, докосвайки го на всички места, които знаеше, че му носят наслада. Когато и двамата вече не можеха да издържат нежното мъчение, Танър обхвана седалището ѝ и навлезе в нея.

Двамата свършиха заедно, носени от вихрушките на изгарящи ветрове. Усещанията се напластяваха едно върху друго и ги задушаваша. Страстта се разгоря като буря, издигайки стона си до гръмовни висини.

Тя изкрещя името му, докато той се забиваше в нея, търсейки върховните дълбини на насладата. Танър усещаше, че и двамата ще се разпаднат, докато се мъчеше да достави удоволствие на Ашли и същевременно да забави своето. Подлудяваща жажда го бе помела право в окото на съкрушителния ураган, страхуваше се, че тя ще изостане от него.

— Хайде, любов моя. Не мога повече да чакам:

— Да, да — изхлипа Ашли до устните му. — С теб съм, любов моя.

Тогава страстта се отприщи с пълна сила, разливайки насладата из слетите им тела. Възнесе ги над урагана и после двамата започнаха бавно и блажено да се връщат обратно към земята.

След няколко неизказано дълги минути Танър се надигна на лакът и ѝ се усмихна.

— Нещо смешно ли има? — зачуди се Ашли. — Мислех, че това трябва да е момент на нежност.

— Тъкмо си мислех, янки. Ако детето ни прилича на теб, никога няма да скучая.

Ашли въздъхна с престорена досада.

— А ако прилича на теб, вероятно никога няма да мога да се наспивам през нощта.

Надигна се и го целуна бързо.

Той ѝ върна целувката, после въздъхна удовлетворен.

— Аз съм щастливец. Ако е трябвало да се ожения за янки, радвам се, че намерих такава, дето ме отведе пред олтара като жертвено агне. Сега спи, преди да съм решил отново да те любя.

Тя не заспа.

И отново се любиха.

21

Юни, 1872 година

Танър напредваше в гората, маркирайки дървета за отсичане. За първи път идваше на това място и внимателно заобикаляше изгнилите стволове, нападали по пътеката. Трябва първо тях да махнем, помисли той, навеждайки се да маркира един голям бор, който лежеше на пътя му.

Забеляза странния знак, издълбан на кората, и се зачуди дали не е оставен от индианците. Рисунката приличаше на стрела. Дървото като че ли бе лежало тук дълго, може би с години.

Танър продължи напред, но нещо не му даваше мира и той се върна при падналото дърво. Впи поглед в издълбаната стрела. После видя дупката. Не я беше видял отначало, защото дървото беше паднало така, че дупката оставаше отдолу. Но не тя привлече вниманието на Танър, а предметът, който се подаваше от нея. Той коленичи, бутна с рамо падналия ствол и пъкна ръка в дупката, за да извади предмета.

Дисагите, които извади, макар още цели, бяха покрити с плесен и на прага на разпадането. Огледа ги любопитно, после ги отвори. Банкноти и златни монети се разпиляха между пръстите му. Той седна на земята потресен и невярващ. Дори без да брои парите, видя, че са доста — много повече, отколкото някога беше виждал накуп.

Нямаше никакви документи, само малко лични вещи — гребен, четка и бельо. Седя дълго там, загледан в парите. Можеше да построи на Ашли дом, какъвто тя заслужаваше, и да останат още пари за бизнеса. Парите обаче не бяха негови, помисли той. Дървосекаческият бизнес беше доходен, но трябваше да вложи обратно в него почти всяко пени печалба, двамата с Ашли се справяха, но той искаше нещо повече за тях и за дъщеричката им.

Накрая Танър напъкна парите обратно в дисагите и ги натовари на коня си. После затърси някакво обяснение. Кой може да е скрил парите в тази хралупа и защо? Какво да прави той с тях? Не бяха негови, въпреки че нямаше представа къде да търси собственика им.

Любопитството го накара да потърси наоколо. Когато стигна до дола, нещо го подтикна да погледне надолу.

— Проклет да съм — измърмори той на глас.

Стихиите бяха оставили от трупа само бели кости и някакви парцали, но със сигурност останките бяха човешки.

Танър се спусна по склона и побутна гнусливо с крак оголения череп. Това ли е човекът, скрил парите, зачуди се той. Коленичи и започна да търси нещо, по което да разбере самоличността му. Не откри нищо. Изкатери се с мъка нагоре, яхна коня си и се запъти към града.

Шериф Дингъс се вгледа в банкнотите и златото, които Танър бе изсипал от разпадащите се дисаги, и подсвирна.

— По дяволите, Танър, къде намери това?

През годините, откакто той се бе установил в Орегон сити, бяха станали приятели с шерифа. Танър бе установил, че шерифът не е такъв, за какъвто го беше смятал. Дингъс не беше човек на никого, беше се посветил изцяло на опазването на закона и на защитата на гражданите на Орегон сити.

— В моята собственост, на север от града. Отидох да маркирам дървета за сечене и намерих дисагите в хралупата на едно гнило дърво. Както виждаш, не личи на кого са. Намерих и един труп. Тоест, не точно труп — поправи се той, — само купчина кости на дъното на един дол. Не се знае и тоя труп чий е. Някой да е съобщавал за липсващи пари в последните месеци? Или за обир?

Шериф Дингъс преброи внимателно парите и отново подсвирна.

— Пет хиляди долара, плюс-минус няколко. Не мога да си спомня да са съобщавали за грабеж на такава сума. Чакай да видя в документите.

След петнадесет минути шерифът се облегна на стола и заяви:

— Както си мислех — нищичко.

— Сега какво следва? — запита Танър. — На кого са парите?

— Е, ами май са твои, Танър. Много се радвам за теб. Един ден твоят бизнес ще бъде опора на града ни. Разбира се, трябва да ида да видя останките, но ако не се знае чии са, както казваш, тогава не виждам причина да не предявиш претенция върху парите. Дори да имаше някакви опознавателни знаци, не можем да докажем, че именно мъртвецът ги е скрил.

Танър излезе озадачен от канцеларията на шерифа. Толкова много пари, същинско чудо. Нямахте търпение да каже на Ашли. Тя заслужаваше много повече от това, което той можеше да ѝ даде.

Спря най-напред в банката и внесе парите в личната си сметка. После побърза към къщата, която обитаваха тримата с дъщеричката им. Нямахте търпение по-скоро да разкаже на Ашли за своето откритие. По чудо се сети да спре в пощата, за да пита дали има писма за тях. Това бе всекидневен ритуал, който обикновено носеше разочарование на Ашли. През тези четири и половина години в Орегон сити не бяха получили нито едно известие от Коул и тя ужасно се тревожеше за брат си.

В пощата имаше две писма за Танър, но той още не можеше да се съвземе от огромния си късмет, затова само ги погледна, пъхна ги в джоба на жакета и веднага забрави за тях. След няколко минути нахлу вкъщи, викайки Ашли.

— Танър, моля те, пази тишина. Лили спи.

Танър и се ухили щастливо. Лили, тяхната червенокоса дъщеря, така приличаше на майка си, че чак не беше за вярване. Неукротимият ѝ темперамент често опъваше нервите им и понякога Танър я наричаше „малката Пламъчка“. Бе наследила най-доброто и от двамата. Той я обичаше безумно, също както обичаше майка ѝ.

— Съжалявам, любов моя, но имам някои прекрасни новини. Не можеш да се сетиш...

— И аз.

Танър млъкна.

— Какво и ти?

— Имам прекрасни новини. Но първо ти — каза Ашли и потупа мястото на дивана до себе си. — Какви са твоите новини?

Танър се заразхожда прекалено възбуден, за да седне.

— Намерих нещо, докато маркирах дървета в гората на север от града.

Вълнението му бе заразително. Ашли обичаше да наблюдава как сивите му очи стават сребристи, когато се оживява... или когато се любят.

— Е, ще ми кажеш ли какво откри?

Танър спря пред нея и коленичи в краката ѝ. Хвана ръцете ѝ и ги стисна силно.

— Пари, скъпа. Пет хиляди долара, напъхани в хралупата на едно прогнило дърво. Наши са. Шерифът няма спомен някой да е съобщавал за грабеж или за липсващи пари. Каза, че по право стават мои. Знаеш ли какво означава това, янки? Вече няма да се лишаваш от нещата, които винаги си искала.

Ашли също бе поразена, но не толкова развълнувана, колкото Танър.

— Вече имам всичко, което съм искала. Имам теб и Лили, а сега...

— Само помисли — не преставаше да се радва Танър, — можем да си построим къщата, за която винаги сме мечтали.

— Сигурен ли си, че не знаеш чии са парите?

— Съвършено съм сигурен. Не ти казах за трупа, който намерих на дъното на един дол наблизко. Не точно труп, по-скоро купчина кости. Не може да се разбере чии са. Шерифът ще иде утре да ги огледа.

— Мислиш ли, че има връзка между трупа и парите?

— Трудно е да се каже. Няма начин да се разбере колко време са стояли там трупът и парите. — Липсата на ентусиазъм у нея донякъде разочарова Танър и го озадачи. — Не изглеждаш толкова развълнувана от тая история.

Ашли му се усмихна загадъчно.

— О, развълнувана съм, просто моята новина...

— Без малко да забравя — прекъсна я Танър. — Като си идвах, се отбих в пощата. Има две писма за нас.

Бръкна в джоба си и извади два намачкани плика.

— Две писма — прошепна Ашли, личеше, че я е страх да ги отвори. — Мислиш ли, че поне едното е от Коул? О, Танър, така се безпокоя за него!

— Никога няма да разберем, ако не ги отвориш.

Ашли отвори едното писмо и по лицето и се изписа разочарование.

— От Нел е. Съобщава, че преместването в Сан Франциско се е отразило добре на нея и на Сам. Пише, че той е подновил адвокатската си практика, приемат ги в тамошното общество, за разлика от Орегон сити, където всички са ги свързвали с „Червената жартiera“... Знаеш

ли, Танър, мисля, че е убедила Старк да се преместят в Сан Франциско, за да го държи далеч от нас. Тя е добра жена.

Прочете втората страница и възкликна:

— Нел чака дете! Много се радва и казва, че Сам вече свиква с тази мисъл.

— Сам Старк никога няма да се промени — подхвърли Танър. — Желая на Нел само най-доброто, но имам сериозни съмнения. Все пак трябва да призная, че се чувствам по-добре, когато Старк е на стотици мили далеч от нас.

Ашли сгъна писмото и го остави настрана.

— И аз се радвам. Иска ми се да съм също толкова сигурна, че и Прат Слейтър няма да се върне в града. Странно, как просто замина и изчезна, без никой нищо да разбере. Сигурен ли си, че нямаш нищо общо с това?

— Не мога да си припиша заслугата за изчезването на Слейтър — каза Танър. — Кой знае защо хора като него постъпват така? Просто се радвам, че го няма. От кого е другото писмо?

Разтрепераните й ръце отвориха внимателно второто писмо. Интуицията й подсказваше, че е от Коул, потръпна от страх, не се решаваше да започне да го чете. Въпреки че цели четири години и половина не беше получила никаква вест от него, Ашли не вярваше, че Коул може да е мъртъв. Двамата бяха близнаци, тя щеше да усети, ако с Коул се е случило необратимото.

— Прочети го — подкани я нежно Танър. — От Коул ли е?

Ашли му се усмихна немощно и започна да чете писмото на Коул. По едно време нададе сподавен вик, явно разстроена от това, което бе прочела.

— Какво има, скъпа? Да не би да се е случило нещо на брат ти? Обяснява ли защо не е писал и не ни е пращал известия за себе си през цялото това време?

— Утринна мъгла е мъртва. — Сълзи потекоха по бузите й.

— Когато Коул се върнал в селото на Бягация лос, след като дал показания в процеса срещу Харгър, намерил селото унищожено и половината му жители мъртви. Сред загиналите открил и Утринна мъгла. Бягацият лос останал жив и поканил Коул да се присъедини към оцелелите в новото им село, навътре в планините, където

войниците нямало да могат да ги намерят. Той се съгласил, знаел, че ще му трябва доста време, за да се съвземе от болката.

— Затова ли не ни е писал досега?

Танър много добре си представяше покрусата на Коул. И той не би могъл да живее без Ашли.

Тя кимна.

— През цялото време е бил при Бягация лос. — Продължи да чете и след малко нададе възторжен вик, обръщайки се към Танър с блеснали от възбуда очи. — Коул ще ни дойде на гости! И то скоро!

Танър ѝ се усмихна.

— Време беше. Радвам се, че е решил да живее със себеподобните си. Пише ли какво смята да прави по-нататък?

Ашли поклати отрицателно глава.

— Писмото е кратко. Сигурна съм, че ще отговори на всички ни въпроси, когато се видим тук. Но все пак съм любопитна защо не е дошъл по-рано при нас.

— Някои хора предпочитат да носят тъгата си насаме — отвърна Танър, спомняйки си за Елън и за това, колко време бе държал тъгата заровена дълбоко в душата си.

— Надявам се Коул да намери жена, която да обикне — пророни замислено Ашли. — Не може цял живот да жали Утринна мъгла.

— Откъде е писмото?

— От Денвър. Казва, че е добре и да не се тревожим за него.

Танър пое с устни сълзите от бузите ѝ и я прегърна силно.

— Днес имаме най-различни хубави новини. Аз намерих малко съкровище, Нел съобщава за хубави неща, брат ти ни идва на гости, а освен това сме вечно благодарни и за нашата дъщеря.

— И за още нещо — каза Ашли с тайнствена усмивка.

— Не мисля, че ще мога да понеса още хубави новини — пошегува се Танър. — Може би трябва да я оставиш за утре.

— Не, не може да чака. — Тя си пое дълбоко дъх и въодушевено рече: — Днес бях при доктор Кърк. Пак ще имам дете.

Танър пребледня.

— Боже господи! Едва оживях след раждането на Лили. Не мисля, че ще мога отново да преживея такава неща.

Ашли се засмя от сърце.

— Не ти ще го преживяваш, бунтовнико, а аз.

— По дяволите, знаеш, че преживях всяка твоя родилна болка. Ако ти си изпитвала поне половината от моите болки, не знам как можеш да се радваш на мисълта да родиш още едно дете. Аз съм себично копеле. Трябваше повече да внимавам с теб.

— Искам това бебе, Танър. След като толкова години живях като стара мома, съм ужасно щастлива да ти раждам деца.

Въодушевлението ѝ бе заразително. Танър ѝ се усмихна дяволито.

— Само не прекалявай. Две деца е прекрасно като бройка. Ще отпразнуваме ли добрите си новини, любов моя? Колко време остава, преди да се събуди Лили?

Тя отвърна на усмивката му и за всеки случай му намигна.

— Достатъчно за празнуване.

Издание:

Автор: Кони Мейсън

Заглавие: Пламък

Преводач: Славянка Мундрова

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД — София

Редактор: Димитър Кирков

Коректор: Румяна Маринова

ISBN: 954-455-039-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12383>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.